

КЕРИ УИЛКИНСЪН ЖЕНАТА В ЧЕРНО

Част 3 от „Джесика Даниъл“

Превод от английски: Росица Златанова, 2014

chitanka.info

1.

Детектив Джесика Даниъл отметна дългата си руса коса, погледна предмета и изтърси единственото, което дойде на ума:

— Ами ръка си е.

— Дявол да го вземе, нищо не ти убягва, а? — каза мъжът до нея.

— Ох, заболя ме! Работата е там, че човек никога не знае на какво ще попадне. Когато бях униформен полицаи, ми се обадиха, че умряло животно е блокирало пътя, а се оказа палто. Тази отрязана ръка спокойно можеше да е детска кукла.

Инспектор Джейсън Рейнолдс погледна предмета и поклати глава:

— Права си, но това определено не е кукла.

Крайникът беше сивкав и се сливаше с бетонната настилка. На Джесика се стори вкоравен, пръстите изглеждаха сковани, макар че бяха разперени на земята. Ръката имаше вид на отрязана в китката, затова тя се учуди на сравнително малкото кръв. Приблужи се и приклепна, за да огледа пънчето, останало след отсичането на безименния пръст. Мястото изглеждаше като обгорено след ампутацията, за да се предотврати инфекция, и Джесика се запита кое е било отрязано първо — пръстът или ръката.

Тя се изправи и излезе заднишком с инспектора от малката бяла палатка под горещите лъчи на утринното слънце. Инспекторът беше висок афроамериканец, който въпреки приветливия си вид умееше да бъде суров, когато се наложи. Джесика тръгна към полицейската лента около мястото и спря, преди да стигне до полицаия, който се опитваше да попречи на минувачите да огледат сцената на престъплението.

— Според теб какво е станало с липсващия пръст? — попита тя.

— Кой знае? Изглежда отсечен отведнъж като ръката — отвърна Рейнолдс.

— Мислиш ли, че жертвата е мъртва?

Рейнолдс присви очи срещу слънцето и изпуктя.

— Сигурно. Трябва да проверим в базата данни дали през последните година-две са намерени останки с липсваща ръка. Няма гаранция, че ръката ще е от тяло от нашата област, така че ще трябва да запретнем ръкави. Съдейки по степента на запазване, жертвата може да е и стара, и нова. Онзи, който я е оставил, е бил много внимателен.

— Общо взето, няма на какво да се опрем — отбеляза Джесика.
— Няма татуировки, няма нищо.

— Да. Предвид формата и широките пръсти ръката сигурно е на мъж, но това може да е от лекото разложение. Който и да я е отрязал, явно я е съхранявал внимателно. Ще трябва да изчакаме и да видим дали патолозите ще открият нещо.

— Да, вършат си страхотно работата, трябва да ги поздравим с „дай лапа“.

Рейнолдс я изглежда с вдигнати вежди.

— Не бих казал, че комедията ти е призвание.

— Стига де — ухили се Джесика. — Само защото са те повишили, не значи, че трябва да спреш да се смееш на шегите ми.

— Не си спомням някога да съм се смял на тях.

— Хубаво, муси се, като искаш. Какво ще правим сега?

Инспектор Рейнолдс огледа сградите наоколо.

— Работата е там, че това е центърът на Манчестър, вторият или третият по големина град в страната. Виж колко камери има — посочи той записващите устройства, монтирани високо на близките магазини, хотели и апартаменти. Намираме се в Пикадили Гардънс. И да искаш, няма да намериш по-оживено място. Оставили са ръката тук, за да бъде намерена. — За момент Рейнолдс сякаш се замисли какво да прави. — Ти можеш да прегледаш записите от снощи, а аз ще видя в архивите с изчезналите дали някъде в страната е било намерено тяло без ръка. Докато приключим с това, резултатите може да излязат и да разберем пола и възрастта на жертвата.

Джесика на свой ред се огледа. Пикадили Гардънс в центъра на Манчестър беше едно от местата, на които хората често си даваха среща. Средната част представляваше смесица от павирани и асфалтирани алеи и затревени площи, заобиколени от пейки и фонтани. От едната страна се намираха трамвайната и автобусната спирка, а от другите две я ограждаха зони с магазини.

Джесика погледна към мястото, където бяха намерили ръката, до един от фонтан с пейка наблизо. Явно я бяха оставили там нарочно, освен ако някой не я беше изпуснал — в такъв случай хората носеха със себе си много странни неща. Тя видя поне седем охранителни камери, насочени към парковата зона; едната беше подвижна, поставена високо на стълб на петнайсетина метра от нея. Около площада имаше три други подобни. Джесика знаеше, че са свързани с останалите камери в града, които предаваха данните до централа, на която денонощно имаше човек. Повечето хора си мислеха, че камерите са наблюдавани от полицаи, но в действителност тази услуга се извършваше от частна охранителна фирма, платена от общината.

Джесика се огледа и видя още три камери — две на хотела и една закрепена високо над магазин. Обектите сигурно съхраняваха видеозаписите.

Усети топлината на юнското слънце и със съжаление си помисли, че ще трябва да се затвори в кабинета, за да гледа материала от камерите.

— Онзи, който е оставил ръката, можеше поне да избере някой дъждовен ден — изрече на глас тя.

* * *

Джесика се облегна на стола и въздъхна. Намираше се в офиса на частната охранителна фирма, която управляваше градските камери. Изглеждаше малък и беше осветен единствено от една флуоресцентна лампа на тавана и мониторите пред нея. Тя се наведе и спря видеозаписа, после се облегна и погледна жената, която седеше до нея.

— Омръзна ли ти вече да си детектив? — попита Джесика.

Другата полицайка се отпусна назад и се засмя.

— Минал е само час, откакто започнахме да преглеждаме касетите.

— Именно. Сега можехме да сме навън и да правим разни неща. С име като твоето е грехота да висиш вътре в такъв ден. По ти приляга да си в рокбанда.

— Изобел не е чак толкова рядко име.

— Да, ама Изи звучи много готино. Особено Изи Дайъмънд. Прекалено е хубаво за манчестърската полиция.

— В училище не го смятаха за толкова готино. Викаха ми как ли не — Изи Гризи, Изобел Енд, Изи Пича.

— Поне са били оригинални, докато са те тормозели — каза Джесика, като се опитваше да не изглежда впечатлена. — На мен десет години ми викаха просто Дана Мъжкарана.

Детектив Изи Дайъмънд беше започнала работа в отдела за криминални разследвания на манчестърската полиция едва преди шест седмици. Главният инспектор Джон Фарадей беше подал оставка преди почти седем месеца, но известно време беше останал да въведе новия човек в работата. Наследникът му Джак Коул беше инспектор и след повишението му Джейсън Рейнолдс се беше издигнал от сержант до инспектор. Джесика беше делила един кабинет с Рейнолдс повече от две години и въпреки повишението му отношенията им не се бяха променили много.

Бяха наети двама нови детективи заради реорганизацията и убийството на колежката им детектив Кари Джоунс предната година. Една от тях беше Изи Дайъмънд, която Джесика беше взела под крилото си. Двете бяха почти на една възраст — Изи беше само с около година по-млада от нея.

Джесика отмести поглед от мониторите към Изи.

— И в училище ли имаше същия цвят коса? — попита тя.

Детектив Дайъмънд прокара уж несъзнателно ръка през дългите си яркочервени къдрици, после ги остави да паднат върху раменете и ги върза на опашка с ластика, който носеше на китката си.

— Не, тогава беше тъмнокестенява. Боядисах я в това червено преди година, когато се омъжих. Прииска ми се да променя нещо след медения месец.

— Много готин цвят — кимна Джесика.

— Допълнително предимство е, че плаши по-възрастните типове в управлението. Повечето май си мислят, че съм нещо като вампир.

— Какво е чувството?

— Да си вампир ли? — ухили се полицайката с весело пламъче в сините си очи.

— Не — засмя се Джесика, — да си омъжена.

Детектив Дайъмънд издаде напред долната си устна и изпухтя.

— Бива. Съпругът ми Мал вече иска деца, но аз предпочитам да поработя още няколко години. По-скоро бих пробвала вампиризма.

Джесика погледна към мониторите и пусна отново видеозаписа, този път на скорост.

— Мал съкратено от Малкълм ли е? — попита, без да сваля поглед от екрана.

— От Малаки.

— Еха, какви страхотни имена имате. Омъжила си се за него заради фамилията, нали?

— Естествено — засмя се Изи. — Кой не би искал да се казва Дайъмънд? Преди бях Изобел Смит — много скучно.

Джесика вече беше работила с нея по някои дребни задачи, но загадката с отсечената ръка беше много по-сериозна от разследванията, в които беше участвала новата колежка. Джесика сама се беше нагърбила да работи с новата полицейска служителка. Чувстваше се странно, защото макар да беше началник на Изобел, в някои отношения имаше усещането, че стои по-долу от нея. Джесика живееше сама в апартамент, докато полицай Дайъмънд беше омъжена и имаше къща. Не че си умираше да има приятел и семейство, но все пак двете бяха на едни години и другата жена изглеждаше като сериозен възрастен. След цял ден на работа Изобел приемаше гости за вечеря, докато Джесика вечеряше нещо, претоплено на микровълновата печка, пред телевизора или на компютъра. Самият факт, че жената можеше да си представи да има деца, беше достатъчно доказателство, че е истински възрастен. Джесика не понасяше децата, камо ли да хрумне да има собствени.

— Моя приятелка се жени — каза.

— Някоя от участъка ли?

— Не, имам си приятели и извън полицията.

— Извинявай. Не исках да...

— Няма проблем. Става дума за най-голямата ми приятелка Каролин. Двете живяхме заедно години, после се поотчуждихме. Подновихме контакт едва преди няколко месеца.

— Нека да позная — работата ли ви отдалечи? — Тонът навеждаше на мисълта, че говори от опит.

— И още как.

Две години по-рано Джесика се опитваше да открие един сериен убиец. В крайна сметка следата я отведе до приятеля на Каролин — Рандъл, който се опита да я убие. В момента той беше в охранявана клиника и доколкото знаеше, след задържането му не беше говорил с никого. След случилото се отношенията между двете приятелки вече не бяха същите.

— Говори ли ти се за това? — попита Изобел, която явно усети притеснението.

— Не бих казала. Тя ми се обади и ме попита дали ще стана шаферка.

— Ти съгласи ли се?

— Естествено. Не е като да сме се скарали, все още я смятам за най-добрата си приятелка. Радвам се, че поиска да стана шаферка, но големите тържества не са ми по вкуса. Не обичам да се контя.

Изобел погледна кафявия си костюм с панталон и се заигра с тънкия ревер на сакото.

— Не знам. Не ти ли писва от тези костюми всеки ден?

Джесика погледна своя, сив на цвят, после отново насочи поглед към мониторите.

— Едно време ми беше писнало, преди около две години. Сега въобще не се замислям. Каролин още не е избрала роклите за шаферките. Притеснявам се, че ще е нещо в розово или жълто и ще трябва да се гледам с него на снимките цял живот. Ако ги види някой от участъка... — Гласът заглъхна, докато си представяше как ще преживее евентуалните снимки.

Другата жена се засмя и погледна отново екрана, който следеше Джесика.

— Май и моите шаферки се притесняваха за същото. Заедно се спряхме на семпли рокли в кремаво.

— Любимият цвят на Каролин е лилаво. Дано да е милостива.

Двете замълчаха, загледани в екрана. Не се виждаше кой знае какво, но от време на време в кадъра се появяваше някой човек. След малко Изобел се наведе напред.

— Знаем ли по кое време е била оставена ръката? — попита.

— Предполага се, че е било вечерта — отговори Джесика, като намали скоростта на възпроизвеждане на записа до 1,5 пъти от нормалната скорост. — Намерили са я малко преди осем тази сутрин,

така че трябва да е било след десет и половина. — Наведе се и посочи екрана. — Там, където пада светлината на уличните лампи, не се вижда какво става.

— Какво според теб се е случило с ръката?

Джесика изхърмка.

— Не знам — каза после. — Според детектив Рейнолдс онзи, който я е оставил, е искал да я намерим.

— Не изглеждаш много сигурна.

— По принцип съм съгласна с него, но хората, които се опитват да привлекат вниманието, ме притесняват. Повечето не искат да ги хванем и правят всичко възможно да го избегнат. Тук-там се срещат и такива, които искрено съжаляват и си признават за стореното. Освен тях има и малцина, които искат да се изтъкнат. Те са непредсказуеми, но знаят какво правят. Може да искат да ги хванем на някакъв етап, но само след като са показали каквото имат да показват.

— Не съм поглеждала нещата от тази гледна точка.

— Няма как, докато не се окажеш в центъра на събитията. — Джесика отново удвои скоростта на въртене на записа. Двете гледаха мълчаливо как образите бавно се проясняват с показването на слънцето.

— Качеството не е лошо — отбеляза Изобел.

— Повярвай ми, обикновено записите не са толкова добри. Камерите на половината магазини имат зърнеста картина, на която не можеш да познаеш човек дори да гледа право в камерата.

— Да, попадала съм на такива, докато носех униформа. Смешно е да пускаш снимката във вестника при положение, че не личи дали е мъж или жена.

Джесика сложи записа на пауза.

— Какво е това? — посочи екрана, върна записа малко назад и го пусна на нормална скорост. Въпреки бледата светлина ясно се виждаше облечен в дълга черна роба човек в гръб, който вървеше по павираната алея между фонтаните. Самата фигура не би била нещо необичайно, ако не беше единствената в кадъра с изключение на някакъв спящ човек на една пейка. Когато силуетът излезе от кадър, тя превключи на картината от друга камера.

— Това от онези религиозни одежди ли е? Бурка или ниджаб? — попита другата детективка.

— Не мисля — отвърна Джесика, докато натискаше разни бутони. — Виж това — посочи новото изображение на екрана. — Главата не е покрита. Робата прилича на нещо като халат. Да видим дали можем да увеличим образа. — Тя натисна нещо и обектите се видяха в едър план.

— Мъж ли е, или жена? — попита Изобел.

— Май е жена. Вижда се, че носи обувки с нисък ток, и по походката личи, че са удобни.

— Да, едва ли са много мъжете, които могат да ходят на токчета — съгласи се Изобел. — Мен самата не ме бива много.

— Лицето не се вижда ясно никъде. Личи, че е бяла, но толкова. Знае къде са разположени камерите. — Джесика превключи от една камера на втора, после на трета, които показваха жената от различен ъгъл. — Нарочно е свела глава, защото знае, че така няма да се вижда ясно. — Превъртя записа назад, за да покаже на Изобел. — Обръща се едва, за да се вижда само от този ъгъл. Освен това носи ръкавици. Това е човек, който знае какво прави.

Превъртя записа напред, като превключваше между картините от различните камери. Накрая покритата фигура се приближи до фонтана, до който беше намерена ръката. Джесика пусна записа на нормална скорост и премести стола си леко встрани, за да може Изобел да вижда по-добре. Фигурата спря до фонтана и приклепна; бръкна във вътрешен джоб на робата, извади някакъв предмет, който сигурно беше ръката, и го постави на земята. Сякаш нарочно разпери пръстите, за да бъдат в определено положение. Побутна предмета в една ниша между пейката и фонтана, изправи се и тръгна натам, откъде беше дошла.

Джесика се канеше да каже нещо, когато другата детективка изрече на глас мислите:

— Какво, по дяволите, е това?

2.

Джесика зачака някой от колегите пред нея да вземе думата. Стоеше заедно с инспектор Рейнолдс и главен инспектор Коул на малък подиум в сутерена на полицейско управление „Лонгсайт“. На огромно бяло табло зад тримата беше показана увеличена снимка на намерената ръка, както и кадри от видеоматериалите, които тя беше прегледала. Пред тях стояха отбрани полицаи, някои униформени, и други членове на Отдела по криминални разследвания.

Джесика много уважаваше Коул. С предишните двама главни инспектори беше имала разногласия, а с Джак Коул беше работила в тясно сътрудничество, докато той беше само инспектор. Коул често я беше покривал и тя му имаше пълно доверие. След повишението му я притесняваше единствено това, че той я познава твърде добре. Докато беше инспектор, даваше известна свобода на действие, но сега, когато носеше по-голяма отговорност, нещата можеха да се променят.

Именно Коул откри брифинга:

— Знам, че след вчерашната находка имаме сериозна работа, но първо бих искал да приветствам новия член на екипа ни. — Той даде знак на една жена в предните редици да се качи на подиума. Това беше първият работен ден на новата служителка, макар че Джесика вече се беше запознала с нея миналата седмица.

— Моментът не е особено подходящ — продължи Коул, — но Луиз Корниш ще заеме мястото, освободено от детектив Рейнолдс. Тя е нова, така че дръжте се добре с нея. Вече я информирах кои от вас са черните овце. — Той посочи двама полицаи наред смеха, одобрителните възгласи и подвикванията.

Джесика знаеше, че Корниш е поискала да бъде преместена от предишния си пост някъде в Централна Англия, че е омъжена и има деца. Жената беше на четирийсет и няколко години, с къса кестенява коса, пригладена назад. Ако трябваше да я опише с една дума, щеше да е „мамче“. Луиз изглеждаше сякаш не е успяла да свали всички килограми, натрупани през бременността.

След като виковете утихнаха, Коул продължи:

— С времето ще опознаете детектив Корниш, а сега да минем нататък. Вчера сутринта в Пикадили Гардънс е намерена отрязана ръка. — Той посочи назад към увеличените кадри от камерите. — Това са най-добрите ни изображения на онзи, който я е оставил. Доколкото може да се види, става дума за бяла жена, висока около метър и шейсет пет. Нямаме по-ясни снимки, не можем да се опрем на кой знае какво.

Коул погледна Джесика и вдигна вежди, за да покаже, че е неин ред да говори. Тя обясни, че по всяка вероятност човекът е избрал мястото нарочно и е местен, тъй като явно познава разположението на камерите.

След това думата взе инспектор Рейнолдс:

— Вчера се постарахме да направим списък на жертвите в страната, открити без ръка. Не са много и намерената дясната ръка не съответства на никое от телата. Така минахме на списъка с изчезнали хора. Както може да се очаква, той е доста дълъг, дори да вземем само местните, но лабораторните резултати от вчера ни помогнаха да ограничим търсенето. Вече знаем, че ръката е на мъж на двайсет и пет — трийсет години. Има признаци, че ръката е била замразявана, но друго за притежателя не знаем. През последните дванайсет месеца в региона са обявени за изчезнали близо шейсет мъже на възраст между двайсет и пет и трийсет и пет години. Единственият начин да проверим дали ръката е на някого от тях е да се свържем със семействата им и да искаме ДНК-проба. Това не е много практично и ще погълне много ресурси, затова първо ще се обърнем към медиите.

Коул отново взе думата. Докато говореше, се разхождаше пред останалите полицаи.

— Днес или утре очакваме резултати и от други лабораторни тестове. На кадрите от камерите се вижда, че човекът, оставил ръката, носи ръкавици, така че не можем да разчитаме на отпечатьци. Явно мястото е било избрано предварително, така че едва ли ще намерим улики, които да дадем на криминалистите. Както каза инспектор Рейнолдс, за момента нямаме достатъчно ресурси да се свържем със семействата на всички изчезнали. Вероятността от съвпадение и без това не е голяма, защото не е сигурно, че ръката е на местен човек. Засега ще разпространим снимките в медиите и ще поискаме да ни дадат едно рамо, или по-точно ръка...

Прекъсна го смехът на полицаите пред него.

— Добре, добре — повиши глас той. — Знаете какво имам предвид. Вярно, че образът на снимките е неясен, но някой може да разпознае детайл от облеклото. Вече се свързах с Би Би Си; местните обедни новини ще съобщят за находката. В момента пресслужбата подготвя официално съобщение до останалите институции.

Коул погледна към Джесика и Рейнолдс, за да види дали ще добавят нещо. Явно нямаха, затова той продължи:

— Някакви предложения?

Идеите по време на такива брифинги бяха насочили полицията по някои от най-благогатните следи; Джесика знаеше това от опит. Някои старши полицаи предпочитаха подчинените им да споделят идеите си с тях насаме, за да могат след това да си припишат отчасти заслугата, но Коул не беше от хората, които трупат ордени. В този случай всички изглеждаха еднакво объркани. Някои попитаха за липсващия от ръката пръст, други разсъждаваха на глас какво може да е станало с тялото — и дали жертвата е жива или не, — но в крайна сметка никой не знаеше нищо.

Когато всички изчерпаха идеите си, Коул нареди тишина.

— Искам да ви напомня за новата програма за социална ангажираност на полицията.

Чуха се вопли, към които Джесика едва се удържа да не се присъедини.

— Добре, успокойте се — продължи Коул. — Не убивайте вестоносеца, решението е на висшестоящите. Знам, че циркулират разни имейли, но лятото идва и трябва да се задействаме. Общо казано, идеята да се включим в някои местни проекти е, за да се покажем в по-добра светлина.

Последваха нови оплаквания, които главният инспектор се опита да надвика. Накрая се отказа, сложи ръце на кръста и зачака хората да се успокоят. Напомняше на Джесика на някогашния учител по география, който имаше навика да стои изправен и да чака да замълчат. Веднъж загубиха двацет и пет минути от урока, докато той си стоеше отпред и ги гледаше гневно.

— Както казах — продължи Коул, след като приказките секнаха, — идеята е да покажем, че заемаме централно място в общността. Преди да започне лятната ваканция, ще присъстваме на два дни,

посветени на професионалната ориентация, и ще разговаряме с учениците. Подготвя се и нещо като лятно празненство, на което ще имаме щанд и ще сме на разположение на хората да поговорят с нас. Освен това ще увеличим броя на общинските събрания, които провеждаме. Можете да се запишете като доброволци на листа пред офиса ми. Ако няма достатъчно желаещи, ще се наложи аз да посоча хора.

Отново изрази недоволството си и Коул накрая избухна:

— Хайде, млъквайте всички. Следващият, който проговори, го назначавам за доброволец за всичко. Знам, че не е идеалното решение, но предвид репутацията ни през последните години, идеята не ми се струва лоша. Сега спрете да мърморите и си чакайте задачите.

Джесика се сещаше за няколко материала в местната преса, които не представяха полицията в много ласкава светлина. Тя не смяташе да участва в обявените мероприятия, а май и другите не горяха от желание, съдейки по всеобщата апатия. Предвид поста обаче беше много вероятно Коул да я задължи. Не че Джесика беше против идеята, но не си падаше по контактите с широката публика, още по-малко ако трябва да действа като представител.

Главният инспектор раздели полицаите на екипи и ги прати да си вършат задачите. Джесика отиде да помогне в пресслужбата, но след като разговаря с две различни телевизии преди обедните им новинарски емисии, нещата замряха. Офисът беше на приземния етаж, близо до столовата. Когато преди две години се нанесе там, в него работеше Рейнолдс. Преди два месеца, когато го повишиха, той се премести в собствен кабинет и предишният, доста голям, остана изцяло на нейно разположение.

Когато влезе, завари детектив Корниш на мястото на Рейнолдс, близо до вратата. Бюрото на Джесика беше в дъното. Както обикновено, вещите бяха пръснати по пода, върху шкафчетата и бюрото. Разпиляността беше всеизвестна в управлението и чест повод за подбив.

Жената пишеше на клавиатурата, но щом Джесика отвори вратата, веднага стана и подаде ръка.

— Здравейте, вие сте детектив Даниел, нали? — попита бързо тя. — Главният инспектор ми каза, че това е новото ми работно място и бюрото е свободно. Надявам се, че нямате нищо против.

— Нямам, само че ме наричайте Джес. Не си падам много по официалностите — каза Джесика, като стисна ръка.

Корниш вече беше оставила своя отпечатък в кабинета. На бюрото бяха наредени в идеални редици семейни снимки, а клавиатурата и мониторът бяха нагласени така, че да образуват прав ъгъл с ръба.

Този път жената носеше очила, но сега ги свали и ги сложи на бюрото.

— Чудесно. Приятно ми е, Джес. Аз съм Луиз.

Джесика отиде до бюрото си и избута купа папки встрани от клавиатурата, като гледаше да не паднат на земята, после седна.

— Тук невинаги е така стресово — обясни тя.

— Надявам се — засмя се Корниш. — Не се преместих тук, за да си живея спокойно, но определено не очаквах първият ми ден да е такъв.

Докато си местеше нещата по бюрото, без да гледа към колежката си, Джесика си даде сметка, че това може да изглежда обидно.

— Откъде идваш? — попита тя.

— Съпругът ми Джеймс е тукашен, но около десет години живяхме близо до Ковънтри — отговори другата жена, като я наблюдаваше внимателно. — Бях детектив в тамошното управление. От няколко години бащата на Джеймс е много болен. Със съпруга ми искаме двете ни деца да опознаят дядо си, преди състоянието му да се влоши още. Поисках да ме преместят преди повече от година, но отне доста време.

— На колко са децата?

— На девет и на пет. Докато аз съм на работа, ги гледа Джеймс.

Джесика си даде сметка, че е направила неволна гримаса, защото Корниш веднага започна да се защитава:

— Той така реши...

— Съжалявам, не беше умишлено.

Явно подразнена, жената извърна поглед. Джесика се почувства зле. Реакцията беше неволна, но отстрани сигурно изглеждаше много обидна. Тя нямаше категорични убеждения относно отглеждането на децата, но не бяха много жените полицаи, чиито мъже си стоят вкъщи и гледат децата, докато те работят. Просто се беше оказала

неподготвена за ситуацията. Луиз Корниш започна да пише нещо на клавиатурата си и Джесика нямаше какво да каже. Минали бяха само няколко минути от запознанството с новата колежка, а тя вече беше успяла да направи гаф.

Джесика се върна към работата си на компютъра — влезе в системата, отвори браузъра, после и няколко новинарски уебсайта. Вече бяха публикували кадъра с жената в черно и номера за връзка с полицията, което беше добър знак. Първите съобщения по телевизията трябваше да са излъчени преди около половин час.

Докато четеше, усети, че атмосферата в кабинета е напрегната; тишината се нарушаваше единствено от тракането на двете жени по клавиатурите, тук-там някое кликуване на мишката и приглушения шум от дейността в останалата част на участъка.

Джесика излезе от системата и се изправи.

— Ако някой ме търси, ще съм в пресслужбата.

Детектив сержант Корниш кимна и промърмори нещо в знак на съгласие, а Джесика излезе и отиде на рецепцията.

В сутерена на сградата се намираха дискуссионната зала, постове за достъп до интернет за общо ползване и частни стаи на адвокати и други лица. На приземния етаж бяха разположени рецепцията и кабинетите на старшите полицейски служители. Кабинетът на Джесика и Луиз Корниш беше близо до столовата, а този на Рейнолдс — през няколко врати. На същия етаж бяха частните приемни, пресслужбата, отделът „Човешки ресурси“ и залата за пресконференции. На горните етажи се намираха кабинетът на Коул, стаи за командированите полицаи и голямо складово помещение.

Докато вървеше по коридора, чу как някаква жена говори високо на рецепцията. Това не беше изненада — поне веднъж на ден се случваше да дойде някой ядосан. Понякога роднина на арестуван искаше информация, друг път водеха пиян, който трябваше да бъде затворен в килия, докато изtrzeнее. Джесика не можеше да чуе нищо конкретно, но трябваше да мине през рецепцията, за да стигне до пресслужбата.

Макар да избягваше погледа на служителя на рецепцията, той извика:

— Детектив Даниъл може да ви помогне.

Джесика му благодари саркастично с поглед и отиде при жената на рецепцията. Посетителката беше зачервена и изглеждаше едновременно разстроена и ядосана. Беше на около петдесет години, с прошарена кестенява коса до раменете, а дрехите изглеждаха твърде тесни за нейната фигура.

— Всичко наред ли е? — попита Джесика със слаба усмивка, надявайки се да я поуспокои.

— Опитвам се да накарам някой да ме изслуша — каза с въздишка жената. — След като видях обедните новини, дойдох направо тук. Знам коя е жената в черно.

3.

Първата мисъл на Джесика беше, че са дали на медиите само телефонния номер на полицията, не и адреса. Предполагаше, че полицаят на рецепцията не се е свързал директно с нея или Рейнолдс, защото се опитваше да разбере дали жената говори истината, или е просто поредният човек, който търси внимание.

— Кой ви каза да дойдете тук, вместо да се обадите по телефона?
— попита тя.

— Ъ-ъ, всъщност никой — отвърна жената. — Дойдох тук, когато синът ми изчезна. После идвах още няколко пъти, но все нямаше нищо ново. Когато видях новините днес, разбрах какво се е случило.

Джесика се опита да прикрие колко е озадачена.

— Да, добре. Бихте ли дошли с мен, за да поговорим спокойно?

Обърна се и поведе жената към една от приемните, в които свидетелите, които не са заподозрени в престъпление, чакаха да ги разпитат официално. Понякога там пускаха и техни роднини. Джесика не беше убедена, че жената има някаква полезна информация, затова предпочиташе сама да говори с нея и тогава да реши дали да вземат показания.

Стаята беше добре осветена от флуоресцентната лампа на тавана, но въпреки горещината навън вътре беше студено. Щом влезе, Джесика чу шумния звук на климатика. Сдържа се да не потрепери и покани жената да седне.

— Желаете ли чаша чай?

— Не, искам само някой да ме изслуша.

Тя кимна, затвори вратата и седна срещу жената.

— Как се казвате?

— Вики Барнс. Синът ми се казва Люис и мисля, че жената в черно, която търсите, е приятелката му Дженюари.

— Защо смятате така?

— Люис изчезна преди около месец — заразказва бързо жената. — По принцип ми се обаждаше или ми пращаше есемес всеки ден, после спря. Когато отидох до апартамента им, Дженюари ми каза, че е излязъл. След няколко дни обаче призна, че всъщност и тя не го е виждала от известно време. Съобщих ви, че е изчезнал, но вие от полицията не направихте нищо. И без това подозирах, че тази наркоманска кучка има пръст в цялата работа, а после я видях по новините с онази нейна пелерина. — Долната устна на жената затрепери. — О, боже, това значи ли, че... — промълви едва доловимо.

Предвид споменаването на отрязаната ръка в репортажите беше логично жената да предположи, че синът е мъртъв.

— Госпожо Барнс? — каза Джесика, слагайки ръка на рамото.

По лицето на жената се стичаха сълзи, но тя явно се мъчеше да запази самообладание.

— Да?

— Защо мислите, че човекът с черната пелерина е приятелката на сина ви?

Вики се опита да се успокои.

— По новините казаха, че ръката била на мъж между двайсет и пет и трийсет и пет години. Люис е на трийсет. Дженюари е една от онези странни готически типове с дълга черна коса и такива работи. Вечно носи едно нещо с качулка, точно като онова, което показаха по телевизията. Когато Люис изчезна, бях сигурна, че е замесена.

Джесика видя, че жената отново ще се ядоса.

— Госпожо Барнс, ще извикам един полицай да постои малко с вас. Аз ще отида да проверя каква информация имаме за сина ви Люис и приятелката му. После ще се върна и ще ви вземем показания официално. Съгласна ли сте?

Жената извади кърпичка от чантата си и си издуха носа.

— Да, благодаря ви.

— Бихте ли ми казали как се казва приятелката на сина ви?

— Дженюари Форестър.

Джесика си записа и адреса на двойката и тъкмо се канеше да излезе, когато жената я спря:

— Извинявайте, забравих нещо. Донесох ви това.

Извади от чантата си снимка и я подаде. Беше на силно гримирана млада жена, увиснала на ръката на мъж. Момичето носеше

дълга черна роба с качулка, която много приличаше на онази от видеоматериала. Дори дължината на дрехата беше същата — малко над глезените. Двамата млади хора се усмихваха широко наред някакъв парк, съдейки по зеленината зад тях.

— Това Люис и Дженюари ли са?

— Да.

След като уреди един униформен полицаи да остане с жената, Джесика забърза към кабинета си. Луиз Корниш седеше на същото място, където я беше оставила, и не обърна никакво внимание. Джесика седна зад бюрото си и отново влезе в системата. „Хайде, де“, измърмори нетърпеливо тя, докато компютърът зареждаше. Успя да влезе в базата-данни и даде команда да се търси името Люис Барнс. Оказа се, че майка му е казала истината — тя лично го беше обявила за изчезнал точно преди четири седмици. Очевидно, освен че бяха вкарали името му в базата-данни и бяха пуснали снимката му в уебсайта на полицията, друго почти не беше направено по случая.

Затвори досието и написа в полето за търсене името на Дженюари Форестър. Оказа се, че е на двайсет и шест години и има криминално досие: две кражби още като тийнейджърка, хулиганско поведение в нетрезво състояние отпреди две години, а през последната година — обвинения в домашно насилие, оттеглени преди да се заведе дело. И при двата инцидента Дженюари беше ударила или издраскала Люис. Джесика знаеше от опит, че повечето случаи на домашно насилие никога не стигаха до съда, независимо дали насилникът беше мъж, както обикновено предполагаха хората, или жена.

Някои искаха да забравят случилото се и се връщаха при партньорите си, други нямаха търпение да продължат живота си далеч от нападателя. Малцина завеждаха дело въпреки програмите за защита на свидетелите и възможността да дадат показания в съда зад параван. Джесика малко се учуди, че никой не е свързал изчезналия с факта, че приятелката му наскоро е била обвинена в домашно насилие; но и на полицаите им се случваше нещо да им убегне.

Джесика отново изключи компютъра и отиде да разкаже на Рейнолдс. Можеха поне да извикат Дженюари на разпит и да вземат проба от слюнката на госпожа Барнс, за да се види дали ръката е на сина. Инспекторът не беше в кабинета си, затова тя се върна на рецепцията, където я насочиха към кабинета на главен инспектор Коул.

Джесика се качи на горния етаж и през стъклените врати на кабинета на Коул го видя да говори с Рейнолдс. Коул я забеляза и махна да влезе при тях в кабинета. Тя седна до Рейнолдс, срещу бюрото на шефа си. Канеше се да му разкаже, но началникът пръв заговори:

— Тъкмо щях да те повикам. Гледа ли новините?

— Снимките на жената в черно ли?

— Не, за Джордж Джонсън.

— Депутатът ли? Какво за него?

— Да, той. Става дума за жена му, не за него. Изчезнала е. В момента това е водещата новина по новинарските канали.

— Защо досега не сме разбрали?

На въпроса отговори Рейнолдс:

— Джонсън е приятел с началника на управлението и се е обърнал направо към него; току-що достигна до ушите ни. Говорил е с медиите, преди да му вземат показания. Новинарските екипи са пред къщата му и започнаха да ни звънят, но няма какво да им кажем, защото допреди двацет минути самите ние не знаехме. Не знаем дори кога е изчезнала, дали двамата са били разделени и така нататък.

— Къде живее той? — попита Джесика.

Знаеше, че Джонсън е депутат от избирателния район Гортън, който включваше и тяхното полицейско управление „Лонгсайт“, но това не значеше, че живее в областта. Ако живееше другаде, случаят не попадеше под тяхната юрисдикция.

Началник Коул моментално попари надеждите.

— Нали знаеш онези огромни къщи в края на Плат Фийлдс Парк, навътре от главния път? — попита.

— Мамка му, значи случаят е наш?

— Аз лично не бих се изразил така, но да.

През всичките години съвместна работа никога не беше чувала Коул да ругае и много рядко да повишава глас или да крещи. Случаите като този сутринта, когато за малко не си изпусна нервите, се брояха на пръсти.

Заради новината за изчезването на съпругата Джесика почти забрави за какво е дошла. Началникът тъкмо се канеше да каже нещо, когато тя се сети:

— Извинявайте, спомних си защо дойдох. Тук е една жена, която твърди, че знае коя е жената в черно. Казва, че синът изчезнал преди

месец и приятелката му имала същата пелерина.

Извади от джоба на якето си снимката и я плъзна по бюрото. Коул я взе, погледна я и я подаде на Рейнолдс.

— Мислиш ли, че казва истината? — попита Коул.

— Нямам представа, но приятелката е била обвинена в домашно насилие и не е лошо да я извикаме да поговорим с нея; освен това е добре да вземем проба, за да видим дали ръката е на сина.

Коул се облегна назад и въздъхна шумно.

— Да, сигурно си права — каза той, — но нашият началник Ейлсбъри много държи поне да се опитаме да намерим жената на Джонсън.

Коул се замисли над възможностите.

Детектив Уилям Ейлсбъри беше началник на полицейското управление допреди година и половина. Джесика невинно се разбираше с него, но тъкмо започна да си дава сметка колко добре върши работата си, и го повишиха. Той вече не беше в тяхното управление, а отговаряше за цялата област.

Главният инспектор се приведе напред.

— Така — каза. — Джейсън, ще се занимаеш ли с господин Джонсън? Вземи и детектив Корниш, та поне да изглежда, че по случая работят двама старши служители. Джесика, ти вземи един-двама полицаи и свърши каквото трябва. Първо накарай жената да даде проба и я прати на лабораторията да я изследват. Каквито и минали провинения да има момичето, те няма да са от значение за този случай, ако ръката не е на сина. След това доведи момичето. Не е зле да говорим с нея, след като и без това имаме обявен за изчезнал.

Джесика и Рейнолдс кимнаха и излязоха.

— Не знам кой изтегли най-късата клечка — каза Рейнолдс, докато двамата слизаха по стълбите.

— Със сигурност ти — отвърна тя. — Докато аз просто си върша работата, камерите ще дебнат всяка твоя стъпка.

Долу двамата се разделиха и Джесика отиде да уреди да вземат проба от слюнката на госпожа Барнс. Щяха да разберат дали ръката е на сина не по-рано от другата сутрин. Джесика каза, че друг полицай ще вземе показания, защото тя отива да доведе приятелката на сина. При други обстоятелства щяха да разговарят с майката предварително, но ако момичето беше замесено, съобщенията в медиите щяха да го

уплашат; независимо дали щеше да се окаже главната заподозряна, последното, което им трябваше, беше да избяга. Фактите и криминалното досие на Дженюари даваха основание на Джесика поне да я разпита.

Госпожа Барнс толкова се зарадва, че ще доведат Дженюари в участъка, че се наложи да обясни, че няма да я арестуват, а само ще я разпитат за изчезването на Люис. Полицайката провери дали адресът на момичето в базата-данни е актуален и отиде на етажа, където работеха повечето колеги. Онзи, когото търсеше, седеше сам на едно бюро. Джесика се промъкна незабелязано и го плесна по врата с опакото на ръката.

— Ох! — извика мъжът.

— Така, Дейв. Какво ще кажеш за една разходка?

Детектив Дейвид Роуландс се завъртя на стола, сложил ръка на удареното място. Беше навършил трийсет само преди шест месеца и „раната“ беше още прясна, особено предвид факта, че върволицата гаджета беше взела да оредява. Стараеше се да изглежда млад, свободен и необвързан, но според Джесика последните две вече не бяха по негов избор. Тя беше единствено дете и смяташе Роуландс за най-добрия си приятел в полицията въпреки досадното му братско държание. След убийството на тяхната колежка и приятелка Кари Джоунс предната година двамата станаха още по-близки. Още се опитваха да преодолеят смъртта. Техният начин за справяне със загубата беше да се шегуват един с друг. Роуландс беше един от малкото колеги, с които тя обичаше да прекарва време извън участъка.

— За какво беше това? — попита полицаят.

След като видя кой го е ударил, гневното му мръщене отстъпи място на уж огорчено подсмиване.

— Само исках да ти оправя един щръкнал кичур от косата.

— Защото те записах да представляваш полицията за Деня на професионалната ориентация ли?

— Какво?

Отначало Роуландс се изненада, после се ухили.

— А, значи не знаеше?

— Наистина ли си ме записал?

— Ъ-ъ, може би. Началникът и без това щеше да те прати. Така ще излезе, че сама си изявила желание и ще се покажеш в добра

светлина. Дори трябва да ми благодариш.

— Знаеш, че няма как да ме победиш в тази ескалираща война. Аз имам по-висок чин и ако си ме записал за Деня на професионалната ориентация, аз пък ще ти тръсна онзи огромен куп молби за свобода на информацията, които никой не ще.

— Стига, де. Това е удар под пояса. За какво дойде всъщност?

Джесика му обясни, че трябва да доведат Дженюари Форестър за разпит, но няма да я арестуват. Избра още двама униформени полицаи, които да ги придружат за всеки случай, и четиримата потеглиха с две коли с полицейска маркировка.

* * *

Апартаментът на младата жена се намираше над магазини в квартал „Аби Хей“. В Манчестър имаше и далеч по-лоши райони, но и този си го биваше — редица неугледни магазини, гадна на вид пицария, от която се носеше също толкова гадна миризма, фризьорски салон и супермаркет. Между магазините имаше входни врати за трите апартамента над всеки от тях. Задни входи към жилищата не се виждаха, само товарни площи за магазините.

Джесика позвъни на вратата; Роуландс и другите двама стояха зад нея. Бяха паркирали колите в уличката, която водеше към склада, така че да не е очевидно за какво са дошли.

Отговор нямаше, затова тя позвъни отново и почука.

— Майката на Люис каза ли дали Дженюари работи? — попита Роуландс.

— Каза, че не знае някога да е работила и че винаги си е вкъщи.

— Предвид всичко, което тече по новините, не е на добре, ако е изчезнала.

— Може просто да е отскочила до магазина или нещо такова.

Джесика се обърна и се облегна на стъклото на магазина до входната врата. Докато колегите бяха с лице към нея, тя зърна с крайчеца на окото си движение зад тях. Някакъв човек, който се беше запътил към тях, бързо се обърна и тръгна в обратната посока. Джесика видя само как отметна дългата си черна коса. Човекът вървеше бързо, но без да подтичва. Явно беше жена, облечена в къса

черна рокля и високи черни ботуши въпреки юнската жега. Жената стигна ъгъла, където след магазините започваха къщи, и високият жив плет я скри от погледа на полицайката.

Джесика тръгна натам, където се беше изгубила жената.

— Май току-що я видях — каза на тримата полицаи, които я последваха.

Когато стигна до ъгъла, видя как жената бързо се отдалечава. Момичето обърна мимоходом глава и щом видя полицаите, започна да бяга. Джесика се затича след нея. Беше топло и тъмносивият костюм не беше много подходящ за спринт. Тримата колеги я следваха, после един от тях я задмина, като заобикаляше хората на тротоара. Джесика се опитваше да си гледа в краката, без да изпуска от очи жената и преследващия я полицаи. Бегълката се спусна по един затревен участък, но полицаят вече я застигаше. Тя погледна отново през рамо и щом видя колко близо е преследвачът, спря и вдигна ръце встрани.

Джесика забави темпо. Когато стигна изсъхналата тревиста площ, жената стоеше редом до полицаия.

— Вие ли сте Дженюари Форестър? — попита тя, като се стараеше да не проличи колко е задъхана.

— Да, ама вас какво ви засяга?

Дженюари не изглеждаше задъхана, а полицаят, който я хвана, почти не се беше изпотил. Джесика си каза, че трябва да запомни името му, в случай че пак се наложи да взима полицейски екип със себе си. Другият униформен беше не по-бърз от нея. Роуландс стигна последен, наведе веднага обляното си в пот чело и подпря ръце на коленете си. Джесика се опита да сдържи усмивката си. Искеше да го пита иронично с поглед къде е бил, но той гледаше в земята и още се опитваше да си поеме дъх.

Тя извади полицейската си карта и се представи.

— Защо побягнахте, Дженюари?

— Просто така, аз често тичам. Не знаех, че ме преследвате — каза жената, сочейки полицаия, който я беше заловил. — Щом го видях, спрях.

— Винаги ли бягате за здраве с ботуши и рокля?

— Понякога — предизвика я момичето. — Защо, да не би да е престъпление?

— Не, но ние искаме да говорим с вас за изчезналия ви приятел.

— Намерихте ли Люис? — попита Дженюари с една октава по-високо.

Може би се преструваше, но Джесика сякаш долови надежда в гласа.

— Не точно.

— А, ясно — подметна иронично Дженюари. — Онази крава майка му е идвала при вас, нали? Какво иска тоя път?

Джесика обясни, че не искат да я арестуват, но биха желали да ги придружи до участъка.

— Само искаме да ви зададем няколко въпроса за изчезването на приятеля ви.

Дженюари отвърна, че вече е дала показания, но след като изруга няколко пъти, се съгласи да тръгне с тях. Джесика не искаше да я арестува, но имаше право да я задържи, без да повдигат обвинение, до двайсет и четири часа. Предвид факта, че се опита да избяга, ако жената пак се сдърпаше с тях в залата за разпити, можеше да говори с началника на ареста да я оставят в килията с надеждата, че лабораторните резултати за ръката ще излязат преди изтичането на двайсет и четирите часа.

Джесика настани Дженюари в колата с двамата униформени полицаи, а тя се качи в другата с Роуландс.

— Не знаех, че си в толкова лоша форма — каза му, докато той шофираше.

— Вие просто имахте преднина, това е.

— Глупости. Ти стоеше точно до нас. Сигурен ли си, че не е от възрастта?

— Ти си по-стара от мен.

— Да, и виж кой пръв настигна Дженюари. Вече бях набрала две деветки на телефона си. Чаках само да се строполиш на земята, за да натисна още една за линейка.

— Ами, само се преструвах, за да я хванем неподготвена. Ако пак беше тръгнала да бяга, щях да я спипам.

Думите му звучаха така, сякаш се опитваше да убеди сам себе си.

— Ако пак тръгнеш да бяга, ти нямаше дори да разбереш, както се беше превил и се мъчеше да не повърнеш — изсмя се Джесика.

— Ти май не си наясно как работим ние, тренираните спортисти.

— В непрестанна агония явно.

Когато двете коли стигнаха до участъка, вече започваха следобедните задръствания. Двамата униформени вкараха Дженюари през главния вход, а детективите отидоха да подготвят залата за разпити. Докато крачеха натам, сержантът на рецепцията махна на Джесика. В момента той се занимаваше с някакъв гражданин, затова тя изчака, а Роуландс продължи нататък.

Когато приключи, сержантът се обърна към Джесика и извади нещо изпод бюрото.

— Това го донесе следобедната пощенска кола. Не знам кой трябва да го отвори. Не искам да го давам на главния инспектор, а Рейнолдс излезе с новото момиче.

Той подаде на Джесика дебел подплатен кафяв плик. Адресът на участъка беше напечатан и залепен с тиксо на плика; на мястото на получателя беше написано само „старши детектив“. Тя обърна плика, за да види адреса на подателя, но такъв нямаше. Беше доста лек и през хартията не се напипваше нищо обемисто.

— Защо не го прати в стаята за пощата? — попита.

— Дойде само преди половин час, нямах време. Няма проблем ти да го отвориш, нали?

— Предполагам, че не.

Джесика откъсна лентата по дължината на плика, после го сложи на плота и го отвори. Не можа да види какво има вътре, затова обърна пакета. Отвътре се изсипа нещо, което се приземи върху бюрото на рецепцията. Джесика вдигна очи и срещна ужасения поглед на сержанта. Нямаше съмнение какво е.

Отрязаният пръст се търколи по бюрото и тупна леко на пода.

4.

Сякаш мина цяла вечност, преди някой да помръдне. Накрая Джесика сложи плика на плота и каза на един униформен полицаи да донесе торбички за съхраняване на доказателства. Сержантът от рецепцията застана до нея, за да скрие пръста от погледа на Дженюари Форестър, която стоеше от другата страна на рецепцията. Момичето явно не беше забелязало нищо странно.

Джесика се опита да запази самообладание. Пръстът представляваше шокираща гледка и тя усети как се гади, но не можеше да си позволи хората наоколо да разберат. Знаеше, че е допуснала грешка; не само че отпечатъците бяха по целия плик, ами беше оставила пръста да падне. Клекна, за да го огледа — по него вече бяха полепнали прах и мръсотия. Не можеше да прецени точно, без да го докосне, но пръстът изглеждаше като да е бил замразен, а при пренасянето с пощата беше започнал да се размразява. По него се виждаха капчици, които сигурно бяха вода, примесена с едва забележими следи от кръв.

Джесика се изправи и погледна плика. Захвана го с крайчеца на ръкава си, за да не остави повече отпечатъци, и го обърна. Носеше обикновен печат, така че сигурно просто го бяха пуснали в някоя пощенска кутия, вместо да го пращат през пощенска станция. Датата, макар и размазана, се четеше — беше вчерашна. Значи пликът е бил прибран от пощенската служба завчера и е бил изпратен в промеждутъка между предната нощ и късния следобед вчера — период от около двайсет часа. С други думи, няколко часа преди оставянето и откриването на ръката.

Полицаят се върна с торбичките за доказателства и Джесика прибра всичко вътре с помощта на ръкавици. Дженюари започваше да нервничи зад бюрото на рецепцията, но Джесика знаеше, че от онзи ъгъл няма как да е видяла пръста. Дори да беше забелязала плика, не беше реагирала. Доказателствата бяха дискретно отнесени и докато на рецепцията се занимаваха с Дженюари, Джесика се качи при главен

инспектор Коул. Каза му за станалото и призна, че е сбъркала, като е взела плика. Той не се впечатли много от падането на пръста; изглеждаше спокоен, както обикновено. Отбеляза, че който и да го е пратил, едва ли е оставил улики по него, така че няколко отпечатъка повече няма да навредят много, само ще създадат малко повече работа на криминалистите.

— От лабораторията казаха ли дали ръката е на Люис Барнс? — попита Джесика.

— Храниш надежда, а? Получили са пробата от майка му само преди около час. Казаха, че ще имаме резултатите до сутринта.

— Сега ще трябва да изследват също плика и пръста — каза тя. — Сигурно е липсващият пръст от ръката, но ни трябва потвърждение. Предполагам, че и това ще отнеме около ден. Има ли нещо ново за жената на депутата? Не гледах новините.

— Извади късмет. Стана така, че излязохме напълно некомпетентни. Съпругата на Джордж Джонсън Кристин е изчезнала преди четирийсет и осем часа. Рейнолдс в момента е у тях да му вземе показания, но Джонсън вече е дал интервю на телевизионните журналисти пред къщата му; правителството също изрази официално подкрепата си за него. Изглежда, всички знаят повече от нас, а онези денонощни новинарски канали подмятат, че не знаем какво правим. Прави са, но само защото за случая не е докладвано както трябва.

— Струва ми се подозрително — сви рамене Джесика.

Дори да беше съгласен, главният инспектор не го показва.

— Може би — рече той. — Тези хора си живеят в свой собствен свят, където разни асистенти вършат всичко вместо тях. Предполагам, че когато си под светлината на прожекторите, забравяш за най-простото — например да ни се обадиш, — и вършиш всичко чрез медиите.

— Сигурно — промърмори тя, но не изглеждаше убедена. — И все пак тук има нещо гнило.

Началникът не реагира.

— Доколкото разбрах от новините — продължи той, — двамата са женени от двайсет и седем години и имат две пораснали деца. Според тях Джонсън е говорил с нея по телефона преди два дни, но когато се прибрал от Уестминстър, не я намерил вкъщи. Нито децата,

нито приятелите им знаят къде е, банковите им сметки са непокътнати. Жената просто е изчезнала.

— И той е казал всичко това на медиите, преди да говори с нас? — попита Джесика с учудване, което не можа да прикрие.

— Странно е, знам — сви рамене Коул. — В момента не можем само да му вземем показания и да започнем разследване. Началникът на участъка не вдигна голям шум, но лошата ни реклама не се прие добре.

Джесика не знаеше кое е за предпочитане — да бъде насред медийната буря, за която не беше виновна, или да се разправя с отрязани пръсти на рецепцията. Нито една от тези възможности не допадаше.

— Добре, отивам да говоря с Дженюари, после ще се върна при теб — каза тя.

— Мислиш ли, че е замесена?

— Не знам — вдигна ръце Джесика. — Вярно, че в началото се опита да избяга, но може да е защото вече си е имала работа с нас. При някои хора е трудно да се каже.

— Наистина ли се опита да избяга?

— Не точно. Видя ни отдалеч да чакаме пред вратата. Не се съпротивлява, но между нея и майката на Люис определено има проблем.

— Можеш да поискаш да я оставят в ареста, докато сутринта дойдат резултатите за ръката. Ако ръката е била на Люис, по-добре да е тук, при нас, отколкото да рискуваме този път наистина да избяга. Дали ще се съгласят, е друга работа.

— Да, и аз това си мислех. Ще изглежда малко сурово, ако се окаже, че ръката не е на приятеля, но след като медиите вече си мислят, че сме безполезни, няма да спечелим точки, ако пуснем човек, който се е опитал да избяга и после се окаже главен заподозрян.

Джесика слезе на долния етаж. Ако магистратите им позволяха, можеха да задържат Дженюари до деветдесет и шест часа — по няколко часа наведнъж, в продължение на седмици и дори месеци — без да предявят обвинение. Задържаха ли я през нощта, щяха да загубят десет от деветдесет и шестте часа, така че трябваше да преценят струва ли си.

На рецепцията беше спокойно. Полицайте започнаха да си тръгват, отстъпвайки място на вечерната смяна. Джесика също имаше право да си тръгне, но работното време на следователите беше гъвкаво и тя можеше да си вземе отработените часове, но това рядко се случваше.

Стигна до залата за разпити, където завари Роуландс.

— Къде беше? — попита я той. — Нали каза, че идваш?

Тя му разказа за пръста и за необходимостта да говори с Коул.

— Оставила си го да падне на земята? — попита той.

— Не беше нарочно. Не е ли малко студеничко тук?

Роуландс направи знак с глава към климатика над тях.

— Винаги е така, когато е жегата. На човек му се иска да носи шорти навън и палто вътре.

Дженюари беше отведена долу при килиите и позволиха да се обади на служебен адвокат. Не беше арестувана, но преди разпита щяха да отправят официално предупреждение, което даваше право на правна защита. Ако заподозреният си имаше адвокат, за правата му го информираше той, но повечето хора търсеха служебен. В сериозните случаи консултацията беше лице в лице, но обикновено ставаше по телефона.

Докато чакаха да доведат задържаната, Джесика прочете показанията на Вики Барнс, дадени пред друг полицай, докато тя беше извън участъка. Включваха обичайната информация за дати и подобни неща, но освен това жената твърдеше, че Дженюари е заплашвала нея и сина с убийство. Момичето и без това беше обвинявано в домашно насилие; новата информация им даваше още една причина да я задържат през нощта, докато разберат дали ръката е на Люис.

След няколко минути на вратата се почука и униформен полицай въведе Дженюари. Дотогава детективката не беше имала възможност да я огледа добре. Сега, докато седеше срещу нея, видя, че дългата черна коса на момичето не е така права и чиста като на снимката от госпожа Барнс. Горещината, тичането и чакането в участъка бяха оказали ефект, подсилен от ярката бяла светлина на флуоресцентната лампа. Дженюари явно полагаше голямо старание да изглежда бледа, с тъмни очи и коса, които рязко контрастираха с тена. Сега обаче по брадичката се виждаха пъпки и без слоевете грим по лицето имаше петна.

Въпреки това тя беше много привлекателна. Имаше тънък кръст, тесен ханш и малки ръце. На Джесика беше трудно да повярва, че толкова крехък човек може да убие някого и да отсече с такъв замах ръката му, но опитът я беше научил, че хората са способни на какво ли не.

Прочете стандартното официално предупреждение и обясни каква е процедурата. Дженюари каза, че с Люис са живели заедно около шест месеца, после той изчезнал. Датите съвпадаха с тези, които беше посочила госпожа Барнс.

— Вярно ли е, че отначало сте казали на майката на Люис, че той просто е излязъл?

— Да, но не е така, както изглежда. Не му беше за пръв път да не се прибере същата нощ. От време на време оставаше с приятелите си; понякога ми пращаше съобщение на телефона, понякога не. Не знаете каква е майка му — вечно му се обажда или му пише. Не ни даваше мира. Освен това се опитваше да застане между нас, защото не ме харесваше. Когато разбрах, че е изчезнал, казах.

Думите звучаха правдоподобно.

— Не изглеждаш много разстроена от изчезването му — отбеляза Джесика.

— Защо? — разшири очи Дженюари. — Защото не съм си изплакала очите ли? Какво очаквате да кажа? Когато изчезна преди месец, дадох показания, а вие още нищо не сте направили.

— Ами обвиненията, че сте го удряли и драскали?

— Не ми се говори за това. — Жената извърна поглед. — Дело не беше заведено.

Джесика беше наясно, че ако служебният адвокат си беше свършил работата, щеше да я предупреди да не говори за предишни обвинения, които впоследствие са отпаднали. Нямахме как да я притиснем при положение, че предния път не бяха намерили достатъчно доказателства, а на всичкото отгоре сега единственият свидетел беше изчезнал. Ако се окажеше, че ръката е на Люис, тогава определено щяха да се върнат на това.

— Защо избягахте от нас? — попита Джесика.

— Казах ви, не съм се опитала да избягам. Често тичам за здраве. Щом ви видях, спрях.

Жената започна да се върти неспокойно на стола и Джесика забеляза по ръцете белези от порязвания. Повечето бяха зараснали, но някои ярко контрастираха. Изглеждаха така, сякаш тя сама си ги е нанесла. Дженюари явно забеляза, че тя я оглежда, и обърна ръце така, че белезите да не се виждат.

Джесика не спомена следите от нараняванията, а извади снимката, която беше дала госпожа Барнс.

— Какво ще ми кажете за пелерината, с която сте на тази снимка?

— Какво за нея? — сви рамене Дженюари.

— Търсим човек, който е носил наметка, много подобна на тази.

— Аз какво общо имам с това?

— Вие ми кажете.

— Нямам представа за какво говорите. Нося тази „пелерина“, както я наричате, още от училище. Днес не я сложих само защото беше много горещо.

— Къде бяхте по-миналата нощ?

— Гледах телевизия в леглото, после заспах.

— Някой може ли да го потвърди?

Съдейки по яростната реакция на момичето, явно въпросът беше прозвучал погрешно. То се оттласна от масата и се развика:

— Да не ме мислите за някоя уличница? Приятелят ми изчезна.

— Нямах това предвид.

— О, я се разкарайте!

За втори път този ден Джесика си даде сметка, че думите са създали напълно погрешно впечатление. Продължи да разпитва Дженюари и се опита да поведат разговор, но момичето отговаряше с една-две думи. Показа емоция само когато каза, че ще я задържат през нощта. Дженюари започна да ругае и да удря масата с юмруци, с което показва на полицаите колко агресивна може да бъде. Двама униформени полицаи я изведоха, докато тя сипеше проклетия по адрес на Джесика.

— Май не те харесва — отбеляза Роуландс.

Джесика знаеше, че е прав, и не хрумна никаква духовита реплика. Каза му, че може да си тръгва, после отиде да уведоми Коул, че не са постигнали кой знае какво. Той чакаше двамата детективи да се върнат от къщата на Джонсън, а на Джесика каза да си тръгва.

Понеже беше останала на работа до по-късно, движението по пътищата беше относително спокойно. Докато караше към апартамента си и слушаше радио, залязващото слънце топлеше ръцете през страничния прозорец. През деня беше толкова заета, че не беше видяла или чела новините следобед. Случаят с изчезналата депутатска съпруга беше една от водещите национални новини. Репортажът завърши със следното изречение: „Говорител на полицията заяви, че за момента няма да коментират.“ Това не беше много окуражаващо, но не беше и пълна катастрофа. Когато новините приключиха и водещият започна да приема обаждания от слушатели, Джесика превключи на станция с музика.

Малката кола беше на повече от двацет години и едва се крепеше. Едва беше изкарала последния технически преглед и парите за нужния ремонт бяха повече от цената на самата кола, но Джесика ги плати, без да знае защо. След като вече две години беше сержант, можеше да си позволи по-надежден автомобил, но в червения „Фиат Пунто“ имаше нещо, с което не беше готова да се раздели. Никога не беше имала друга кола, затова беше сантиментално настроена към тази, макар че не изпитваше добри чувства към нея, когато беше студено и не искаше да запали.

Тъкмо отби от главния път към къщи, когато телефонът зазвъня. Тя го извади от джоба си и погледна екрана — беше Коул. Спря в страни и прие обаждането.

— Господин началник?

— Джесика, здравей. Извинявай за безпокойството, можех да почакам до утре, но реших, че ще искаш да знаеш. Пуснаха Дженюари Форестър.

— Защо, какво е станало?

— Получихме резултатите от пробата. Със сигурност не е Люис Барнс.

5.

Убиецът реши, че тази част от плана е минала доста добре. Първата ръка беше оставена на точното място, разузнаването си беше струвало. Изборът на момента беше лесната част; денят беше сред най-дългите в годината, слънцето изгриваше рано. Така хем в ранните часове беше достатъчно светло, хем наоколо не се мяркаха твърде много хора, които да забележат нещо. Повечето бяха или пияни, или почти в безсъзнание, затова нямаше от какво толкова да се притеснява.

След като избра момента от деня, оставаше локацията. Трябваше да остави ръката на възможно най-оживеното място, за да я намерят бързо, но пък така рискуваше да го хванат. Наложил се да прекоси района безброй пъти във всички посоки, докато научи разположението на всяка камера. Някои бяха на очевидни места, но други бяха поставени на хотели и магазини; с тях можеше да е сложно. Наложил се да прави разузнавателни обиколки в пиковите часове сутрин или рано вечер, когато от влаковете и трамваите се изсипваха цели тълпи хора. В навалищата никой нямаше да обърне внимание, че той оглежда различните системи за сигурност.

В крайна сметка свеждането на местата до няколко се оказало далеч по-лесно, отколкото си мислеше — нужни бяха само планиране и време. Трудната част беше откриването и проследяването на жертвите. Първите двама далеч не представляваха трудност — не само че бяха непретенциозни и слаби, но и убиецът знаеше точно къде да ги намери. Не всички щяха да са така лесни, но трябваше да действа по план, за да накара другите да се разкрият.

Дегизировката беше стечение на обстоятелствата. Знаеше, че ще трябва някак да скрие самоличността си от камерите, но не беше лесно да реши как точно. Можеше да облече някаква претенциозна рокля, но нямаше да е много удачно, а дреха, скриваща лицето, щеше да е проблем, ако нещо се объркаше и се наложеше бързо да избяга. Най-важното беше да вижда къде върви и обувките да са удобни за тичане. Онези с ниско токче бяха идеални за целта — удобни, носени с години.

Дългото черно горнище с качулката си висеше в гардероба, много си го харесваше. То се оказа идеалният избор, което личеше и по гласността, която получи в медиите.

След като остави първата ръка, цели два дни убиецът гледа телевизия, слуша радио и преглежда основните новинарски сайтове. Всичко мина добре. Нямаше да е зле, ако се беше вдигнал малко повече шум, но сигурно и това щеше да стане. Важното беше, че полицията нямаше ясна снимка; бяха въодушевени, че имат запис, разпространиха снимките, но не разполагаха с нищо конкретно.

Усилията дадоха резултат — какво удовлетворение носеше това! Сега береше плодовете от онова безкрайно сноване с тълпите сутрин и вечер. Стрували са си всички тренировъчни прекосявания по площада, където внимателно се накланяше, за да избегне различните камери. Ако нещата се развиеха така добре и на другите места, щеше да се измъкне безнаказано.

Взе вечерния вестник и погледна увеличената снимка на пета страница. Дори прякорът беше фантастичен.

„Жената в черно“

Колко жалко, че не се сети да се кръсти така. Името щеше да стои много добре на визитна картичка; но може би щеше да е престараване. Произнесе на глас думите „Же-ната в че-рно“ с фалшив американски акцент, провлачвайки последната дума. Ухили се — прякорът наистина беше страхотен.

Усмивката обаче се стопи почти мигновено и убиецът усети как му прилошава от подобно лекомислие. Всичко, което ставаше и предстоеше да стане, водеше към конкретна цел. Дотук медиите отразиха събитието прилично, прякорът беше страхотен бонус, но не биваше да забравя причината, която го ръководеше.

Убиецът се ядоса на себе си, остави вестника и отвори лаптопа. Изпращането на пръста не беше част от първоначалния план. Първо реши, че ръцете ще са достатъчни, но за да привлече вниманието на полицията, трябваше още нещо. Щеше да е добре, ако знаеше предварително на кой полицаи да изпрати пръста; дано да беше попаднал у подходящия човек.

Убиецът отвори същите новинарски уебсайтове като следобед и затърси някое име. Повечето бяха публикували телефонен номер за свидетели, но това беше прекалено общо. След доста ровене намери името на конкретен полицаи. Следобед детектив Джесика Даниел беше говорила пред едно радио за „жената в черно“ и уебсайтът на радиото я беше цитирал в новинарската си рубрика.

Убиецът изписа „сержант Даниъл“ в интернет търсачката. На сайта на полицията намери нейна снимка и няколко интересни статии от предишни години. Убиецът четеше и кимаше: отсега нататък тази жена щеше да е неговото лице за контакт. Добре се получаваше — тази жена срещу „жената в черно“. Стига да се придържаше към плана и да проучеше подробно останалите места, убиецът знаеше кой ще победи. И все пак съревнованието щеше да е интересно. Надяваше се госпожица Даниъл да се справи със задачата да разгадае цялата информация, която щеше да се предостави. Съдейки по материалите за нея, определено изглеждаше способна.

Всичко беше наред, така че убиецът спря компютъра и стана. Качи се горе да вземе подходящите обувки и дрехите и отиде в склада, който беше такава важна част от плана.

Беше наблизил и гледаше да отскача често до склада, преди още да остави там труповете. Важно беше да е последователен в случай, че охранителите обърнеха внимание, което никога не ставаше.

В склада убиецът вдигна капака на големия фризер. Размерът беше важен в случай, че се наложи да държи вътре цели тела, но отърваването от ненужните части се оказа по-лесно, отколкото очакваше; главите и торсовете никога нямаше да бъдат намерени.

От леда се надигна пара. Убиецът потрепери, докато вадеше с ръкавица замръзналата ръка. Пръстът вече беше отделен и се гушеше до крайника. В близките ден-два щеше да потегли с пощата към госпожица Даниъл. Първо обаче трябваше да остави ръката; второто избрано място беше абсолютен трепач.

Замисли се за сержант Даниел и си спомни причината за всичко, което ставаше. „До скоро“, каза.

6.

Джесика седеше в кабинета на главен инспектор Коул, където течеше сутрешното съвещание. Колкото и да се стараеше да слуша, умът беше другаде. Преди двайсет и четири часа на площад „Свети Петър“ бяха намерили втора ръка, и тя с липсващ безименен пръст. За извършителя явно беше много важно да остави крайниците на най-оживените места в Манчестър. Джесика не проумяваше защо.

— Джесика? Сержант? — каза Коул.

— Извинете, аз не... — смотолеви Джесика.

— Добре ли си?

— Да, бях се замислила за ръката.

Пръстът, пратен по пощата, я беше смутил повече, отколкото искаше да признае или да покаже. В онзи момент беше толкова погълната от опитите да скрие предмета от погледа на Дженюари, че не беше проумяла докрай случилото се. Някой беше отрязал човешка ръка и я беше оставил на публично място, а после им беше пратил пръст за по-голям ефект. Само няколко дни след това беше подхвърлил втора ръка. Две поредни нощи тя сънува пръста и звука от падането му на земята. По принцип се смяташе за достатъчно психически стабилна за професията, но по някаква причина този случай се отразяваше на нервите.

Освен Джесика пред бюрото на Коул седяха инспектор Рейнолдс и сержант Корниш. Кабинетът не изглеждаше много по-различен от миналата година, когато в него беше Фарадей. Две от стените бяха стъклени, а другите две бяха украсени със снимки, награди и сертификати.

— Наистина ли си добре? — попита Коул.

— Да, не се тревожете.

— Така, знам, че Джейсън и Луиз бяха другаде, така че искам да наваксат пропуснатото. В момента не разполагаме с кой знае какъв ресурс. Джесика?

Рейнолдс вече им беше казал, че не са стигнали доникъде по случая с изчезналата Кристин Джонсън. Нямаха никаква следа, никаква представа къде е. Медиите съсредоточиха вниманието си върху нейния случай и този на Джесика остана в сянка; тя не знаеше дали да се радва или не.

— Да, извинете ме — отговори Джесика. — Както знаете, вчера на площад „Свети Петър“, близо до кметството, намерихме втора ръка. По първата няма нищо — нито отпечатыци, нито друго; за втората още не сме получили резултати. Нямаме представа на кого са ръцете. И от двете липсват безименните пръсти. Получихме пръста от първата по пощата, от втората още нищо не сме получили.

Замълча, за да си поеме дъх. Коул и Рейнолдс я гледаха, докато Корниш предпочиташе снимките на стената.

— Единствената ни улика са снимките от камерите — продължи Джесика. — Знаем, че човекът е носил черна мантия, и предвид ръста и ниските токчета почти сигурно е била жена. Нямаме ясно изображение на лицето, но явно човекът знае отлично къде има разположени камери.

— Кога трябва да излязат резултатите за втората ръка? — попита Рейнолдс.

— Предполагам, че всеки момент. Мислех, че ще е още тази сутрин. Обаче не очаквам да научим кой знае какво — който ги е оставил, е знаел отлично какво прави.

— Има ли заподозрени? — поинтересува се Рейнолдс.

— Колкото имаш ти по случая с изчезването — намигна му Джесика. — Дойде една жена, Вики Барнс, чийто син е в неизвестност от около месец. Според нея приятелката на момчето Дженюари има същата черна мантия като на видеоматериала. Задържахме я и я пуснахме, но и без това няма причина да смятаме, че има нещо общо.

— А пръстът, изпратен по пощата? — попита Рейнолдс.

— Знаем само, че е от първата ръка. По плика нямаше нито отпечатыци, нито следи от кожна тъкан. Освен моите. — Джесика погледна към Коул, но той не каза нищо. — Знаем, че е бил изпратен чрез местните пощи, но по марките няма слюнка.

— Самозалепващи ли са? — попита Луиз Корниш, която едва сега показва внимание към Джесика.

— Да, Кралските пощи ни прецакаха с тези неща. С предишните марки поне тъпите престъпници се издаваха. Както и да е, не разполагаме с никакви улики. Адресът е напечатан. Поискахме от лабораторията да проучат различните видове мастило и принтери, те се съгласиха, но онзи, с когото говорих, каза, че едва ли ще намерят нещо отличително. Ще...

Прекъсна я звънът на телефона на бюрото на Коул. Той направи знак да изчака и вдигна слушалката. На Джесика се стори странно спокоен, също както когато работеше на терен. Неговият принос към разговора беше „Да“, „Добре“ и „Разбирам“.

Можеше да става дума за всичко — жена му да пита какво иска с чая или се обажда министър-председателят за някой терористичен акт. Лицето му беше напълно безизразно.

Щом затвори, Коул се почеса по брадата и погледна Джесика в очите.

— Обади се за твоите резултати.

— Открили ли са нещо?

— Да, но не мисля, че е каквото очакваш.

Сърцето подскочи.

— Какво?

— Втората ръка е на Люис Барнс.

В първия момент Джесика не знаеше какво да каже; двамата с шефа стояха и се гледаха.

— Наистина ли? Как са разбрали?

— Вече имаха проба от майката, за да я сравнят с първата ръка. Човекът, който се обади, каза, че ДНК пробите били в един и същи файл, така че веднага се появило съвпадение.

Джесика бутна стола си назад и се изправи бързо — едновременно объркана и въодушевена.

— Ще трябва да доведем Дженюари — каза. — Пуснахме я, но сега тя се оказва единственият ни заподозрян. Дори има същата проклетата пелерина.

Знаеше, че прибързва. Мислеше само за това, че са пуснали момичето. Не беше ничия грешка, нямаха причина да го задържат, но ако се окажеше замесено, медиите и обществото нямаше да погледнат така на нещата. За много събития липсваше логика — например, че са

я пуснали и са я оставили да прави каквото си иска. За това обаче щяха да мислят, след като я върнат в ареста.

Поведението на Коул не се промени и Джесика едва не се ядоса на равния му тон. На нея се крещеше, макар да знаеше, че това няма да ускори нещата. Той говореше съвсем спокойно:

— Ако отидеш с няколко човека да я вземете, ще поискам заповед за претърсване на апартамента. Остави там един полицай да изчака екипа за обработка на местопрестъплението, а нея доведи за разпит.

Джесика нямаше нужда да повтарят. Обърна се, излезе и се спусна по стълбите, като взимаше по две стъпала наведнъж. Усещаше прилив на адреналин — отначало не смяташе, че Дженюари е замесена, но намерената ръка на изчезналия приятел и фактът, че има същата черна мантия, я превръщаха в главен заподозрян. Трябваше да я приберат, а след това щяха да опитат да намерят връзка между нея и първата ръка, макар че още не знаеха чия е тя.

Джесика прекоси долния етаж и първо отиде при полицай Дайъмънд.

— Изи, заета ли си?

— Не много.

— Искam да проучиш нещо. В списъка с изчезналите има човек на име Люис Барнс. Намери колкото можеш повече за него — къде е работил, къде е учил, такива неща; после виж дали данните му не съвпадат с тези на друг изчезнал. Втората намерена ръка е негова и много ще се учудя, ако не е свързан с първата жертва.

Детектив Дайъмънд, изглежда, прие задачата спокойно.

— Нещо конкретно ли търсим? — попита.

— Мъж между двацет и пет и трийсет и пет години. Люис е бил на трийсет, така че съучениците му също ще са на толкова. Игнорирай жените, бивши и настоящи колеги, които са много по-млади или много по-възрастни. Използвай толкова полицаи, колкото ти потрябват, стига да не работят по случая на Кристин Джонсън, който е с приоритет. Останалите можеш да ги впрегнеш.

Макар че работеше с Изи Дайъмънд отскоро, знаеше, че тя е от полицаите, които ще свършат каквото трябва. След това взе Роуландс и няколко униформени, които се мотаеха наблизко, в това число и полицаия, който беше заловил Дженюари преди няколко дни. Тръгнаха

към апартамента на момичето с две коли с полицейска маркировка, но този път пуснаха сирените и светлините.

Джесика седеше на седалката до шофьорската. Веднага щом колата спря, тя се втурна към апартамента на Дженюари. Гражданите, които пазаруваха в съседния магазин, спряха и я видяха как удари с ръка по вратата. Докато дойдат останалите полицаи, удари още веднъж.

— Този филм май го гледах — изглежда я Роуландс.

Джесика извади телефона от джоба на самото си, без да му обръща внимание.

— Хайде, вдигни — измърмори раздразнено, докато звънеше.

Коул вдигна, но тя заговори, преди той да успее да каже нещо.

— Взехте ли заповед?

— Ъ-ъ, още не — заекна той. — Тъкмо говорим със съдията, няма да отнеме много време. Какво става?

— Тя или не си е вкъщи, или нарочно не отваря.

— Ами стой там, скоро ще ти звънна.

Джесика затвори.

— Можем ли да влезем? — попита един от униформените полицаи.

Джесика въобще не се замисли.

— Да, разбийте вратата.

Беше сигурна, че ще им дадат заповед за обиск, но не искаше да чака десет минути за нея. Усещаше, че Роуландс е вперил очи в нея, но не го погледна, а се отдръпна да направи място на полицаия, който се канеше да разбие вратата. Ако влизането се окажеше проблем, щяха да повикат специализиран екип с необходимите инструменти. При първото посещение беше видяла, че вратата е от тънко дърво, така че едва ли щеше да ги затрудни.

Мъжът, който предния път беше хванал Дженюари, направи крачка назад, после ритна вратата в средата, близо до ключалката. Дървото се разцепи, хлътна навътре и вратата се отвори.

— Чакайте тук — каза Джесика на Роуландс и двама от полицаите.

Вътре имаше стълбище, покрито с протрита червена пътека. Джесика изкачи стъпалата, следвана плътно от полицаия, който беше разбил вратата. Горещ видяха още една врата. Тя потропа шумно.

— Дженюари, вътре ли си?

И тази врата изглеждаше тънка като долната. Джесика вече знаеше, че е нарушила правилника, че дори и закона, като е влязла без заповед за обиск.

Полицаят я погледна с вдигнати вежди в очакване. Джесика само кимна. Въпреки недостатъчното място той разби безцеремонно тънката врата; цялата работа му коства само едно изсумтяване. Детективката беше впечатлена от физическата му форма.

— Чакай тук — каза му и влезе в апартамента през останките от вратата.

Интуицията подсказваше, че Дженюари не си е вкъщи, и понеже щеше да се наложи специализиран екип да претърси жилището, не искаше нищо да се пипа.

От входната врата се влизаше директно в дневната, застлана със светлооранжев килим. Мебелировката се състоеше от два дивана с кремава тапицерия и телевизор. По пода бяха пръснати няколко книги, имаше и някакви дрехи — значи жилището беше обитавано. Вещите бяха разпилени също като в апартамента на Джесика, която често намираще дрехите или зарядното на телефона си там, където не си спомняше да ги е оставяла.

— Дженюари? — извика.

Отговор не последва, в жилището цареше тишина. Звънът на телефона я стресна. Погледна екрана и видя, че е Коул.

— Да, сър?

— Взехме заповедта. Обадих се да пратят двама криминалисти да ти помогнат.

— Благодаря, сър. Тя още не е отворила вратата.

— Как изглежда апартаментът?

Джесика се притесняваше от факта, че има за началник бивш колега, с когото беше работила в тясно сътрудничество; забележката му само потвърди опасенията. Като обикновен инспектор Коул беше виждал как действа тя и се беше досетил, че ще проникне в апартамента при първата удава се възможност.

— Щом вече имаме разрешение, ще кажа на един от полицаите да разбие вратата — отговори Джесика. Дори Коул да я познаваше добре, нямаше смисъл да потвърждава подозренията му.

— Правилно — каза той след кратко мълчание. — Ако има нещо ново, обади ми се. Ако наистина е изчезнала или е избягала, ще се наложи да разпратим нейна снимка до всички възможни медии. Колкото повече чакаме, толкова по-далеч може да избяга.

Джесика затвори и продължи огледа на апартамента. Нямаше кой знае какво интересно, но провери гардеробите в спалнята за черното наметало. Почти всички дрехи вътре бяха черни и беше трудно да ги различиш, без да ги пипнеш. Наметало не се виждаше. От Дженюари също нямаше следа.

Кухнята определено беше най-зле. Джесика не използваше много своята, ако не се броеше микровълновата фурна, но тази на Дженюари изглеждаше направо недокосната. Върху первазите на пода се беше наслоила мръсотия, краищата на евтиния кафяв линолеум бяха прокъсани и забелени. Някога бялата печка, която стоеше в ъгъла, беше покрита с червени и кафяви петна, върху плота имаше всевъзможни опаковки от храна. Джесика не искаше да влиза вътре, но от прага видя избледняло червено петно в средата на стаята, близо до масичката за хранене. Приблужи се внимателно и клекна да го огледа. Приличаше на засъхнала кръв, която някой се беше опитал да почисти. Предвид състоянието на кухнята можеше да е просто петно от доматиен сос, но се стори странно, че е в средата, далеч от печката, плота и масата. Когато дойдеха криминалистите, щеше да им каже за петното, макар че като професионалисти и сами щяха да го забележат.

Излезе на стълбището, където я чакаше полицаят.

— Значи не е тук?

— Не, освен ако не е акробат и не се е скрила в хладилника.

Причината да я няма можеше да е съвсем невинна и все пак Джесика много се съмняваше. Фактът, че ръцете бяха оставени на публични места, показваше, че извършителят играе някаква игра. На такава личност би се понарявало първо да я арестуват, а после да подхвърли отрязаните ръце на приятеля си, за да провокира полицията. В залата за разпит се беше вгледала в очите на Дженюари и не си я представяше способна на такова лукавство.

Поведе полицая надолу по стълбите, където стояха Роуландс и другите двама. Недалеч от магазина се бяха насъбрали хора. Джесика поклати глава към Роуландс в знак, че не е намерила нищо, и прати него и един от полицаите обратно участъка.

— Изи търси връзка между Люис Барнс и някой друг изчезнал — каза тя на другия полицаи. — Върви помогни. Аз ще дойда скоро.

Докато чакаше с двамата полицаи да дойдат криминалистите, се обади на Коул да му каже, че от заподозряната няма и следа. Снимката на Дженюари с мантията, на която беше заедно с Люис, беше скорошна и беше добавена към досието. Джесика поиска да я разпространят в медиите.

Когато криминалистите пристигнаха, тя им спомена, че петното в кухнята може да е от кръв, и остави на мястото двамата полицаи в случай, че жената се върне. Някой трябваше да остане и след като криминалистите си заминат.

Макар да знаеше, че е малко нахално от нейна страна, Джесика попита полицаите дали имат нещо против да вземе втората кола. Всъщност те нямаха избор, но тя предпочете да ги попита, вместо просто да им заяви, че се връща в участъка с колата; така се чувстваше по-малко виновна. Щеше да им се наложи да извикат някого от управлението да ги вземе или да се върнат с автобуса. Двата не изглеждаха много доволни, но не възразиха.

Когато потегли, беше обяд и слънцето отново топлеше ръцете. Почти веднага след това телефонът звънна и тя отби.

— Сержант Даниел? — обади се полицаи Дайъмънд.

— Нали ти казах да ме наричаш Джес? Пратих Дейв да ти помогне.

— Още не е дошъл, но май намерих нещо.

— Какво?

— Започнах с училищните сведения на Люис Барнс, понеже търсим някого на неговата възраст. Имената са много, но открихме човек, който е завършил гимназия заедно с него. В училищните списъци фигурира като „Едуард Маркс“, а сред изчезналите има „Ед Маркс“. Не знам дали става дума за един и същи човек, но двамата са на една възраст. Имам телефонния номер на брат му, който го е обявил за изчезнал.

Джесика знаеше, че една обикновена ДНК проба ще покаже дали първата ръка е на изчезналия му брат.

— Свършила си фантастична работа, Из. Връщам се в участъка. Обади се на брата, а аз ще отида да го взема.

Другата полицаика не отговори веднага.

— Това може да е проблем — каза накрая.

7.

— Какво има? — попита Джесика със свито сърце.

Детектив Дайъмънд говореше гладко и уверено:

— Изчезналият се казва Ед Маркс, за изчезнал го е обявил брат му Чарли. Ед е тукашен, а според информацията, която имаме, Чарли живее в Лондон.

Тази новина означаваше, че едва ли ще могат да вземат ДНК проба от Чарли и да я пратят за анализ същия ден.

— Няма нищо, Из. Свършила си страхотна работа. Вече съм на път към участъка. Можеш ли да оставиш координатите на Чарли Маркс и да продължиш да търсиш? Може да има и друг, свързан със случая. Щом се върна, ще се обадя на брата и ще уредим да отиде в някое близко полицейско управление. Ако живее в Лондон, ще даде ДНК проба в тамошна лаборатория, която после ще ни прати резултатите.

Докато караше към участъка, Джесика се възхищаваше на хладната решителност на Изи Дайъмънд. Някои полицаи се оплакваха и роптаеха, когато им възложеха задача, други предпочитаха да прехвърлят работата на колеги, докато Изи просто си свърши работата. Джесика за пореден път беше респектирана от компетентността и прецизността.

Щом стигна до участъка, Джесика веднага отиде в кабинета си. Детектив Корниш не беше там; сигурно беше навън да търсят Кристин Джонсън. Понеже случаят беше достатъчно сериозен, Джесика нямаше как да участва в издирването на депутатската съпруга, което изглеждаше доста интересно.

На бюрото си намери разпечатка от данните за изчезването на Едуард Маркс и го изчете. Братът на изчезналия наистина живееше в Лондон. Не успял да се свърже с Ед по телефона и преди около месец се обадил в полицията да го обявят за издирване. Беше изчезнал

приблизително по същото време като Люис Барнс, с разлика от един-два дни.

Джесика взе телефона и избра номера на брата на Ед. Мъжът вдигна при второто позвъняване.

— Здравейте, вие ли сте Чарли Маркс?

— Да, кой се обажда?

— Аз съм детектив Джесика Даниъл и работя за манчестърския отдел по криминални разследвания...

— Намерихте ли брат ми? — прекъсна я мъжът.

— Там е работата, че не сме сигурни. Положението е малко сложно.

Тя беше в трудна позиция, защото можеше първата ръка да не е на Едуард Маркс и фактът, че с Люис Барнс са били съученици и са изчезнали по едно също време, да е просто съвпадение. Предпочиташе да не съобщава на Чарли, че са намерили отрязаната ръка на брат му, без да има доказателство.

— Не искам да казвам прекалено много — продължи. — Дали можете да отидете до тамошното полицейско управление? Ако ми кажете кое е то, ще уредя всичко да стане възможно най-бързо.

— Защо искате да ходя там?

Джесика въздъхна.

— Не искам да прибързвам, но бихме желали да вземем проба от слюнката ви. Така ще можем да сверим ДНК...

— Намерили сте тяло, нали? — прекъсна я рязко мъжът.

— Господин Маркс, знам, че ви е трудно — обясни Джесика с възможно най-равен тон, — но не искам да ви казвам неща, които може да не са истина. Обещавам, че ако ми съдействате, след анализа на пробата ви ще ви кажа всичко. Давам си сметка, че не ме познавате, но ще е най-добре за всички да ми се доверите.

Чарли, който досега беше говорил малко пискливо, сниши глас:

— Добре, но аз всъщност се местя обратно в Манчестър. Вече го бях решил. Продадох по-голямото си имущество тук и съм само с няколко куфара. Утре хващам сутрешния влак и се връщам на север за постоянно.

В първия момент Джесика не знаеше какво да каже.

— Аха... Искате ли, ъ, да ви вземем от гарата?

— И таксиметрови услуги ли предлагате вече? — засмя се нервно мъжът.

— Не, исках да кажа само, че...

— Не, няма проблем — прекъсна я за трети път той. — Предпочитам да си оставя багажа и тогава. И без това влакът ми е много рано. Можете да ми кажете адреса на участъка и до обяд ще съм там.

Джесика нямаше какво друго да направи, освен да се съгласи; в крайна сметка мъжът не беше арестуван, а им помагаше.

— Добре, кажете на рецепцията да ме повикат.

Чарли поиска тя да му изпрати с есемес адреса на участъка, за да не разчита само на паметта си. Джесика се стремеше да не използва личния си мобилен телефон за служебни цели, но понякога нямаше как да го избегне, особено като се вземе предвид, че в технологично отношение полицията винаги изоставаше с години от реалния свят.

* * *

Измина почти един ден, а Джесика отново седеше на бюрото си. След идентификацията на втората ръка нямаше почти никакво развитие. Детективите Дайъмънд и Роуландс се опитваха да открият връзка между Люис Барнс и някой друг от списъка с изчезналите, но засега нямаша успех. От Дженюари Форестър нямаше и следа. Предния ден, докато полицаите я чакаха, тя не се беше върнала в апартамента си, нито пък някой я беше виждал. За жалост всички местни телевизии и вестници се бяха съсредоточили върху изчезването на Кристин Джонсън. Ако не беше това, от пресслужбата можеха да издействат снимката на Дженюари да бъде показана по-напред в новините и във вестниците. В крайна сметка издирването беше споменато само мимоходом. Снимката беше публикувана на уебсайта на полицията и в социалните мрежи, но Джесика много добре знаеше, че там никой не ги гледа. По време на едно съвещание беше подхвърлила на шега, че най-лесният начин да накарат хората да посещават уебсайта е всяка страница да започва с порнографска снимка. Никой не се засмя.

Не стига това, ами екипът за обработка на местопрестъпление не намери черната мантия в апартамента на Дженюари; можеха да се

похвалят само с парче линолеум с петно, което можеше и да не е кръв. Предната вечер един от лабораторните експерти обясни на Джесика, че ще е трудно да установят чия е кръвта при положение, че някой се е опитал да заличи петното, а и върху него е стъпвано многократно. За твърдо заключение щеше да им трябва време.

Докато размишляваше върху всичко това, телефонът на бюрото звънна. Полицаят на рецепцията съобщи, че Чарли Маркс я очаква. Джесика се запъти натам. Пред бюрото на рецепцията стоеше непознат мъж, който нервно пристъпваше от крак на крак. Не беше много висок, но тялото му беше слабо и стегнато, с повече мускулна тъкан и малко мазнини. Горещата вълна продължаваше и карираните шорти и тениската на мъжа изглеждаха много по-удобно от нейния служебен костюм. Косата му беше пясъчноруса и разрошена, както явно предпочитаха да я носят някои мъже. Джесика не можа да прецени дали е изрусена, или цветът е естествен.

— Вие ли сте Чарли? — попита тя, като му протегна ръка.

— Да. Детектив Даниъл, нали?

Двамата се ръкуваха и тя го попита дали може да вземе проба от слюнката му. Мъжът не възрази. След това Джесика подаде пробата на един полицай, който щеше незабавно да я прати за лабораторен анализ. Тя вече беше казала специалистите да очакват пробата. Понеже вече бяха анализирали първата ръка, оттам я увериха, че няма да им отнеме дълго да сравнят онова ДНК с това на Чарли.

Чарли явно се чувстваше малко объркан и на Джесика стана съвестно, че го е разкарала за процедура, отнемаща няколко секунди. Реши да събере от него възможно най-много информация, която да добави към файла с изчезналите лица, както бяха направили с Вики Барнс. Така, ако се окажеше, че първата ръка не е на брат му, пак щеше да е свършила нещо полезно.

Колежката Луиз Корниш все отсъстваше от участъка, така че Джесика предложи да говорят в кабинета. Избути стола на Луиз до обратната страна на бюрото си и покани госта да седне. После премести няколко купчини документи, така че двамата да се виждат.

— Желаете ли чаша чай? — попита тя. — От машина е и има вкус на препарат за миене на съдове, но мога да ви донеса.

— Преди да не сте работили като продавачка? — отвърна с усмивка Чарли.

— Да, но продавах кафе — ухили се Джесика.

— Няма нужда, и без това е топло за чай.

Макар че беше съгласна с него, тя винаги се сещаше за думите на майка си, че в жегата нищо не помага на организма така, както горещата напитка. Звучеше доста невероятно, но Джесика така и не си даде труд да провери.

Откакто стана офицер, рядко си водеше записки. Разрови се в чекмеджетата за бележник и химикалка и за пръв път от доста време се залови да пише. С навлизането на компютрите и смартфоните за нея, както за много други, писането с химикалка се превръщаше в нещо ново и необичайно.

— Прочетох онова, което сте съобщили на полицията за изчезването на брат си, но бих искала да знам подробности.

Чарли кимна и Джесика продължи:

— Кога точно е изчезнал?

— Често казано, не знам със сигурност. Нали живеех в Лондон, а той — тук. Подновихме връзка наскоро, но така или иначе се чувахме един-два пъти в седмицата. Обадох се в полицията чак две седмици след като загубих връзка с него.

— Защо казвате, че сте подновили връзка?

Стори се, че Чарли потръпна, но това можеше да се дължи на климата, който бръмчеше над тях, и на факта, че беше облечен като за лято. Благодарение на терморегулацията през лятото в участъка беше твърде студено, а през зимата — твърде топло.

Мъжът въздъхна и сведе очи.

— Скарахме се и пет години не си говорихме. Преди няколко месеца той се свърза с мен и едва тогава започнахме да си говорим. Нещата вървяха добре и това беше една от причините да реша да се върна тук.

Джесика забеляза, че е малко разстроен, но се опитва да не го показва.

— За какво се скарахте?

Причините обикновено бяха две — жена и пари.

— Майка ни умря още когато бяхме малки — отговори Чарли след кратко колебание, — но татко почина преди пет години. Отгледа ни сам. Аз съм по-голям с година и половина и мислех, че татко ще раздели всичко поравно между мен и Ед. Преди често пътувах по

работа и когато татко беше болен, за него се грижеше Ед. Накрая баща ми остави къщата и почти всичко останало на него. Всичко тръгна оттам. Ед каза, че си е заслужил наследството, защото накрая се е превърнал в болногледач, докато аз съм градял кариера. Скоро след погребението двамата се скарахме жестоко и аз заминах да живея в Лондон.

Джесика беше чувала много такива истории. Нищо не скарваше роднините така, както едно завещание.

— Само двамата ли сте негови наследници?

— Да, нямаме други роднини. Затова... сигурно затова ми тежи толкова, че го няма. Тъкмо се бяхме сдобрили след толкова време, и той изчезна.

Джесика видя, че Чарли наистина е обезпокоен.

— Затова ли решихте да се върнете тук?

— Общо взето. И без това си търсех нова работа. Работя в издателския бизнес, но вече не ми харесва. Гледах само да си свърша работата и да си получа заплатата в края на месеца. Ед беше художник, много талантлив. Чудех се как е намерил номера ми, после той ми каза, че проверил в интернет и го открил в уебсайта на фирмата.

— Срещнахте ли се, или само говорихте по телефона?

— Срещнахме се веднъж. Дойде да ме види и ми даде ключ за къщата; каза, че мога да дойда, когато си поискам. Така реших да се върна, още повече, че си търсех нова работа. След смъртта на татко Ед живееше в къщата. Каза, че ще ми припише половината и мога да дойда да живея с него. Не бях решил дали да се местя за постоянно. Къщата е огромна, на пътя за Олдърли Едж, но след годините в Лондон предпочитам центъра на града.

Джесика знаеше за каква къща говори. В Олдърли Едж, което се намираше съвсем близо до Манчестър, живееха известни футболисти и други знаменитости. Дори най-малките къщи всъщност бяха огромни. Нищо чудно, че Чарли е бил огорчен от изключването от завещанието.

— С какво се занимаваше баща ви? — попита Джесика.

Чарли беше наясно накъде бие тя.

— Заради къщата ли питате? Не бяхме богати. Сложно е. Мама почина вследствие на лекарска грешка и татко получи голямо обезщетение. Затова имаме къща там. Баща ми не я обичаше, харесваше само градината. Предпочиташе физическата работа, преди

това беше газопроводчик. С парите се захвана с градинарство и това, общо взето, беше единственото му удоволствие. Мисля, че парите го потискаха. Ако му дадяха да избира между тях и мама, без колебание щеше да избере мама.

„Семейната картина се оказва доста сложна“ — реши Джесика. Взе от бюрото папката с изчезналите лица и прочете на глас адреса.

— Там ли ще живеете сега?

— Сигурно — кимна Чарли, като поглади наболата си брада. — Няма къде другаде да отида. В Лондон живеях под наем, мебелите си бяха на собственика. Имах някои мои неща, които продадох. Нямам друго, освен това, с което пристигнах.

— В крайна сметка брат ви приписа ли ви половината къща?

— Не, щеше да го направи, като се преместя тук. Не знам какво ще стане сега.

Джесика подозираше какво. След поредицата юридически формалности заради това, че Ед се води изчезнал, а не мъртъв, Чарли щеше да наследи цялата къща. Макар че явно се бяха помирили, тя се зачуди дали раните са зараснали — имаше случаи, в които хората убиваха и за по-малко. Ако се окажеше, че първата ръка не е на брат му, нямаше да е зле да се разровят в обстоятелствата около изчезването на Ед и да видят дали брат му не е замесен. Ако пък ръката се окажеше на Ед, най-сетне щяха да разполагат с някаква улика, макар и повдигаща много въпроси без отговор.

Настана кратко мълчание, което пръв наруши Чарли:

— Можете ли да ми кажете за какво ви трябваше пробата? Мислите ли, че той е...

Детективката не побърза да довърши изречението, а впери очи в неговите, търсейки някаква необичайна реакция. Той изглеждаше малко разстроен. Очите му бяха позачервени, ръцете — здраво скръстени на гърдите. Тя реши, че така или иначе щеше да се наложи да му каже, затова е по-добре да го направи сега. Информира го за намерената ръка, без да споменава за жената в черно; това можеше да го научи и от новините.

— Значи според вас ръката може да е на Ед? — попита той.

— Не знаем. Ще разберем след анализа на вашата проба.

— Защо смятате, че може да е негова?

Без да споменава подробности, Джесика му обясни, че един съученик на Ед също е изчезнал, но връзката между двата случая е само предполагаема. Чарли я слушаше и кимаше.

— Ако сте съгласен, ще ви изредя няколко имена, а вие ще ми кажете дали познавате хората.

— Разбира се, аз отсъствах от града доста време.

— Познавате ли жена на име Дженюари Форестър?

— Не, не съм чувал за такава. Иначе щях да си я спомня заради първото име, но и фамилията ми е непозната.

— А Люис Барнс говори ли ви нещо?

— Не мисля — сви вежди мъжът. — Звучи ми малко познато, но пък и двете имена са често срещани. Ако искате, мога да се поразровя из къщи. Снимките и другите неща на Ед са още там, може да намеря нещо.

Джесика не знаеше как да тълкува реакцията му. Изглеждаше искрен; може би беше прекалено мнителна заради сложните взаимоотношения в семейството му. Не беше направил нищо, което да буди подозрение.

— Добра идея — каза тя. — Нали пазите номера ми?

— Да, ако намеря нещо, ще ви се обадя.

Джесика знаеше, че всичко това е прибързано, защото има голяма вероятност ръката да не е на Ед, но допълнителната информация нямаше да навреди. Погледна часовника над вратата и видя, че са говорили повече от час и половина. Попита го дали има други въпроси и го увери, че ще му съобщи резултатите веднага щом тя самата ги научи, след което го изпрати. Понеже той каза, че е дошъл с такси, тя помоли един от полицаите да го закара вкъщи.

През остатъка от следобеда печата записките си на компютъра. Обикновено пишеше бързо, но сега се затрудни с разчитането на собствения си почерк. Докато се взираше в листа, телефонът на бюрото иззвъня.

— Даниъл — отговори тя.

— Здравейте, обаждам се от „Брадфорд Парк“ да ви съобща резултатите от пробата този следобед — каза някакъв мъж.

„Брадфорд Парк“ беше централата, където работеха криминалистите към полицията.

— А, да, много сте бързи. Какво открихте?

Мъжът преглътна леко.

— Ще ви пратя имейл с официално потвърждение, но пробата е на някой си Чарли Маркс, нали?

— Да.

— Ръката е на негов пряк роднина.

8.

Джесика беше в кабинета си с Дайъмънд, седнала на стол срещу нея, и Роуландс, настанил се на бюрото на Корниш. Вече му беше казала да не разваля спретнатите редици от снимки на колежката и въпреки това пак трябваше да го наглежда, защото гърбът му се оказваше все по-близо до тях.

— Какво става, та е толкова горещо? — попита Роуландс.

— А, интересна случка — каза Джесика. — Понеже вчера беше малко хладно, попитах дали мога да регулирам термостата. Проблемът е, че от него се отчупи едно парче.

— Значи климатичната инсталация на участъка не работи заради теб?

— Не заради мен, а затова, че не са я инсталирали както трябва — отговори отбранително тя.

— Само че ти си я счупила.

— Не е като да съм изтръгнала циферблата, той просто се счупи. Само че техниците дойдоха сутринта да го видят и казаха, че май има и друг проблем. Излиза, че е станала някаква верижна реакция и трябвало да изключат цялото нещо.

Роуландс си свали самото и го остави на бюрото, като внимаваше да не бутне нещата на Луиз Корниш, после си нави ръкавите на ризата.

— Супер. Затова че ти се мотаеш като Невероятния Хълк и трошиш разни работи, сега всички ще се пържим тука.

— Не съм виновна за горещото време. Все едно. Какво е това? — Джесика посочи някаква татуировка от вътрешната страна на ръката му под лакътя.

— Татуировка, какво друго. Направих си я преди няколко седмици.

Тя стана и се приближи да я види по-добре.

— Какво пише?

— На китайски е. Избрах си го от класъра на студиото. Значи „воин“.

Изи Дайъмънд се изкиска, а Джесика я погледна с вдигнати вежди и се върна на мястото си.

— Воин ли? Че ти какво общо имаш с воините? Да не тренираш бойни изкуства след работа?

— Гледай си работата, харесва ми формата. — Роуландс изви ръка така, че да вижда татуировката.

— Сигурен ли си, че не пише „топка“? — попита Изи и отново се изсмя. Джесика се присъедини към нея.

— Добре, стига вече! — каза Роуландс, после се обърна към Джесика: — Прекалено много висиш с нея. Това заприличва на харем, където двете зли вещици са се съюзили срещу мен.

— Мечтай си — рече му тя. — Освен нас май не си припарвал до жена от месеци, доколкото чувам.

На него не му беше смешно.

— Защо сте се побъркали по мен? Вярно, че съм чаровен и ослепително красив, но това ваше увлечение става притеснително.

Двете жени вече се смееха без задръжки.

— Откъде извади тази яркочервена коса? — обърна се той към Изи. — Да не би да си естествено рижа?

Двете жени се спогледаха развеселени.

— Че какво му е лошото? — попита Изи.

— Нищо, Червенокоске. Ти си тази, която се опитва да го скрие — каза засмяна Джесика.

Време беше обаче да се хващат за работа.

— Добре, както виждате, много от полицаите са заети да търсят Кристин Джонсън. Коул ме остави да избира с кого да работя и понеже почти съм си изгубила ума, избрах вас двамата. Ако се наложи, ще вземем и униформени, но засега сме само тримата. Както вече разбрахте на сутрешната среща, първата ръка е на Ед Маркс; за втората знаем отпреди, че е на Люис Барнс. Нашата работа е да свържем нещата.

Джесика знаеше, че колегите са професионалисти и умеят да превключват. Закачките им помагаша да разпуснат, но сега ги чакаше работа.

— Да започнем отначало — продължи тя. — Още не сме намерили телата, така че не знаем дали двамата са мъртви. Не е ясно

дали разследваме убийство или изчезване. Като имаме предвид, че са изчезнали преди доста време — и че говорих с шефа, — по-логично е да става дума за убийства.

Двамата детективи я слушаха и кимаха.

— Дейв, можеш ли да си го запишеш? Трябва да намерим отговори на следните въпроси. Първо, има ли някаква друга връзка между Люис и Ед, освен тази, че са ходили в едно и също училище? Били ли са приятели? Ще е голямо съвпадение, ако не се познават. Второ, свързани ли са по някакъв начин Дженюари Форестър и Ед? Тя си остава официалният заподозрян, но без допълнителна помощ няма да я открием лесно.

Джесика погледна към Изи Дайъмънд, която си играеше с кичур от дългата си червена коса.

— Обажданията намаляха и спряха — каза Изи. — От пресслужбата вчера ми казаха, че основните медии не се вълнуват от снимката на Дженюари. От време на време споменават за случая, но не му дават широка гласност. Снимката е качена на уебсайта. Друг е въпросът каква е ползата от това. Потънала е вдън земя.

Тя погледна към Джесика за одобрение.

— Точно така — кимна другата детективка. — Дейв, намери възможно най-много познати на Дженюари и ги разпитай. Може да се крие у приятел. Все някой ще знае къде е отишла. Не ми изглежда от хората, които ще живеят на улицата. Вземи още един полицай в случай, че налетиш на нея и тя избяга. — Намигна му закачливо и едва сдържа усмивката си, като се сети колко запъхтян беше той при последната гонитба. — Из, ти продължавай да работиш оттук. Виж дали ще намериш някаква връзка между Люис и Ед или Ед и Дженюари. За всеки случай потърси кои са завършили гимназията по същото време. Няма как да се свържем с всички и да ги предупредим, че са в опасност — което може да не е така, — но поне ще сме подготвени. Току-виж си открила, че всички са членували в някакъв училищен клуб.

Докато я слушаше, детектив Дайъмънд си водеше бележки. Джесика беше сигурна, че задачата е точно като за нея.

— Обади ми се, ако има нещо — каза тя на Изи. — Аз ще проверя Чарли Маркс. С брат му са били скарани. Не е зле да се

поразровим в това. По-голям е от брат си с година и половина, така че са били в различни класове, но ако има връзка с другите, кажи ми.

Джесика изпрати двамата полицаи да си вършат работата и се върна на компютъра си. Беше свикнала да е сама в кабинета; макар че сега го делеше с колежка, тя почти никога не беше там. Докато чакаше компютърът да зареди, отиде до бюрото да подреди снимките в идеална редица. Изчезването на депутатската съпруга беше истинска сензация и в разследването ангажираше не само детектив Корниш, но и полицаи от други области. Джесика предполагаше, че работят под политически натиск, и не желаше да се замесва много.

Братята Маркс не бяха криминално проявени, затова нямаха много информация за тях. Джесика взе телефона и позвъни на един човек, с когото не беше разговаряла известно време. Гари Ашфорд беше журналист във вестник „Манчестър Морнинг Хералд“. Съвместната им работа беше изпълнена с напрежение, но в случаите, когато не я вбесяваше, Гари беше полезен. Стилът му на обличане беше характерен за отминалата епоха на туида и дългата коса. Всъщност го харесваше, но никога не би му го признала. Той вдигна на второто позвъняване.

— Гари, Джес е. Имаш ли минута?

— Да, естествено.

— Може ли да ти поискам услуга?

— Зависи.

Стори се, че в гласа му се долавя лека паника. Знаеше, че той се бои от нея и се стреми да се хареса.

— Не става дума за нещо нередно. Искях да знам дали лесно се работи с архивите ви и дали можеш да провериш нещо.

Гари не отговори веднага.

— Не ги бива много. Миналата година фирмата нае човек, който да ги направи цифрови, но след четири месеца го освободи, защото отнемало време и било скъпо. Всичко е разбъркано и е въпрос на късмет.

Джесика му даде името на бащата на братята Маркс и каза, че търси материал за смъртта на жена му отпреди трийсетина години и нещо за неговата смърт отпреди пет години.

— Ако пресата е публикувала некролог на мъжа, може да намеря нещо за него, но другото е изгубена кауза — отговори Гари. — Ако

знаеш точната дата, може да видим в библиотеката. Или ела да прегледаш нашите архивите, стига редакторът да се съгласи.

Джесика му благодари и затвори. Нямаше нито време, нито желание да рови във вестниците, пък и не знаеше кога точно е починал бащата. Можеше да го научи само от Чарли, а не искаше той да знае, че го разследва. Двайсет и четири часа след срещата им почти не го подозираше, но преди да го изключи, искаше да прецени нещата от всички ъгли.

Сега в кабинета беше много топло. Гледаше да не се разчува, че тя е развалила инсталацията и затова всички се пържат. По ирония на съдбата в този сив и дъждовен град системата за охлаждане беше избрала да се повреди точно по време на жегата. Техникът беше казал, че трябва да поръча някаква резервна част и оправянето ще отнеме седмици, но това тя не го спомена на Роуландс.

Въпреки горещината Джесика продължи да работи. Следобед позвъни на Роуландс. Той докладва, че се е видял с родителите на Дженюари, които били разделени. Те му дали имената на няколко нейни приятели, но не знаели къде е тя или поне не искали да кажат.

Изи Дайъмънд беше направила списък на съучениците на братята и беше говорила с един от учителите. За жалост човекът не помнеше дори имената им, да не говорим за това, дали Ед и Люис са били приятели. Нито Изи, нито Джесика виждаха връзка между жертвите, още по-малко между тях и Дженюари или между тях и Чарли.

След няколко часа Джесика се обади на Гари; той потвърди казаното от Чарли. Некрологът бил придружен от кратък коментар, според който жената на Маркс починала вследствие на лекарска грешка преди години. Гари каза, че навремето покрай случая се вдигнало доста шум, но нямал време да рови в архивите. Джесика му благодари въпреки чувството, че са попаднали в задънена улица.

Коул имаше срещи във връзка с изчезването на Кристин Джонсън, затова преди да си тръгне, тя му прати имейл с развитието по своя случай.

Пътуването към къщи обикновено беше потискащо — червени светофари и шофьори, които не знаеха в коя лента карат. За тази вечер обаче Джесика имаше други планове. Воланът се беше нагрят и тя се наруга, че е паркирала там, където е сенчесто сутринта, а не следобед.

Като никога времето в Манчестър беше слънчево повече от седмица. Джесика често си мислеше как хората са дотолкова свикнали да се оплакват от дъжда, че не знаят какво да правят, когато слънцето се задържи повече от няколко часа.

Джесика живееше в южната част на града, в района на Дидсбъри, но сега пълзеше на запад със скорост, още по-ниска от обичайната. Един от страничните ефекти на хубавото време беше, че всички се втурваха към къщи да му се радват. Шофьорите около нея се движеха на зигзаг и тя видя поне десетина, които можеше да спре за преминаване на червено. Опита се да запази търпение и накрая успя да се добере до Салфорд Кейс. За двацет години районът беше превърнат от пустош в процъфтяващ център на медийната индустрия, заобиколен от луксозни апартаменти.

Колата изглеждаше смешно малка и евтина сред останалите, паркирани наоколо. Макар че беше идвала тук само два-три пъти, знаеше пътя. Позвъни на един звънец. По домофона попитаха кой е и я пуснаха да влезе в сградата. Джесика се качи на втория етаж, където на прага стоеше широко усмихната жена.

— Джес, много се радвам, че дойде.

— Радвам се да те видя, Каз — прегърна я тя.

Каролайн Морисън отвори вратата докрай и я покани вътре. Беше тъмнокоса и мургава и за шестнайсетте години, откакто Джесика я познаваше, почти не се беше променила. При вида на късата бяла рокля на цветя полицайката се почувства зле облечена.

— Нямах много време да разчистя — каза Каролайн. — Тъкмо приготвих чай.

За Джесика апартаментът изглеждаше съвсем подреден. Ако на това Каролайн му казваше мръсно, какво оставаше за нейното жилище. Двете бяха живели заедно десет години и винаги Каролайн чистеше. Джесика влезе в голямата дневна. Широките френски прозорци гледаха към морето и в този слънчев ден гледката беше великолепна. Домакинята отвори плъзгащата врата, която водеше към терасата.

— Ако искаш, седни навън. Аз ще бъда в кухнята. Том скоро ще се върне.

— Не, ще дойда да ти досаждам в кухнята.

Каролайн се засмя и двете отидоха в самостоятелната кухня. Стаята беше безукорно чиста и макар че вече я беше виждала, Джесика

пак се възхити. Първият общ апартамент на двете беше много по-малък от този. Останаха да живеят заедно не за да пестят пари, а защото им харесваше. Каролайн беше преуспяващ рекламен специалист и спокойно можеше да си позволи самостоятелно жилище. Тъкмо смяташе да се премести да живее с Рандъл, когато Джесика откри що за човек е той. След това пътищата им се разделиха.

Не се бяха скарали, просто се бяха променили. Не беше лесно да се виждат, без да си спомнят за случилото се. Отначало се виждаха всеки ден, после веднъж в седмицата, после само се чуваха по телефона, после минаха на есемеси. Накрая и те секнаха. Повече от година не бяха във връзка, но един ден, преди пет месеца, Каролайн се обади да каже, че ще се омъжва, и я попита дали ще стане шаферка.

За Джесика това беше шок, защото дори не знаеше, че тя си има приятел. Постепенно обаче двете отново се опознаха. В началото се виждаха заради предстоящата сватба, но напоследък за радост на Джесика можеха пак да си говорят като приятелки. Досега не бяха споменавали Рандъл и Джесика определено не възнамеряваше да го прави. Беше виждала годеника Томас само веднъж и за кратко, затова Каролайн я покани у тях да се опознаят.

— Как е Том? — попита Джесика.

— Както винаги. Казва, че очаква с нетърпение сватбата, но с мъжете човек никога не знае. В свободното си време пише книга.

— Какво каза, че работи той?

— Телевизионен продуцент е. Работи на пет минути пеша от къщи. Не е зле, нали?

Джесика нямаше как да не се съгласи предвид времето, което губеше в пътуване.

— Ами ти? — добави Каролайн. — Участваш ли в издирването на депутатската съпруга, за която все говорят в новините?

— Не, в момента работя по друг случай.

Каролайн изхъмка и се зае да бърка нещо на котлона.

— Успя ли междувременно да си намериш гадже?

— Не, прекалено съм заета с работата — отговори Джесика, която нямаше желание да говори на тази тема.

Каролайн я погледна с усмивка.

— Хайде де, не може да не си срещнала някого.

Тя неволно въздъхна.

— Излизах с един, казваше се Адам, но нищо не излезе.

— Жалко. Какво стана?

— Нищо особено, намеси се работата.

Преди няколко години Джесика с готовност щеше да разкаже всичко, но сега беше неловко. Раздялата с Адам беше изцяло по нейна вина. Докато работеше по един случай, стигна до напълно погрешни заключения и допусна сериозни грешки. Параноята стигна дотам, че поиска Адам да наруши закона заради нея. Той го направи, но това сложи край на връзката им. Оттогава минаха повече от седем месеца, но още не беше забравила за него, нито за грешките си. Понякога, когато получеше есемес, си мислеше, че може да е от него. Той обаче не я потърси повече и тя уважи решението му.

Преди Каролайн да успее да я пита нещо друго, откъм антрето се чу шум и мъжки глас, който каза „Здрасти“.

— Тук сме — извика Каролайн.

— Здрасти, скъпа — каза на влизане в кухнята годеникът.

— Всичко наред ли е?

— Говорех на шаферката ти — отвърна той и намигна на Джесика.

От първата им среща Джесика знаеше, че мъжът се казва Томас Бейтман. Двете с Каролайн бяха малко над трийсет, а Том — малко над четирийсет години. Възрастта му личеше само по прошарената коса. Спортната фигура и широката усмивка го правеха да изглежда много по-млад. По принцип Каролайн си падаше по по-млади мъже; Джесика не знаеше досега да е излизала с по-възрастен.

— Радвам се да се видим, Джесика — каза той и я целуна по бузата.

— Можеш да ми казваш Джес.

— Ей, за мен няма ли целувка? — усмихна се Каролайн и потупа устните си с пръсти.

Том отиде при нея и я целуна по челото.

Тримата вечеряха на терасата с гледка към водата, която отразяваше слънчевите лъчи. Джесика беше свикнала с готовата храна за вкъщи и ястията за микровълнова, така че вечерята се стори страхотна, както всичко, сготвено от Каролайн. Докато се хранеха и разговаряха, тя си даде сметка колко беше липсвало да има най-добра приятелка. Каролайн отвори бутилка вино за себе си и Том. Джесика

отказа — никога не пиеше, когато ще шофира. Том беше забавен и разсмиваше двете жени. Въпреки че стана много симпатичен, Джесика се запита дали Каролайн не си е паднала по него, докато се е съвземала. Нямаше как да е сигурна, защото двете отдавна не си бяха споделяли. И все пак само две години след като Рандъл беше преобърнал живота им, Каролайн се канеше да се омъжи за друг.

Джесика запази тези мисли за себе си и си позволи да се отпусне. Когато слънцето взе да се скрива зад сградата отсреща, телефонът иззвъня. Тя погледна двамата си домакини; Каролин направи знак да вдигне.

— Ало? — каза Джесика.

— Здравейте, обаждат се Чарли Маркс. Нали не ви се обаждат твърде късно?

— Не, няма проблем. Какво желаете?

Предната вечер Джесика му се обади, за да му каже, че намерената ръка е на брат му. Не харесваше, че сега той има телефонния номер, защото се опасяваше, че ще я тормози непрекъснато с въпроси за разследването. Притеснението се оказа напразно.

— Нали вчера ме питяхте за Люис Барнс и Дженюари Форестър?
— отговори той. — Май намерих връзка между тях и брат ми.

9.

На другата сутрин Джесика тръгна направо към къщата на Маркс, която се намираше на около петнайсет километра от нейното жилище. Нямаше смисъл да отива до участъка и после да се връща, затова на тръгване от дома на Каролин прати съобщение на Роуландс и Дайъмънд, че ще закъснее. Те и без това имаха достатъчно работа за вършене.

Сутрешното придвижване беше много по-лесно от обикновено, защото се отдалечаваше от центъра, вместо да кара към него. С приближаването на адреса на Ед Маркс имотите ставаха все по-големи. Всички имаха обширни градини, а много от имотите бяха с внушителни порти, които бранеха спокойствието на обитателите. Някъде наблизо трябваше да се намира „Улицата на милионерите“, както я наричаха местните; богатите си купуваха там земя и си строяха имения. Адресът, който търсеше Джесика, не беше в този район, но не беше и много далече. Демонстрацията на цялото това богатство беше поразителна.

Преди да тръгне, Джесика беше проверила къде се намира къщата. Нямаше собствена навигационна система, защото полицейските коли бяха оборудвани с такава, а и тя можеше да провери координатите от участъка. Сега обаче беше с личната си кола и се затрудни, тъй като между къщите имаше големи разстояния и много от тях бяха с имена вместо с номера. Спря да попита един човек, който разхождаше кучето си, но той забърза напред, без да обърне внимание. Старата кола явно изглеждаше подозрително в този богаташки квартал. Опита се да зареди едно картово приложение, но сигналът беше слаб и отнемаше време. Реши да продължи да кара и накрая установи, че къщата на Маркс е от другата страна на пътя и тя е минала покрай нея три пъти.

Две трети от именията на пътя имаха големи портали, но не и това на Маркс, затова тя спокойно пое към къщата. В началото на двора се издигаше голямо дърво, което пречеше постройката да се

види от пътя. Алеята към нея беше толкова дълга, че там спокойно можеше да се нареди опашка от пет-шест коли. От двете страни растеше трева, която беше започнала да покафенява и имаше нужда от косене. На алеята нямаше паркирана друга кола, освен тази на Джесика, но в края се виждаше голям гараж, който сигурно побираще три автомобила.

Джесика не отиде до входната врата, а заобиколи гаража и стигна до задния двор — още по-голям от предния. Понеже не беше валяло от две седмици и тук тревата съхнеше, а живият плет се нуждаеше от подкастриране. В далечния край на къщата се виждаше недовършена пристройка. Понеже не познаваше къщата отвътре, не можеше да определи към какво е пристроена; съдейки по вече готовата оранжерия, пристройката сигурно имаше по една стая на горния и долния етаж. Тухлите бяха положени, но на мястото на прозорците зееха дупки.

Джесика се върна до предната част на къщата. Вместо обичайните тухли бяха използвани големи камъни, които изглеждаха едновременно старомодни и супермодерни. Къщата беше огромна и съдейки по броя на прозорците горе, сигурно имаше поне шест спални. Джесика натисна звънеца.

На Чарли му трябваше почти минута да отвори. Беше бос, с широка бяла ленена риза и същите шорти, които носеше преди няколко дни.

— Детектив — покани я той вътре. — Лесно ли намерихте мястото?

Не се обясняваше, затова отговори, че не се е затруднила.

— Няма да ви губя времето. Както виждате, къщата е доста голяма и направо не знам откъде да започна. Още не съм успял да прегледам повечето неща на брат ми. На горния етаж пък е пълно с кашони с вещи на татко. След разговора ни онзи ден се разрових из някои снимки и други неща.

Чарли тръгна навътре, а Джесика го последва. Антрето беше с бял камък, а широкото, извито стълбище беше покрито с червена пътека. По него се стигаше до площадка с дървен под, на която се виждаха няколко врати. Къщата беше странна смесица от завършени и обзаведени части и такива, които изглеждаха недокоснати от години.

Повърхностите бяха покрити с тънък слой прах, в някои ъгли бяха струпани кашони.

— Тези стаи още не съм ги прегледал — посочи Чарли към единия край на коридора на горния етаж. — Спя в най-крайната долу, защото беше свободна. — Обърна се и посочи към близката врата. — Тази е пълна с кашони.

Отвори и покани Джесика да влезе. Срещу вратата имаше големи прозорци, които гледаха към задния двор. Вляво имаше легло с колони, неоправено, с пръснати върху него разни предмети. Освен него имаше тоалетка с пукнат стъклен плот. В ъглите бяха набутани още кашони.

Джесика отиде до прозореца и погледна в посоката, където беше оранжерията.

— Какво е това? — попита.

Чарли взе нещо от леглото и дойде до нея.

— Ще ви покажа, ако искате. Ед е започнал да строи плувен басейн, но по някаква причина не го е завършил.

— Защо всичко е в кашони? Да не е искал да продава къщата?

— Не мисля — сви рамене той. — Нали се канеше да ми прехвърли половината, но кой знае. Живели сме тук почти цял живот, винаги е било така. Нали ви казах, татко не знаеше какво да прави с тази къща. Повечето време прекарваше в двора и в оранжерията. Когато се изнесох преди пет години, някои неща още бяха в кашони. Човек свиква с определен начин на живот, не мислите ли?

Джесика беше съгласна с него; каквото и да станеше в бъдеще, все щеше да си е малко разхвърляна.

— За какво точно ме извикахте? — попита тя.

Чарли подаде снимката в рамка, която държеше.

— Погледнете.

Рамката беше от тъмно дърво, а на снимката се виждаше футболен отбор. После обаче Джесика си даде сметка, че играчите са прекалено много. Макар че не се интересувахе от спорт, знаеше, че футболният отбор се състои от единайсет души. На преден план видя наградна купа и овална топка за ръгби. Играчите бяха в две редици — едните прави, другите коленичили.

Всички изглеждаха тийнейджъри, но Джесика не разпозна никого.

— Кой са хората на снимката? — попита.

— Погледнете отзад.

Тя обърна снимката. Върху рамката беше залепен етикет, където бяха грижливо изписани името на отбора и фамилиите на играчите. Джесика зърна думата „Маркс“ и обърна снимката да види момчето, което трябваше да е Ед. Той беше приклеknал в предната редица и много приличаше на брат си. Косата му беше по-тъмна, но телосложението и усмивката му бяха същите. Джесика отново обърна рамката и прегледа останалите имена. Погледът попадна на името Барнс и тя потръпна от възмущение. Отново погледна снимката. Младежът, който трябваше да е Люис Барнс, се извисяваше точно зад Ед. Макар че не познаваше постове в играта на ръгби, Джесика беше наясно, че отборите включват и дребни, и едри играчи.

— Как я намерихте?

— Случайно — отговори Чарли. — Беше в кутия с други снимки. Взех да ги разглеждам заради... заради станалото. На някои сме двамата с Ед като деца, на други татко играе футбол с нас и така нататък. Попаднах на тази и видях имената отзад.

— Вие играехте ли ръгби?

— Не, не си падах по тази игра. Спомням си, че Ед игра за местния клуб два сезона, когато беше на шестнайсет или седемнайсет. Да ви кажа, въобще нямаше да се сетя за името, ако не го пишеше отзад.

— Познавате ли някое от другите момчета на снимката?

— Не, не са ми познати нито като имена, нито като физиономии. Обърнах внимание на снимката само защото отзад имаше имена, а вие ме попитахте за някой си Барнс. Не знам дали става дума за същия човек, но фамилията съвпада.

Джесика кимна; не се вярваше да е случайност. Докато тя разглеждаше снимката, настъпи неловко мълчание.

— Как ви се струва тук след толкова време? — смени темата тя.

— Различно — усмихна се Чарли. — Най-малкото, по-сухо.

— Обикновено не е.

— Да, разбрах. Честно казано, чудя се какво да правя. Мислех да си търся работа. Спестяванията ще ми стигнат за известно време. Странно ми е, че съм отново тук.

— Къде работехте в Лондон?

— Издателската къща се казва „Бенет-Пайпър“. Преди да започна работа там, е била семейна фирма.

— Ще ми дадете ли няколко минути? — попита сякаш нехайно Джесика, все едно го слушаше с половин ухо. — Трябва да се обадя по телефона.

— Да, разбира се. Ще сляза долу. Когато ви потърбявам, повикайте ме.

Чарли се обърна и излезе. Джесика искаше да говори с детектив Дайъмънд. Още не беше склонна да го изключи като заподозрян, макар че той беше такъв само в нейната глава, а не официално. След като доби представа колко голям е имотът, сметна, че цената му сигурно възлиза на стотици хиляди лири, а може би повече. Но ако Чарли искаше да му сложи ръка, рязането на ръце и оставянето им на публично място беше доста сложен начин да го постигне.

Джесика извади телефона си и избра номера на детектив Дайъмънд. Попита я дали има химикалка подръка и продиктува фамилиите на играчите. После обясни за снимката.

— Можеш ли да се обадиш на Вики Барнс и да я питаш дали синът е играл ръгби? Дано да си спомни; ако не, ще я попитаме дали момчето на снимката е синът. Ако пък си спомни, провери дали някое от имената не се споменава в информацията по случая. Може връзката да не е училището, а отборът по ръгби. Така ще се наложи да звъним на по-малко хора.

— Нещо друго? — попита Изи.

— Можеш ли да ми потърсиш един телефонен номер? Интернетът на телефона ми не го бива.

— Кой ти трябва?

— Лондонското издателство „Бенет Пайпър“. Прати ми номера с есемес.

Джесика затвори и докато чакаше съобщението, прегледа някои от пръснатите из стаята вещи. Кашоните бяха пълни с всевъзможни боклуци, които сякаш бяха купени от някоя дворна разпродажба, сложени в кашони и зарязани за десетилетия. Странно, че семейството живееше тук два-сет-три-сет години, без да разопакова вещите. От друга страна, подозираше, че на тяхно място и тя щеше да направи така. Щеше да прибере в спалнята дрехите, които бяха нужни, а останалото щеше да си седи опаковано, докато не потърбява.

Сигналът на телефона показва, че е получила съобщение. Джесика го отвори — името и номерът на издателството. Избра го и изчака. Вдигна някаква секретарка. Джесика спомена името и чина си и поиска да говори с управителя. След малко се обади жена с леко превзет акцент.

Джесика се представи още веднъж, без да обяснява точно защо се обажда.

— Бих искала да проверя дали доскоро при вас е работил човек на име Чарли Маркс.

— Чарли ли? — отговори без колебание жената. — Да, работи тук няколко години. Напусна преди няколко седмици. Беше малко изненадващо. Нали не си е навлякъл никакви неприятности?

— Не, съвсем не, просто исках да проверя някои неща. Той каза ли ви защо напуска?

— Каза само, че се връща на север. Май е заради някакъв роднина, но това го научих от негов колега. Когато съобщи, че напуска, не спомена подробности.

Джесика благодари на жената, затвори и излезе тихо от стаята. Разказът на Чарли звучеше правдоподобно. Тя нямаше за цел да се прокрадва, но все пак вървеше близо до стената на коридора, за да избегне скърцащите дъски. Надникна в три стаи, които бяха не по-малко разхвърляни от първите. Четвъртата вероятно беше спалнята на Ед. Тук нямаше кашони, а в отворения гардероб се виждаха дрехи и обувки. Леглото с четири колони беше оправено и не изглеждаше да е ползвано скоро. Огромните прозорци гледаха към алеята за паркиране.

Джесика не знаеше какво да търси, затова слезе на долния етаж.

— Чарли?

Мъжът се показва от стаята срещу входната врата.

— Свършихте ли работа?

— Да, просто съобщих на колегите имената върху снимката, за да ги проверят. Имате ли нещо против да задържа снимката?

— Няма проблем. Искате ли да видите някои от творбите на брат ми?

Отначало Джесика не схвана, но после се сети, че брат му е бил художник. Не държеше да види картините му, но после не съжали, че се е съгласила. Чарли я заведе в просторна кръгла стая, от която се

излизаше в задния двор. Картините на стените представляваха красиви акварелни пейзажи и мигновено я грабнаха.

— Великолепни са, нали? — попита той.

Изглеждаше искрено възхитен от творбите на брат си и за пръв път през този ден Джесика долови в гласа му нещо като тъга. Сигурно не беше лесно да страдаш за някого, от когото си се отчуждил, без да си сигурен, че е мъртъв.

— Винаги го е бивало в рисуването, но тези не ги бях виждал — добави Чарли, после посочи една картина, изобразяваща зелено поле и река с каменен мост. — Като деца ритахме топка там. После на мястото построиха къщи, но той явно си го е спомнял.

Джесика се разходи из стаята и се вгледа във всяка картина. Тя самата не можеше да рисува, нито пък се интересуваше от изкуство. Преди няколко години родителите бяха дошли на гости от Кумбрия и настояха да посетят заедно галерия „Тейт“ в Ливърпул. Те прекараха часове вътре, но тя се отегчи само след няколко минути. Онова, което си спомняше, не я беше впечатлило — счупен писоар, залепен за стената, и баскетболна топка в кутия. Заради реакцията баща я беше нарекъл на шега „еснафка“. Картините на стените обаче събудиха у нея истинско възхищение.

— Страхотни са — каза тя. — Много е талантлив. — За малко да каже, че „е бил“ талантлив.

— Изберете си някоя. Сигурен съм, че не би имал нищо против. Не ги продаваше, защото нямаше нужда от пари, но често подаряваше някои.

Джесика се поколеба.

— Не, много са красиви, но няма да е редно.

— Добре, ако размислите, заповядайте. Искахте да видите басейна, нали?

Макар че не беше казвала такова нещо, Джесика тръгна след него. Минаха по коридор с голяма арка, който завиваше и водеше към задната част на къщата. Входът на едно от помещенията беше закрит с бяло платнище. Той го отметна настрани и го задържа така, за да може Джесика да влезе в недовършената стая. През дупките за прозорците струеше светлина, на която се виждаше голяма дупка в земята. Върху половината беше излят бетон, а другата беше покрита с платнище като онова на вратата.

— Не знам защо го е оставил недовършен — каза Чарли. — Търсих някакви документи за проекта; глупаво е да стои така. Не знам дали Ед е платил за цялата работа, или нещо го е накарало да размисли.

— Не е лошо, особено в ден като днешния.

— Трябва да се захвана да оправя къщата. При толкова много вещи не знам кое къде е. Ако намеря нещо друго, което може да е свързано с изчезването на Ед, ще ви се обадя.

Джесика благодари за отделеното време и за снимката и си тръгна. Качи се в колата си и на излизане от имота зави наляво. Преди да ускори, видя някого в двора на съседната къща. Макар че изглеждаше доста възрастен, мъжът щастливо буташе напред-назад косачка за трева. Джесика паркира на пътя и тръгна към него. Зидът около къщата беше висок около метър, но градината беше полегата, така че Джесика гледаше отдолу нагоре към мъжа.

— Извинете... — извика.

Отговор не последва, затова тя прескочи зида и се запъти към него по прясно окосената морава.

— Здравейте — поздрави тя.

Когато се приближи още, мъжът най-сетне вдигна глава. Объркан, той извади тапите от ушите си и спря косачката.

— Мога ли да ви помогна?

— Извинявайте, аз съм детектив Джесика Даниъл от манчестърската полиция. Отдавна ли живеете тук?

Мъжът не се усмихна; изглеждаше малко отнесен.

— Повече от двайсет години. Защо питате?

— Чудех се дали познавате добре съседите, семейство Маркс.

— Бегло. Хората тук са доста затворени.

— Да знаете нещо за двамата синове?

Мъжът сви рамене и отговори, без да се замисля:

— Доколкото знам, тук живее само тъмнокосият, но от известно време не съм го виждал. Вчера видях един мъж с руса коса, но не искам да решат, че си пъхам носа в чужди работи, така че не се навъртам там.

— Едуард Маркс, по-малкият брат, е изчезнал. Сега там е поголемият, Чарли, с русата коса. Случайно да сте видели нещо подозрително напоследък?

— Не, както казах, хората тук са по-затворени. Гледаш да не си пъхаш носа в чуждите работи. От време на време се чува чукане и шум от бормашина, но Едуард каза, че правел басейн. Хубаво е, че другият брат се е върнал. Спомням си как като деца тичаха и ритаха топка, която се озоваваше в моя двор. Винаги тъмнокосият идваше да си я иска; казваше, че брат му бил срамежлив.

Джесика му благодари и се върна в колата. Въпреки странните семейни отношения всичко казано от Чарли беше вярно. Джесика беше подозрителна по природа, но в случая можеше да остави братята и да се съсредоточи върху издирването на Дженюари.

Тъкмо се канеше да запали колата, когато позвъни детектив Дайъмънд. Тя отговори:

— Здравсти, Изи, тръгвам за участъка. Нося снимката, от която взех имената. Говори ли с Вики?

— Да, тя веднага каза, че синът е играл ръгби. Държеше да дойде да види снимката, но не знам дали има нужда. Само че аз се обаждам за друго.

— Какво има? — попита Джесика.

— Проверката на имената се оказа истински ужас. Намерих малките имена на около половината, защото са ходили в едно училище. Пръснати са из цялата страна, но един от тях още живее тук. Искаш ли да се срещнеш с него?

Джесика за пореден път се впечатли от бързата и прецизна работа на колежката си.

— Ще отида следобед. Роуландс с теб ли е?

— Да, тук е и хленчи, че било много горещо.

— Добре, кажи му да продължава с работата. Ще те взема и двете ще отидем при ръгбиста. Заслужаваш да произлезеш от участъка.

10.

Докато караше към управлението, Джесика размишляваше върху фактите. Двете жертви бяха свързани не само чрез училището, но и чрез отбора по ръгби. Все още не виждаше къде се вписва в картината жената с черната мантия — или дали е Дженюари. Какво да се прави — с толкова ресурси, толкова.

Щом стигна участъка, паркира и отиде да намери детектив Дайъмънд. Трябваше да признае, че в сградата беше доста топло. Навън беше влажно, а вътре — задушно и още по-горещо. Добре, че още не се беше разчуло, че тя е развалила климатичната инсталация, иначе доста повече хора щяха да я гледат кръвнишки, докато вървеше към столовата. Роуландс се зажалва, че го оставят в участъка, но Джесика не му обърна кой знае колко внимание.

За срещата с ръгбиста двете взеха полицейска кола. Джесика не знаеше с какво може да им бъде полезен той, но не беше изключено в миналото да има нещо уж безобидно, което да е довело до случващото се днес. За разлика от личния полицейският автомобил насърчаваше хората да говорят. Ако човекът беше престъпник, това нямаше да има ефект. Но онези, които не бяха свикнали да си имат работа с правораздаването, щом видеха полицейска кола пред дома или офиса си, започваха да говорят.

Шофираше детектив Дайъмънд, която следваше инструкциите на навигационната система и весело бърбореше.

— Защо остави аз да шофирам? — попита тя.

Джесика сви рамене, макар че от шофьорското място Изи не можеше да следи движенията.

— Не знам, с възрастта губя форма.

— Дейв казва, че си най-лошият шофьор, който го е возил.

— Ама че нахалство — възнегодува Джесика. — Следващия път като се оплаче, че съм го оставила в участъка, ще му го напомня.

— Не го казва само той; шофьорските ти умения са пословични.

— Кой го казва?

— Всички. Когато започнах да работя с теб, едно от първите неща, които ми казаха, беше: „Не се качвай в колата, ако ще кара тя.“

— Банда копелета. Не карам чак толкова зле.

— Един от униформените разправя как веднъж с него на задната седалка си се качила на бордюра, обърнала си, спряла си между двама велосипедисти, дръпнала си ръчната спирачка и си скочила да гониш някакъв.

— М-да, но беше единичен случай и освен това спипах онзи. Случката е отпреди няколко години.

— Той каза, че друг бил в болнични цяла седмица заради травма от камшичния удар.

— Онзи симулираше. Просто му се искаше да се измъкне от работа.

— Сума ти хора разправят, че са те виждали на паркинга да взимаш завоя на две колела.

— Прекалили са с филмите.

Джесика се опитваше да изглежда възмутена, но и трите случки бяха много близо до истината.

— Както и да е. Какво има между теб и Дейв?

— Детектив Роуландс ли? Какво имаш предвид?

— Хайде сега, държете се все едно се мразите. Също като в училище — ако се задяваш много с някого, то е, защото тайно го харесваш.

— О, не! Просто ми е дружка и се забавлявам да го дразня.

— Да де, точно това имах предвид. Уж всичко е на шега, ама не спираш да флиртуваш с него.

— Да флиртувам? Че той ми е като брат.

— Някога правили ли сте...

— Какво? О, боже, естествено, че не! Ама че гадост. Може само да си мечтае.

Джесика се почувства неловко от въпросите, но ако се опиташе да увърта, щеше да стане по-зле.

— Никога ли не ти е минавало през ума? — продължи да опипва почвата Изи.

— Я стига. Веднъж, преди да ме повишат, се пробва, но аз го разкарах. Не е мой тип.

— Значи има и такива, които са твой тип?

— Да, мъже, които не са пълни глупаци.

— Значи стига да е отчасти глупав? — засмя се другата жена. —

С това летвата става доста висока.

Джесика се изхили.

— На какво се дължи този интерес?

— А, просто питам. Нали вече съм омъжена, търся тръпка в злополучните връзки на другите.

— Ако се захванеш с брачно консултиране, можеш да ползваш това като мото.

Макар че Джесика не обичаше да говори за лични неща, Изи нямаше как да не е симпатична. Освен че беше много добра в работата си, двете имаха еднакво чувство за хумор. На Джесика се прииска да я заведе някъде и да я напие до козирката, за да види как ще се държи тогава. Макар и забавна, Изи се струваше някак прекалено идеална.

Тъй като разговорът стигна до задънена улица, Джесика прегледа записките. Някогашният ръгбист, с когото трябваше да се срещнат, живееше в квартал „Дройлсден“, на около двацет минути от участъка. Изи го беше попитала по телефона дали може да им отдели малко време. В момента мъжът работеше за някаква фирма, която ремонтираше офиси, някъде по средата на пътя между дома му и участъка. Човекът беше поискал разрешение от шефа си и каза на Изи, че ще използва по-късно обедната си почивка, за да поговорят.

Когато стигнаха, Джейкъб Крисп вече ги чакаше. Махна им с ръка и тръгна към колата им. Телосложението му все още беше като на ръгбист, прецени Джесика. Носеше къси панталони и потник, който разкриваше широките му загорели мускулести рамене. Ръцете му бяха в татуировки. Роуландс изглеждаше направо жалък в сравнение с него, подсмихна се Джесика.

Мъжът им стисна ръцете и ги попита къде искат да говорят — вътре или вън. Джесика нямаше претенции, така че тримата седнаха на една стена до офисите, които бяха в процес на разчистване. При раздигането на мебелите се вдигаше доста шум, но поне щяха да постоят на слънце.

— И така, дами, с какво мога да ви помогна? — попита Джейкъб.

По тона му си личеше, че иска да се пробва с тях.

Джесика извади от един плик снимката на отбора по ръгби и му я показа.

— Това вие ли сте? — посочи един от клекналите младежи.

Мъжът взе снимката, за да я види отблизо, после се ухили.

— Да. Леле, беше преди толкова години. Къде я намерихте?

— Можете ли да ми кажете нещо за останалите играчи? — попита Джесика, като пренебрегна въпроса му.

Джейкъб изпуктя и се почеса по главата.

— Едва ли. Онази година спечелихме шампионата, имяхме само една загуба. Разбирате ли от ръгби?

Джесика поклати глава, но детектив Дайъмънд имаше какво да каже:

— Следя само международните мачове, без лигата.

— Спортно маце, супер.

Джесика се учуди, че колежката си пада по спорта, но подозираше, че не е въодушевена от определението „маце“. Тя самата не би се зарадвала на такова нещо. Изи обаче си замълча.

Той посочи още няколко играчи.

— Аз играех в центъра. Този тук играеше пред мен, а Еди и Лиъм бяха крилата.

— Сещате ли се за някаква важна случка извън терена? Знам, че с някои от играчите сте били съученици.

Сега Джейкъб сякаш се притесни. Върна снимката на Джесика.

— Какво имате предвид? — попита със свъсени вежди.

— Вие ми кажете. Виждала съм какво ли не, знам какви ги вършат младежите, като се съберат.

— Бяхме само на осемнайсет-деветнайсет години.

Тя вдигна вежди и го погледна в очите.

— Тогава е още по-зле.

— Не знам накъде биете.

Думите му не прозвучаха убедително за Джесика. Докато в началото беше открит и спокойно оглеждаше двете жени, сега той скръсти ръце и заби поглед в земята.

— Двама души от тази снимка са били ранени — каза Джесика. — Понеже не знаем защо, разпитваме останалите дали се сещат за някаква причина.

Джейкъб се почеса притеснено по главата. Джесика забеляза, че татуировката започва от врата му и стига до върха на малкия му пръст. Макар да не си падаше по този вид изкуство, тя я оцени.

— Колко зле са били ранени? — попита той.

Джесика не беше склонна да му разкрива прекалено много. Ако той знаеше нещо, по-добре да го държат в напрежение.

— Ранили са ги, толкова — отвърна хладно, опитвайки се да го накара да я погледне в очите.

— Не знам какво очаквате да ви кажа. Бяхме момчета, но повечето имахме право да пием алкохол и се забавлявахме. В това няма нищо лошо, нали така?

— Вие ми кажете. Имали ли сте някоя много неприятна случка?

— Не... не мисля. На следващия сезон май направихме малка обиколка. Нали знаете как става, когато момчетата започнем да се забавляваме. На някои не им харесва.

— На кого не му хареса?

— На някои от местните, където бяхме да пием. Един от треньорите пък напусна.

— Защо?

На Джейкъб явно не му се говореше, затова се изправи.

— Трябва да се връщам. Казах, че разполагам само с обедната почивка.

Джесика не беше в настроение да я разиграват.

— Тогава побързайте. Какво стана с треньора?

— Нищо. Вижте, просто нещата излязоха от контрол, някои момчета бяха пияни. И без това обичаха да се шегуват с него и да го наричат как ли не. Освен треньорството той работеше в училище. Изглеждаше един такъв, нали се сещате?

— Не, какъв?

— Ами носеше очила, такива неща. Приличаше на педал.

Джесика едва се сдържа да не вдигне очи към небето.

— Приличал на педал, защото носел очила, така ли?

— Не, не беше точно така. Куцаше.

— Значи понеже куцал и носел очила, ти и приятелите ти сте го обвинили в блудство?

— Не... Тоест, да.

Джесика едва смогваше да прикрие отвращението си. Колкото и добре сложен да беше, сега сякаш се беше смалил. Раменете му бяха прегърбени, главата му беше приведена. Явно се срамуваше от онова, което се беше случило навремето.

— Тогава какво му направихте по време на обиколката?

— Казах ви, не бях аз. Бяхме отседнали в огромен хостел, някои момчета се бяха натряскали. Съблякоха го гол и му хвърлиха леден душ. После го завързаха на покрива на микробуса и го оставиха там през нощта.

— След това какво стана?

— Ами беше посред зима. Взеха го в болница, но никой не си призна и нищо не се случи. Всички бяха впечатлени, че не се раздрънка, но след това той се отказа да е треньор.

— Да се чудиш защо.

— Вижте, казах ви, не го направих аз — ядоса се Джейкъб. — Бяхме още хлапета, беше просто майтап.

— Сигурно и той така си е мислел, докато е висял гол на студа посред нощ.

— Добре де, не беше вчера, беше преди толкова време — опита да се защити той.

— Имаш ли да ни казваш още нещо?

По изражението му Джесика си даде сметка, че дори да има друго, той няма да им каже. Именно затова се беше опитала да скрие презрението си, но усилието дойде в повече.

— Ами не, трябва да се връщам на работа.

— Как се казваше той?

— Кой, треньорът? Мислите, че има нещо общо ли? Пичът беше дребен и мършав.

— Как се казва? — попита твърдо Джесика, за да му покаже, че не е в настроение.

— Не знам, беше отдавна. Райт или нещо такова. Майкъл. Вижте, каква е тази работа, защо са ги наранили?

— Още не е ясно, но ако видите някого с очила, който накуцва, сигурна съм, че ще знаете точно какво да правите.

Детектив Дайъмънд си записа името на треньора; беше преподавал в училището на Едуард Маркс, значи координатите му

трябваше да се пазят някъде. Оставиха Джейкъб и тръгнаха към колата.

— Дали не трябваше да му кажем повече? — попита Дайъмънд.

— Не, дори не знаем дали всичко е свързано с отбора по ръгби. Не се налага да казваме на него или на другите да внимават, защото още не знаем кои са мишените — и дали въобще има други.

— Какво мислиш за тренъора?

— Кой знае? Изглежда, са били пълни дрисльовци.

— Не ми се вярва тренъорът да е чакал толкова дълго, пък и е прекалено сурово като отмъщение.

— Знам. Съмнявам се да е той; би било прекалено очевидно. Поне имаме с кого да идем да говорим. Важното е да не стоим в участъка.

— Е, ако не беше развалила климатичната инсталация, нямаше да е толкова зле.

— Говориш като Дейв. За наказание сега ще карам аз.

Джесика шофира възможно най-внимателно. Не ругаеше и много внимаваше да не се ядосва на другите шофьори. Междувременно Дайъмънд се обади на Роуландс. Джесика не разбра какво точно е станало, но Изи много се развълнува от чутото.

— Какво става? — попита Джесика, щом тя затвори.

— Нали се сещаш за онова петно в кухнята на Дженюари?

— Да, кръв или сос.

Изи се засмя, после се овладя.

— Дейв казва, че от лабораторията са пратили резултатите. Кръв е и определено е на Люис Барнс.

11.

Сутрешните съвещания започнаха сериозно да изнервят Джесика. Тя си даваше сметка, че основната причина е това, че третират нейния случай като далеч по-маловажен от изчезването на Кристин Джонсън. Нямахше да се дразни толкова, ако Рейнолдс и Коул поне бяха постигнали някакъв напредък.

Коул им беше казал, че началникът на участъка може да се включи лично в издирването. Джесика познаваше Ейлсбъри от времето, когато той беше главен инспектор, и не проумяваше с какво щеше да помогне, като се намеси. Въпреки че ги слушаше разсеяно, разбра, че нямат абсолютно никаква представа какво е станало с депутатската съпруга. Някъде в промеждутъка между разговора с мъжа по телефона и връщането му от парламента жената просто беше изчезнала. Финансите на двойката изглеждаха наред, автомобилите им си бяха по местата, чистачката не беше видяла нищо, паспортът и другите документи на съпругата си бяха в къщата.

Полицаяте не намериха нищо на записите от камерите на местните магазини и пътища, в телефонните разпечатки на изчезналата нямаше нищо необичайно, депутатът и децата им дадоха задоволителни обяснения къде са били. Джесика знаеше, че един полицейски екип дискретно проучва миналото на Джордж Джонсън за евентуална извънбрачна връзка или друга тайна, която да има връзка с изчезването. В крайна сметка, след цялото внимание, което медиите отделиха на случая, полицията знаеше точно толкова, колкото и в началото.

Това разследване се превръщаше в истинско бойно кръщение за детектив Луиз Корниш и въпреки спречкването им Джесика съчувстваше. Жената мълчеше по време на оперативката и може би вече съжаляваше, че се е преместила тук. При тази медийна „лупа“ и пълната липса на улики дори Коул проявяваше признаци на нервност. Изглеждаше спокоен, но Джесика, която го познаваше добре, виждаше тревогата на лицето му.

Когато дойде редът да разкаже как върви нейният случай, другите трима полицаи не проявиха никакъв интерес. Не че Джесика ги упрекуваше. Докато говореше, телефонът на Коул звънна четири пъти. Тя успя да разкаже за отбора по ръгби, треньора — учител Майкъл Райт, но призна, че не вярва извършителят да е той. Когато телефонът му звънна пети път, Коул каза на колегите си да излязат и посъветва Джесика да съсредоточи усилия върху откриването на Дженюари — сякаш това на нея не беше минавало през ума.

Ако не го уважаваше толкова и ако той не говореше по телефона, щеше да му заяви, че за целта няма да е зле да даде подкрепления. При положение, че с издирването на Кристин Джонсън бяха ангажирани двама старши полицаи и две трети от останалите, както и подкрепления от другите области, Джесика нямаше как да осигури повече от ден присъствие на Дженюари в новините. След този ден тя нямаше хора, които да разпитват от врата на врата, защото трябваше да разплита и други нишки.

На всичкото отгоре всички бяха изнервени от горещината и влагата в участъка. Дори да знаеше, че вината за това е нейна, Коул не каза нищо; тя от своя страна нямаше никакво намерение да се издава пред Рейнолдс и Корниш. Техникът не беше идвал от два дни; само беше оставил съобщение, че чака поръчаната част.

Джесика се върна в кабинета си и отново извика Роуландс и Дайъмънд. Последните двама се спречкаха кой да седне на свободния стол; накрая Роуландс отстъпи и седна в края на другото бюро, както преди два дни.

— Понякога се чувствам като детегледачка — поклати глава Джесика. — Коул иска да се съсредоточим върху това да намерим Дженюари. Толкова много го иска, че няма да ни даде нито полицаи, нито ресурси. Така че както обикновено ще трябва да се оправяме сами. Добрата новина е, че никой от нас няма да се пече в тази фурна. Искам отново да разпитате всички, с които Дейв е говорил завчера. Ако намерите други приятели или роднини на Дженюари, подхванете тях; иначе тормозете предишните. Не е останала на улицата, значи все някой знае какви ги върши тя. Вземете и други полицаи, дори да няма как да ги използвате. Ако не ги използваме ние, ще прекарат деня тук в служба на Рейнолдс и неговите хора.

— А ти къде ще ходиш? — попита Изи Дайъмънд.

— Да говоря с онзи учител — треньор по ръгби. Не вярвам да е замесен, но може да знае в какво друго се е забъркал отборът. Не знам дали свързващото звено е училището, отборът или нещо друго, но няма да вися цял ден в тая жегата. Гледахте ли прогнозата сутринта? Гадни двайсет и девет градуса. Казват, че това е най-сухият юни от трийсет години.

— Вали единайсет месеца в годината, а сега не дават да ползваме маркуч. Нищо ново под слънцето — оплака се Роуландс.

— На теб какво ти пречи? За какво ти е маркуч? — попита Джесика.

— Нищо, въпросът е принципен.

Двете жени се погледаха.

— Добре, вие тръгвайте — продължи Джесика. — Ако има нещо, звъннете ми, макар че аз ще ви се обадя по-късно. Из, ако Дейв се опита да флиртува, имаш позволението ми да го арестувам; използвай толкова сила, колкото се наложи. Дейв, ако тя те нарече „тиква“ повече от три пъти, можеш да подадеш официално оплакване.

Роуландс си придаде възмутено изражение, но Джесика много добре знаеше, че само чака сгоден случай да се пробва с огнената червенокоска, нищо, че беше омъжена. Другаде това можеше да изглежда като сексуален тормоз, но той беше толкова неумел с думите — полицайките и без това не бяха лесна работа, — че нямаше как да навреди. Всички бяха наясно с тънката граница между шегуването с колеги и нещо по-сериозно и никой не смяташе, че Роуландс я е преминал.

След като двамата излязоха, без да спират да се заяждат един с друг, Джесика провери каква информация има за Майкъл Райт. Джейкъб беше запомнил името правилно и според нея си спомняше нещата доста по-ясно, отколкото си даваше вид. Предната вечер Изи беше намерила част от координатите на Райт в училищните архиви, друга — в избирателните списъци. Джесика му се обади и попита дали може да поговорят. Не му спомена за какво точно става дума, но като пенсионер той имаше време и я покани в дома си.

На Джесика беше писнало вече няколко дни да обикаля града с колата под жаркото слънце и да говори с разни хора. Климатикът в автомобила не го биваше през зимата, но и в жегата не се справяше по-добре. Устройството явно имаше три режима: изключено, много

горещо и много студено. Колкото и горещо да беше навън, вътре температурата ставаше арктическа. Не вървеше и да го изключи, защото слънцето напичаше здраво през предното стъкло. Метеоролозите не предричаха скорошно охлаждане и хората сякаш не знаеха как да се справят с жегата. Когато валеше, всички бяха наясно; това си беше обичайно за града. След един-два слънчеви дни хората започваха да се питат защо не може по-често да е така, но след две седмици без дъжд всички ходеха като замаяни.

Не се сещаше дори за един разговор през изминалата седмица, в който да не е станало дума за времето. Родителите живееха на север и тя им се обаждаше веднъж на две седмици. Предната вечер, когато се чу с тях, искаха да говорят само за времето. „Харесва ми да е топло, но не чак толкова“ — каза майка, след като цяла зима беше повтаряла колко е студено. Джесика се зачуди дали има вълшебна температура, при която хората да се чувстват добре. Половин градус повече или по-малко и пак ставаше прекалено топло или прекалено студено.

Преди да се усети, стигна до къщата на Майкъл Райт. Знаеше къде се намира, защото навремето, когато с Каролин се преместиха в Манчестър, беше живяла наблизо. На излизане от колата си даде сметка, че това трябва да е било по същото време, когато е правена снимката на отбора по ръгби.

Джесика натисна звънеца и преди той да замлъкне, един мъж рязко отвори вратата навътре. Беше противно да го признае, но описанието на Джейкъб беше доста точно. Майкъл Райт беше по-нисък от нея и носеше очила с дебели черни рамки. Когато отстъпи назад, за да я пусне вътре, тя забеляза, че куца, сякаш единият му крак е по-къс от другия. Беше плешив и заекваше.

— М-мога ли да в-видя значката ви?

Джесика я извади от джоба на самото си и му я подаде. Той я заразглежда толкова отблизо, че за момент тя реши, че ще я оближе. За нейно облекчение Райт не го направи и я върна.

— В-в-влезте.

От входната врата се влизаше направо в дневната. Мъжът я покани да седне на едно кресло. Въпреки че ги обучаваха да преценяват хората въз основа на действията и думите им, полицаите си оставаха човешки същества и се случваше да съдят прибързано. Сега разбираше защо момчетата от отбора са му вдигнали мерника. Някога

и тя беше ходила на училище и беше членувала в клубове; винаги се намираще някой учител, когото учениците да вземат на мушка. Навремето не понасяше учителя по география, който просто стоеше и чакаше класът да замълчи, а преди това и една учителка, която се втурваше навън разплакана, защото никой не я слушал.

Майкъл запристъпва от крак на крак пред нея.

— Желаете ли чаша чай?

— Много мило от ваша страна, стига да не ви е проблем. Само с мляко, без захар.

Всъщност Джесика не искаше чай, но докато той беше в кухнята, можеше да огледа дневната. На този номер я беше научил един от първите колеги. След като той я нахока, че е отказала напитката, тя каза на домакина им, че е размислила; човекът се втурна към кухнята, а през това време колегата прегледа всички снимки и няколко чекмеджета.

Щом Майкъл излезе, Джесика стана и обърна внимание на снимките. Никоя от тях не изглеждаше скорошна. На една имаше група хора — изглежда, учители. Джесика позна Майкъл, който стоеше в края, леко отпуснат. Имаше и няколко по-стари снимки на младоженци, които сигурно бяха родителите му. Вниманието грабна една, поставена на перваза на камината, зад друга снимка. Джесика я взе — наистина беше на отбор по ръгби. Потърси Ед Маркс и Люис Барнс, но не ги видя, така че постави снимката на мястото и се върна на креслото.

Цялата стая те връщаше двайсет години назад. Тапицерията, диванът и креслото бяха на цветя, а тапетът имаше ужасна релефна щампа. Освен това отгоре имаше слой боя, която на места се лющеше. Джесика се вгледа в прозорците и установи, че са с единични стъкла и тънка, паянтова дограма. Вярно, че тя самата беше израснала в такава къща, но родителите я бяха ремонтирали основно поне два пъти оттогава.

Майкъл влезе с поднос, на който имаше чайник и две порцеланови чаши, подрънкващи върху чинийките. Джесика не се изненада, че и те са на цветя. Той постави всичко на малката масичка и седна на дивана.

— Дано не съм сложил п-п-прекалено много мляко.

Джесика отпи от учтивост и го увери, че е добре.

— Благодаря за поканата, господин Райт. Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса за бивши ваши ученици?

— Боя се, че спрях да преподавам преди повече от десет години, така че не знам дали ще мога да ви бъда п-п-олезен.

Майкъл избута очилата по-горе на носа си, но се притесняваше да погледне жената в очите.

— Ако ви изброя имената на няколко човека, ще се сетите ли кои са? — добави тя.

Мъжът издаде някакъв гърлен звук и се съгласи.

— Спомняте ли си ученик на име Едуард Маркс?

— Да — отговори веднага той, — държа матури по английска литература, комуникация и изкуство. Имаше брат, Чарлс.

— Откъде знаете? — попита слисано Джесика.

— Помня всичко за учениците, на които съм преподавал. Ако не ме лъже паметта, Едуард получи две средни оценки и една отлична по изкуство. Играеше хокей и ръгби. Май беше доста бързо крило.

На Джесика направи впечатление, че той вече не заеква и говори уверено.

— А спомняте ли си някой Люис Барнс?

— Английска литература, история и география. Две оценки много добър и една добър. Играеше ръгби — крило, и беше запален плувец.

— А Джейкъб Крисп?

— Управление и политика, история и комуникация. Много добър, добър, среден. Вътрешен център.

Тя опита да си спомни някое от другите имена на снимката. Макар че бяха говорили само с Джейкъб, Изи беше успяла да намери малките имена на всички, освен на трима.

— Рори Кинг?

— Нямам представа, не ми е бил ученик.

— Тимъти Дейвидсън?

— Не — поклати категорично глава.

Джесика спомена още няколко имена — някои се оказаха на негови ученици, други не.

— Нека ви попитам пак — как помните всичко това? Смайващо е.

— Ами просто го мога — отвърна той с известна нервност, но и гордост в гласа, без да заеква. — Спомням си такива неща за тези, които съм учил или тренирал. Тези ми бяха ученици малко преди да се пенсионирам; спомням си много по-отдавнашни.

Той едва ли не я предизвикваше да го изпита, да му измисли какви ли не въпроси. Ако беше замесен, едва ли щеше да се перчи пред полицаи колко добре познава жертвите си. Докато го гледаше, Джесика се почувства виновна за това, че го е помислила за странен. Във всеки случай не приличаше на човек, който е способен да отсече нечия ръка. Интуицията подсказваше, че мъжът просто е преживял нещо отвратително преди няколко години и е безобиден.

— Доколкото разбирам, вие сте били едновременно учител и треньор по ръгби.

— И по хоккей. Работих известно време и със скаутите.

— Защо се отказате?

Майкъл се пресегна и взе чашата чай, отпи две големи глътки и я постави обратно на подноса. Ръката му трепереше и той се заля с малко горещ чай, но почти не реагира, само се избърса в дамската на дивана. Най-сетне заговори, без да вдига очи от килима:

— След като излязох от болницата, повече не можех да издържам.

В гласа му имаше толкова болка, че Джесика се почувства ужасно. Не искаше да зададе въпроса, но думите сякаш сами се отрониха:

— Защо бяхте в болница?

Преди да отговори, той отново отпи от чая.

— Заради ин-н-нц-ц-ц-цидент с някои от ръгбистите, които тренирах. Не се случваше за пръв път, в училището ставаха и други нередни неща. Предложиха ми п-п-пари да си тръгна, взех ги и оставих всичко.

Джесика не знаеше какво друго да извлече от разговора. Мъжът отново беше започнал да заеква и изглеждаше леко разстроен. Нямаше нужда той да обяснява повече, картината беше ясна. Годините тормоз от страна на онези, на които се беше посветил, го бяха изчерпали.

— Имам един последен въпрос. Виждате ли се с бившите си ученици?

Това не беше най-наложителният въпрос, но не искаше да го разстройва още повече.

— Един от тях ми беше пощальон; иначе, освен ако не се появят по телевизията или във вестниците, няма как да разбере нещо. Излизам ряд-д-ко.

Джесика можеше да продължи разговора, но въпреки едва ли не аутистката му памет по отношение на бившите ученици той се струваше жалък. Когато стана да я изпрати, хрумна нещо. Още след като видяха първия видеозапис, решиха, че фигурата с черната мантия е жена. Не вярваше пенсионираният учител да е замесен, но друг с неговото телосложение можеше и да е. Стига да умееше да ходи на токчета, нисък мъж като него можеше да мине за жена.

Джесика се сбогува с него и се върна в участъка. Беше се заоблачило и навън вече не беше непоносимо топло. Кабинетът беше празен и горещ. Джесика смяташе да направи още няколко проверки на бившия учител. Може би в някакъв момент беше преживял нервен срив. Полицията нямаше свободен достъп до медицинските картони на гражданите, но тя можеше да извлече още нещо от информацията в полицейската база-данни.

На бюрото цареше хаос както обикновено, но сега на стола видя купчина писма, донесени от пощенската стая, която всъщност беше килер, свързан с административния отдел и този за човешки ресурси. Прегледа няколко от писмата и видя един, от който я побиха тръпки — голям кафяв плик с напечатани име и адрес. Изглеждаше същия като онзи с отрязания пръст, само дето беше адресиран лично до нея.

12.

Джейкъб Крисп допи от бирата и погледна мъжа срещу себе си.

— Фред, твой ред е, брато.

— Кой купи последните? — попита мъжът.

— Аз купих първите, после ходи Стиво, после Легс, сега е твой ред. Тръгвай.

Фред стана от масата под огромния чадър.

— Същото ли да бъде, момчета?

Тримата кимнаха.

— Супер е времето — каза Джейкъб, който се беше изпънал назад, за да може слънцето да огрява голите му рамене.

Един от другите двама нави ръкавите на тениската си и също се премести на вечерното слънце.

— О, да — отбеляза той, като кимна към входа на градината към заведението.

Това беше най-близката кръчма до офисите, които разчистваха. Не беше кой знае какво, но поне бирата беше евтина и при това хубаво време градината беше идеална за пийване след работа.

Джейкъб и третият мъж погледнаха натам, където беше посочил приятелят им, и видяха две жени, които тъкмо сядаха от двете страни на дървена маса на няколко метра от тях. Едната беше с къса руса коса, къси дънкови панталони и оскъден бял потник, а другата носеше къса пола и горнище на бански костюм.

— Е-ха, супер — възкликна Джейкъб и подсвирна тихо. Когато двете момичета погледнаха към него, той вдигна многозначително вежди. — Добър вечер, дами.

Без да му обръщат внимание, жените запалиха по цигара и протегнаха крака на слънцето.

— Сигурно са лесбийки — обърна се Джейкъб към другите момчета. — На такива ми приличат. Обратни — изкашля се високо той.

Другите двама се засмяха.

— Коя беше червенокосата с теб днеска? — попита единият.

— Някакво маце ченге.

— Какво искаше?

Джейкъб не знаеше какво да мисли за двете полицайки, нито пък разбра какво искат те. Дали имаха предвид, че той може да се окаже мишена заради нещо с отбора по ръгби, или просто събираха информация? Във всеки случай не смяташе да казва на приятелите си.

— Миналата седмица станах свидетел на автомобилна катастрофа. Дойдоха да ми вземат показания, това е.

— Как бяха отблизо? Отдалеч си ги биваше.

— О, на теб щяха да ти харесат.

Въпреки перченето си Джейкъб се беше поуплашил от тъмнорусата полицайка. Дали заради начина, по който го беше отрязала, или нещо друго, той остана с впечатлението, че тя премълчава нещо. Не можа да проумее коментарите за двамата ранени играчи, но ако беше продължил да пита, и на тях можеха да им хрумнат други въпроси. Колкото по-малко говореше за обиколките на отбора по ръгби, толкова по-добре. И без това беше отдавна; не беше виждал повечето от съотборниците си от години. Макар че им беше дал името на онази откачалка треньора, едва ли щяха да измъкнат нещо от него дори да го намереха.

Връщането на Фред с питиетата прекъсна мислите му.

— Доста се забави — каза Джейкъб.

— Някакъв мухльо се опита да се прережи. Барът се пука по шевовите. Никога не е било толкова пълно.

Докато говореше, някакъв мъж се приближи зад него и сложи ръка на рамото му.

— Всичко наред ли е, момчета? Искам да се извиня, че се пререди на бара. Не искам да създавам проблеми. Да ви се реванширам с по едно питие?

Фред погледна приятеля до себе си, после към Джейкъб, който сви рамене.

— Няма проблем, братле. Всички сме на бира, така че черпиш по една, и въпросът е приключен. Става ли?

— Разбира се, ей сега се връщам.

След като мъжът се върна в кръчмата, Джейкъб и другите двама обърнаха погледи към Фред.

— Какво му каза вътре?

— Нищо, просто го разкарах — каза Фред, малко объркан. — Сигурно ни е видял и иска да избегне евентуална разправа. И е прав.

Джейкъб взе новата бира и отпи голяма глътка.

— Щом ще идват още, да вземем да изпием тези.

— Виждал ли си ги тия двете? — посочи с глава Фред към момичетата, които сега бяха с гръб към тях.

— Да, и двете са лесбийки — отговори Джейкъб.

Продължиха да си говорят, а след малко другият се върна с поднос с четири бири. Обиколи масата и сложи пред всеки по една.

— Ето, момчета. Извинете за неприятната случка.

Джейкъб допи бирата си и взе новата.

— Безплатна бира. Трябва по-често да пращаме Фред да се ебава с хората.

— Да, тихите води са най-опасни — каза един от останалите.

Мъжете продължиха да си говорят и да се шегуват, но след петото питие Фред стана.

— Трябва да тръгвам. Сузи ще се чуди къде съм.

— Да, май и на мен ми е време — изправи се един от другите. — С кола съм, а един приятел полицай казва, че след осем правят проверки. Не искам пак да ме спипат.

— Ще ме качиш ли? — попита третият от компанията.

— Да, но трябва да тръгваме, вече е седем и половина.

— Всички ли тръгвате? — упрекна ги Джейкъб, усещайки как заваля думите.

— Съжалявам, братле — каза Фред. — Утре ще трябва да гледам децата, но можем да дойдем пак вдругиден.

Другите двама закимаха в знак на съгласие.

Джейкъб искаше да възрази, но се чувстваше прекалено замаян. Другите трима излязоха през вратата в градината, вместо да минават през кръчмата. Джейкъб извади телефона от джоба си, но виждаше екрана неясно. Знаеше, че наблизо има стоянка на таксита, но не си спомняше къде точно. Взе си тениската от масата, но по някаква причина не успя да си пхне главата в дупката. Наблизо се чу хихикане и той си даде сметка, че се опитва да пхне глава в ръкава. Почувства се като глупак. Усука тениската и накрая успя да я нахлузи. Двете

жени, които се беше опитал да заговори, го гледаха и сега се смееха открито.

— Какъв ви е проблемът? — попита той, но думите му се сляха в едно неясно цяло. Усещаше, че е много пиан, но не проумяваше защо.

Двете момичета продължаваха да се смеят.

— Май си прекалил, скапаняк такъв — каза едната.

При опита си да стане Джейкъб се блъсна в дървената седалка на стола си. Успя да се изправи, но главата му се въртеше. Понечи да напсува жените, но думите му се сляха и жените се разсмяха още повече. Затътри се към задната врата, през която бяха излезли приятелите му. Знаеше къде е, но по някаква причина мозъкът не му подсказваше накъде да върви. Спря и се опита да се фокусира в някаква точка на пътя, за да си прочисти главата.

Странно, даваше си сметка, че погълнатият алкохол не е достатъчен да го напие така. Спомняше си петте питиета, но вечер вкъщи изпиваше почти толкова. Вярно, че на обяд беше изял само един пай, но и това не беше необичайно за него. Приятелите му го знаеха като човек, който носи много.

Запрепъва се надясно. Макар да не знаеше къде точно е стоянката на такситата, имаше петдесет процента шанс да улучи. Преди да стигне кръстовището, някой го хвана за рамото. Понечи да се обърне, но тогава почувства как нещо го удря отстрани на главата. Ударът беше толкова силен, че му причерня.

Опита се да се задържи на крака и дори замахна с ръка, но не видя откъде го нападат. Ударът му срещна само топлия въздух. После усети как нещо се забива в тила му. Опита се да остане прав и да запази ума си бистър, но последва нов удар. Обгърна го мрак.

13.

Седнала на бюрото си, Джесика погледна двамата детективи срещу нея.

— Откъде взе стола, Дейв?

— Свих го от долния етаж — сви рамене Роуландс. — Реших, че щом ще се събираме в твоя кабинет, поне да има къде да седна — добави, като изгледа обвинително Изи.

— Добре, дечица — обърна се към двамата Джесика, — кой ще говори пръв?

Изи отметна косата си назад и взе да я връзва на опашка.

— С момчето чудо посетихме всички, за които знаем, че познават Дженюари. Всички твърдят, че не знаят къде е, което едва ли е изненада.

Роуландс кимаше, после схвана намека на колежката си и взе думата:

— Предполагам, че се крие у някоя приятелка. Някои може да знаят повече, отколкото твърдят, но нищо не можем да направим. Освен че се въртят неловко, нямаме основание да ги подозираме.

Джесика знаеше, че е прав.

— Следващия път като видя участъковия, ще му кажа да предложи на държавния секретар да внесе такъв закон, че да можем да арестуваме хора, дето се въртят неловко и говорят объркано. Аз определено съм „за“. — Отново погледна ту единия, ту другия си колега. — И двамата знаете за пратката, която получих преди два дни. Шрифтът отпред много напомняше на първия плик, затова този изобщо не го докоснах. Момчетата от лабораторията дойдоха да го вземат. Тази сутрин ми се обадиха и ми пратиха резултатите по имейла. Както си и мислех, вътре е имало пръст на Люис Барнс.

— Как мислиш, защо са го пратили на теб? — попита Изи.

— Нямам представа. Е, за случая писаха във вестниците, подробностите са качени на уебсайта, така че може да са взели информация оттам. Може да е някой като Дженюари, с когото сме

разговаряли, и затова ме познава. Наистина не знам. На плика няма отпечатащи, нито други улики, така че сме в задънена улица. От лабораторията не можах да ни кажат нищо особено за принтера и мастилото, но аз и без това не се надявах.

— Ти добре ли си? — попита Изи, като явно имаше предвид факта, че вторият плик е бил пратен специално на нея.

Джесика още сънуваше пръста от време на време и се радваше, че този път не е отворила пакета. Ако трябваше да бъде честна, притесняваше се, че изпращачът явно много добре знае коя е, но не искаше да показва чувствата си пред колегите. Предния ден Коул и Рейнолдс бяха задали същия въпрос.

— И без това няма какво да направя, нали? — сви рамене. — Сега всяко нещо, адресирано до мен, се проверява, преди да ми го дадат. Да можеше някой да прави същото и с домакинските ми сметки.

Колегите се спогледаха — и двамата мислеха, че тя просто се опитва да се държи храбро. Джесика се престори, че не ги е видяла, и смени темата:

— Някой от вас да е изкопал нещо за Майкъл Райт?

Двамата поклатиха глави.

— И аз не успях — каза Джесика. — Знам, че вие не сте го виждали, но според мен си губим времето с него. Не изглеждаше озлобен, просто тъжен. Горкият човек си е обичал работата, радвал се е на успеха на учениците си. Малко е особен, но нищо повече.

Малко остана да каже „откачен“, но се спря навреме. Макар че човекът не присъстваше, щеше да изглежда като че ли му се подиграва.

— Докъде ни води това? — попита Роуландс.

Джесика изпуктя и сви рамене.

— До пълна каша. Ръгбистите са пръснати из цялата страна, а и без това не съм уверена, че връзката е отборът по ръгби. Ако всички са ходили в същото училище, вероятно са правили и други неща заедно. Ще отделим още един ден да прегледаме всички налични факти и после ще трябва да проверим отделно всеки ученик от списъка. Едва ли на някого му се занимава с това. Изи, вземи един полицаи и иди при Вики Барнс. Знаеш каква е, но гледай да не губи самообладание и виж дали знае къде може да е Дженюари. Освен ръгбито, с какво друго се е

занимавал Люис? Играл ли е някакъв друг спорт, членувал ли е в клуб и така нататък.

Изи си беше извадила бележника и си записваше. Джесика се обърна към Роуландс:

— Дейв, от ръгбистите има още двама, които живеят в областта. Говорих и с двамата по телефона, но искам да отидеш на място и да си поговорите като мъже. Вземи още един полицаи и опитай да ги свариш неподготвени. Не мисля, че Джейкъб ни каза всичко. Питай ги за разните им там обиколки и празненства. Разбери дали Люис и Ед са били приятели; ако не, виж какво може да ги свързва, освен ръгбито.

— Нещо друго? — попита Роуландс.

— Не. Като свършите с приказките, можете да се спасявате, но не си правете шеги и не претупвайте нещата. Имам малко работа за вършене тук, после и аз трябва да изляза.

— О, да... — ухили се Роуландс.

— Махни това самодоволно изражение.

— Какво има? — попита Изи.

Джесика се опита да каже нещо, но Роуландс я изпревари:

— Мъжкараната Джес ще ходи на проба за шаферската рокля. Да пукнеш от смях.

— Какво му е смешното? — поиска да знае тя.

— Ами ти в официален тоалет. Пари давам да го видя.

— Даваш пари да видиш как жени по бельо пробват дрехи? Не е за чудење.

— Не, давам пари да ти видя физиономията. От колко време те познавам? Четири години? Пет? Виждал съм те в рокля само два-три пъти.

— Ти какво, да не ме следиш?

— Мечтай си.

Джесика видя, че Изи я гледа многозначително, и извърна бързо очи.

— Добре, да се хващаме за работа. Колкото по-бързо приключим, толкова по-бързо ще можем да си тръгнем, за да дойдем утре пак и да се борим с имената на стотина випускници.

След като колегите излязоха, Джесика си свали обувките с надеждата да се поразхлади. Въпреки че температурата този ден беше спаднала, в участъка още беше горещо. За пръв път откакто възложиха

случая, имаше чувството, че се въртят в кръг. Вече две седмици разследваха дребни улики, които не водеха доникъде, ако не брояха факта, че вече знаят самоличността на жертвите. Не бяха сигурни дали Люис Барнс и Ед Маркс са живи, но Джесика действаше с презумпцията, че не са. Освен това нямаха никаква представа кой подхвърля ръцете и защо.

Това, че полицията се беше съсредоточила върху изчезването на Кристин Джонсън, беше едновременно късмет и голяма неволя. От една страна, Джесика можеше да си върши работата без висшестоящите да следят всяка нейна стъпка. Йерархичната организация, която изискваше тя да търси одобрението първо на Рейнолдс, после на Коул, беше изцяло пренебрегната, защото Ейлсбъри притискаше и двамата да постигнат резултати. Това беше добре дошло за начина на работа и свеждаше колегите до двама, с които обичаше да работи, но недостатъците на тази ситуация ставаха все по-очевидни. Предвид неуспеха им в издирването на Дженюари и в търсенето на каквито и да било улики, отнасящи се до жената в черно и връзката между двете жертви, при нормални обстоятелства щяха да се опрат на медиите. За жалост журналистите се интересуваха от един-единствен случай и това не беше техният.

При липсата на други идеи Джесика избра номера на Гари Ашфорд.

— Ало? — каза мрачно той.

— Горе главата, де, ами ако се обаждам да ти кажа, че са намерили торба със сто хилядарки, оставени за теб?

— Така ли е?

— Не, но ти нямаше как да знаеш.

— Извинявай, просто жегата е ужасна — въздъхна Гари. — Вече две седмици вися пред къщата на Джордж Джонсън, макар че нито той говори с нас, нито вие, полицаите, имате нещо за казване. Май съм получил слънчев удар.

— Тогава защо не се върнеш в офиса?

— Един Господ знае. Редакторът иска хора тук за всеки случай. Седим си в колите като пълни идиоти, да не би по някаква случайност жена му да си дойде. Ти да не би да знаеш нещо?

— Нищичко.

— Става ли да те цитирам? „Старши полицаи твърди, че полицията не знае «нищичко» по случая.“

— Само махни думата „старши“.

— Ха-ха. Какво искаш?

— Дженюари Форестър.

Той отново въздъхна:

— Нали ти казах миналата седмица, редакторът не се интересува. Отпечатахме снимката в деня след изчезването. Повече от това не мога да направя.

— Значи в новините има място за изчезналата съпруга на важна клечка, но не и за изчезнал потенциален сериен убиец?

— Мислиш ли, че тя е серийна убийца?

— Въпросът не е там. Заподозряна е и е изчезнала; малко помощ в издирването няма да ни дойде зле.

— Съжалявам, не зависи от мен.

— Добре, ако ти пратя колкото искаш официални изказвания, ще ми напишеш ли статия? Ще ти пратя и снимки за нея, така че няма да имаш много работа.

— Аз какво печеля?

— Вечната ми признателност.

— Да имаш да взимаш — изсмя се Гари. — Какво ще кажеш за ексклузивно интервю на избрана от мен тема?

— Става. Мислех, че ще ми поискаш в замяна бърбреците.

— Не и при всичкото вино, с което се наливаш.

Джесика не се сдържа и се разсмя.

— Добре, шегобиецо. Ще ти пратя колкото щеш информация, но ще прескочиш някои изказвания, става ли? Можеш да си измислиш нещо, ако искаш, стига да не ме изкараш пълна идиотка.

— Искаш да те изкарам образована ли? Нали каза, че нямало да ми отваряш много работа?

— Само си помисли за пикантното ексклузивно интервю, което някой ден ще ми вземеш. Между другото, как е госпожа Ашфорд? Едно рошаво пиленце на име Дейв ми каза, че си имаш приятелка.

След години опити Джесика беше успяла да накара Роуландс да признае, че с Гари Ашфорд са приятели от университета. Отначало никой не знаеше и Дейв даваше на Гари вътрешна информация.

Джесика сложи край на това, но не каза на никого, за да не създаде проблеми на Роуландс.

— Добре е — отвърна смутено Гари. — Само че не знам защо разправя на всички за нея.

— Според мен е сладко. Тя сляпа и глуха ли е, или само сляпа?

— Гледай си работата. Искаш ли да ти направя услуга, или не?

— Добре, ей сега почвам да пиша. Заради теб дори ще внимавам за правописни грешки.

— Ще ти пиша дали са ми одобрили статията. Чао.

Джесика затвори с усмивка. Не познаваше лично много журналисти, но Гари се съгласяваше да върши услуги дори да се налагаше да го заплашва, тормози или да му обещава разни неща.

Заради пробата, на която трябваше да ходи в късния следобед, пропусна обяда и продължи да работи в кабинета си. Първо изпрати на Гари цялата информация, която можеше да му потрябва, после се зае да прегледа списъка с випускниците. Дори след като изключе момичетата и ръгбистите, с които вече бяха говорили, пак оставаха почти сто човека. Само това трябваше, да звъни на всеки поотделно. Ако двамата детективи обаче не откриеха нищо ново, на следващия ден щеше да се наложи да се захванат със списъка, независимо че щеше да е губене на време.

Отегчена и раздразнена, накрая Джесика заряза работата и отиде на автобусната спирка близо до участъка. Преди две седмици Каролин я беше помолила да отдели този следобед за пробата, обещавайки безплатно вино в булчинския магазин. Затова сутринта Джесика беше отишла на работа с градския транспорт. Автобусите и трамваите в центъра на Манчестър ги биваше, но в най-натоварените часове бяха претъпкани, а в останалите винаги возеха поне по един идиот, както знаеше от опит. Понякога им показваше значката си, за да им затвори устите, друг път просто си мълчеше като останалите. От разговорите с някои колеги знаеше, че повечето от тях трудно разграничават професията от „нормалния“ живот в извънработно време. Ако някой се покажеше недружелюбен, се предполагаше да се намесиш, но сам това не беше толкова лесно. Тя си имаше правило — ако нечие поведение притесняваше друг човек, се намесваше; иначе си мълчеше.

Докато автобусът се движеше към центъра, някакви хлапета отзад слушаха силна музика от телефоните си, но тя се опита да не им

обръща внимание. Забележката на Роуландс, че не носи рокли, беше улучила болното място. Не ставаше дума за съзнателен избор от нейна страна, както намекваше той. Целта на пробата беше Каролин, Джесика и другите шаферки да изберат заедно рокли, които да отиват на тази на булката. Но понеже познаваше Каролин отдавна, знаеше, че решението ще бъде взето от един-единствен човек — и вероятно вече беше факт.

Магазинът за булчински рокли работеше до по-късно специално заради тях. Намираше се на две пресечки от огромния търговски център „Арндейл“. Докато вървеше към магазина, хората около нея бързаха да хванат рейса или влака за вкъщи.

В магазина я посрещна жена на петдесет и няколко години.

— Вие сте главната шаферка, нали? Заповядайте, скъпа моя.

Жената предложи чаша вино и заключи вратата отвътре.

— Всички са там — посочи тя към една обособена част в дъното на магазина.

Джесика мина зад завесата и почти ахна, като видя Каролин в булчинска рокля. Макар че не харесваше пищните тоалети, наистина беше впечатлена. Бялата сатенена рокля подходеше идеално на приятелката. Не беше прекалено надиплена или бухнала — всичко беше с мярка.

Каролин видя Джесика и изписка от въодушевление.

— Какво мислиш?

— Каква дрипа — пошегува се тя. — Не трябваше ли да си облечена официално?

Двете жени се разсмяха. Джесика прегърна нежно приятелката си, която след това я отпъди настрана от роклята. Джесика се огледа — освен служителите в магазина имаше само едно намусено момиче на около тринайсет години и друго на около пет, което си играеше с конструктор на пода.

— Къде са останалите?

— Кои останали? — попита Каролин.

Изведнъж стана ясно. Бъдещата младоженка беше казала, че освен нея ще има още две шаферки, и Джесика беше решила, че става дума за възрастни. А сега излизаше, че в деня на сватбата ще трябва да наглежда тези две момичета. Джесика се опита да не изглежда твърде обезсърчена.

— А, не, нищо... Та какво искаш да носим ние?

— Мисля, че ще ги харесате — каза Каролайн с широка усмивка.

Една от служителките свали от щендера три рокли от светлосин сатен. Подаде едната на Джесика, после заведе децата в други пробни. Двете приятелки останаха сами. Джесика вдигна роклята и я огледа. Цветът не беше никак лош, но деколтето изглеждаше доста дълбоко.

— Какво мислиш? — попита Каролайн.

— Не е зле. Нека да я пробвам.

Джесика сложи закачалката на близкия щендер, седна и взе да се съблича.

— Кои са другите две шаферки?

— Племенниците на Том. В суматоката, когато казахме на семейството му, че ще се женим, обещах на малката да ми стане шаферка. По-голямата е типична тийнейджърка — таралеж в гащите. Според мен не умира да е шаферка, но не иска да се мине покрай малката.

Джесика повече не можеше да крие какво мисли по въпроса.

— Деца за шаферки? — попита недоумяващо.

— Съжалявам, мислех, че съм ти казала.

— Знаеш каква съм с децата. Ще взема да се изпусна и да кажа „майн...“, ъ-ъ, някоя псувня пред тях. Спомняш ли си онзи път в ресторанта? — Джесика хвърли поглед към пробната и сниши глас: — Говорехме за... деликатните части... и една майка ми каза да внимавам какъв език използвам. Пак ще стане нещо такова и ще ти разваля деня.

— Ами, ще се справиш.

— Ще се справя. Спомняш ли си, когато бяхме на гости у твоя колежка да видим бебето. Без да искам казах, че момченцето прилича на извънземно.

— Да, кофти се получи — засмя се Каролин. — Такива неща не се казват. Също и онова, че очите му били големи като на муха.

— Ето, видя ли? Мислех, че му правя комплимент. Проклетото хлапе се лигавеше и не спираше да ме гледа с огромните си очи. Приличаше на момчето от „Поличбата“.

— Добре, че поне това не каза.

— За какво може да си говори човек с деца? Днешните се интересуват само от плейстешъни и филми с насилие. Играят ли си с кукли или само с разни заострени работи?

— Заострени работи? — ухили се Каролайн. — Да, още си играят с кукли. Можеш да ги питаеш от какво се интересуват и да си говорите за това.

Джесика стана и взе роклята от щендера. Нахлузи я отдолу нагоре и се обърна към Каролин да вдигне ципа.

— Да, ама какво ще правя, ако се интересуват от коне например? Аз не знам нищо за животните. Най-много да тръгна да говоря за кланици или екарисажи.

Каролин, която тъкмо вдигаше ципа, избухна в смях.

— Просто бъди себе си — посъветва тя Джесика.

— Точно това се опитвам да ти кажа. Аз съм идиотка, особено с децата.

— Значи можеш да разпитваш разни престъпници, но се плашиш до смърт от деца?

— Ето, сега вече взе да схващаш. Какво ще правя, ако не слушат?

— Не знам. Ще ти покажа кои са родителите и ти ще им се оплачеш. Какво правеха вашите, когато беше малка?

— Заплашвах да ме пратят да си лягам. Все едно кое време на деня беше, майка ми казваше да спра да правя бели или ще ме прати в леглото. Де и сега да беше така — ако не се справяш, за наказание шефът те праща да си поспиш няколко часа. Супер щеше да е.

— Да, ама предпочитам да не пращаш шаферките ми да си лягат по средата на церемонията. Изглеждаш страхотно — добави Каролайн, когато тя се обърна към нея.

Джесика отиде до огледалото и се огледа.

— Да, доста съм секси. Сега остава да се погрижим за дрипавата булка.

— Хей, гледай си работата. Майката на Том направо се разплака, като ме видя с роклята.

Родителите на Каролин бяха починали преди доста години, което допринесе за сближаването с Джесика.

Изведнъж Джесика се сети, че това представлява проблем. Не искаше думите да прозвучат безчувствено или безцеремонно, затова погледна Каролин в очите.

— Каз, кой ще те предаде на младоженеца?

Каролин се насили да се усмихне. „Сигурно е тежко да си без родители на такъв голям ден“ — каза си Джесика.

— Мислех да помоля теб.

Джесика кимна и се усмихна.

— А ако искам да те запазя за себе си?

— Значи не си извадила късмет.

Една от служителките влезе при тях.

— О-о, стои ви много добре — обърна се тя към Джесика.

Джесика се зачуди дали на тази жена се е случвало да каже на булката и обкръжението нещо неприятно. Дори булката да приличаше на хипопотам в рокля, служителката сигурно пак щеше да заяви, че е хубава.

Жената се залови да взема мерки, като от време на време споделяше неща като „тук трябва да отпуснем малко“ и „тук не е много добре“. Джесика почти не обръщаше внимание.

— Добре де, добре — съгласи се тя. — Ще те предам на младоженеца. Нали няма да ми поверяваш пръстени и такива работи? Ако ми спестиш отговорностите, ще съм ти много благодарна.

— Спокойно, брат му ще е кум, той ще носи пръстените. Ти не знаеш ли какво се прави на сватба?

— Ами не се случва често приятелка да предава булката на младоженеца. Може да си има някакви специални правила. Трябва ли да държа реч?

— Не, но трябва да си доведеш кавалер.

— Мъж ли?

— И без това ти ще ме предаваш на младоженеца. Ако доведеш жена, ще приличаме на тройка хищни лесбийки.

Жената, която взимаше мерки на Джесика, се опита да потисне смеха си.

— Добре, ще си намеря някого, но не обещавам, че няма да е хванат от улицата.

— Стига да е обръснат, не ме интересува. Както и да е. Преди сватбата няма ли някакво друго събитие?

— Не.

— Не послъгваш ли малко? Май някой има рожден ден.

— Не съм аз. Приключих с рождените дни още на двайсет и пет.

Служителката от магазина се изправи и направи знак на Джесика да сваля роклята.

— Трябва да дойдете пак няколко дни преди церемонията, за да видим дали роклята още ви става — обясни тя.

Джесика започна да се съблича, а служителката отиде при Каролин.

— Боя се, че е време и вие да свалите роклята — каза и се залови да помогне със събличането.

— Тогава какво ще правиш на рождения си ден? — попита Каролин.

— О, не знам, надявам се, че ще гоня онзи психопат, който оставя насам-натам ръце. Ако не, ще отида на кръчма.

— Кръчма значи.

— Трийсет и три не е кой знае какво събитие.

— Какво ще правиш, като станеш на четирийсет?

Джесика изкриви лице, докато сваляше роклята, после я окачи на щендера.

— Въобще не си го и помисляй. Ще свърша в ада на секса и дрогата много преди това.

Служителката я погледна объркано.

— Извинете, само се шегувах. Аз съм полицай — обясни тя, после погледна приятелката си, сякаш да каже, че именно заради такива коментари не трябва да поверяват деца.

Джесика седна и подхвана втората чаша вино, която бяха донесли. Докато се обличаше, телефонът звънна. Вдигна го от пода и изслуша човека, който се обаждаше, после затвори и бързо приключи с обличането.

— Каз, съжалявам, трябва да тръгвам. Викат ме по работа. — Целуна приятелката си по челото и се обърна към служителката: — Отключена ли е предната врата?

Излезе и забърза към адреса, който бяха дали по телефона. След приятното прекарване с приятелката сега отново мислеше като полицай. Тълпите хора, прибиращи се от работа, бяха оредели и улиците бяха сравнително празни. Джесика забърза. Мина почти тичешком покрай два огромни мола и кръчмата „Олд Уелингтън“, докато не видя отцепен район до катедралата. С гръб към нея пред лентата стояха трима полицаи.

Джесика се втурна към най-близкия и му показва значката си.

— Какво става?

— Много бързо дойдохте.

— Бях наблизо. Какво се е случило?

— Някой се обадил на 999. Дойдохме да проверим случая, после извикахме следователите. Сигурно затова сте дошли. Криминалистите са вече на път, но може да се забавят заради задръстването на М60.

Джесика се пхна под лентата и отиде до затревената ивица край катедралата. Вдигна бялото платнище и изтръпна.

На земята лежеше отсечена ръка с липсващ безименен пръст, но това не беше всичко. Татуировката, която минаваше по малкия пръст на жертвата, показваше без съмнение, че ръката е на Джейкъб Крисп.

14.

На следващия ден изпитваше смесени чувства. Поредното тяло — или в случая ръка — будеше у всеки ръководител на разследване ужас и съжаление към жертвата, примесени с тръпка на егоистично облекчение, че по случая има развитие. За тези чувства нямаше как да говориш с цивилен. Не че с нетърпение очакваш следващата зловеща находка, но ако разследването буксуваше, такова нещо можеше да му даде тласък.

По време на кратката им среща Джейкъб Крисп определено не беше спечелил симпатиите, но все пак не заслужаваше да му се случи такова нещо. Предната вечер Джесика се върна в участъка и потърси адреса и телефонния номер на родителите му. От местната полиция в Ланкастър бяха пратили човек да им съобщи и сякаш това не стигаше, беше помолил и за проба от слюнката на единия, за да е сигурно, че ръката е на сина им. Тя не се съмняваше какво ще покажат резултатите. Освен ако някой нямаше абсолютно същата засукана татуировка, ръката беше на Джейкъб.

Това означаваше, че трима играчи от снимката на отбора по ръग्би вероятно са били убити. Сега най-важното беше да се срещне с всички останали. Предната вечер разговаря с двамата си колеги. Роуландс не беше научил нищо интересно от срещите си с двама други играчи. Като изключеше тях и тримата мъртви, на Джесика оставаше да разговаря с десет души от снимката. Отборът можеше да включва и други, но те не бяха на снимката, нито пък бяха записани на гърба. Дайъмънд също не беше открила кой знае какво, защото Вики Барнс не спирала да повтаря, че за всичко е виновна Дженюари.

Роуландс се опитваше да се свърже с всички играчи и да получи точните им адреси. Джесика смяташе да ги посети един по един, независимо в кой край на страната живееха. Дайъмънд трябваше да се справи с няколко задачи — да види дали Дженюари е свързана по някакъв начин с Джейкъб и да разговаря с медиите, което беше облекчение за Джесика. Намирането на трета ръка беше събудило

вестниците и телевизионните канали, които сега търсеха полицията за информация.

Полицията прати няколко свои да проверят дали треньорът Майкъл Райт има алиби. Джесика се надяваше да има, защото не смяташе, че е замесен; ако продължаваха да го разследват, само щяха да си загубят времето и вероятно да го уязвят още повече.

След като се разпореди кой какво да прави, тя отиде там, където трябваше да е от самото начало — в залата за наблюдение на градските камери. Предпочиташе да вземе Роуландс или Дайъмънд, но при бързото развитие на случая не можеше да си позволи този лукс. Седна да прегледа записите с един служител на частната охранителна фирма, която отговаряше за градските камери. И това беше нещо — четири очи виждаха по-добре от две.

Сложното беше да разберат кога точно е била подхвърлена ръката. Беше намерена привечер, но ако са я оставили през деня, случаят щеше да е съвсем различен от първите два, при които човекът с черното наметало беше действал призори.

Нямаше камера, която да е насочена встрани от катедралата, където бяха оставили ръката, но до мястото можеше да се стигне само по три начина. Първият беше от гара „Виктория“, вторият — от развлекателния комплекс „Принтуъркс“, а последният — откъм главния път. И трите места бяха изключително оживени и добре наблюдавани. Джесика започна отзад напред, от момента на пристигане на полицията на местопрестъплението.

Понеже не познаваше служителя на охранителната фирма, който помагаше, пусна записа на по-бавна скорост от обикновено. Започна с видеоматериала от камерите, наблюдаващи пътя от гарата към катедралата. Тъй като нямаше камера, която да е насочена точно към мястото, където намериха ръката, можеше изобщо да не видят кой я оставя — човекът явно много добре познаваше разположението на камерите. Затова гледаше за хора в тъмни дрехи, особени тези без придружител. Отначало реши, че така ще изключи мнозина, но после забеляза, че повечето, които излизаха от гарата, бяха облечени за работа, с костюми. Прегледа отзад напред целия запис до момента на залеза, без да забележи нищо нередно.

После пусна записа от камерите на главния път. Едната гледаше право към началото на алеята, която минаваше покрай катедралата, а

втората — към отсрещната страна на пътя. Така имаше да наблюдава по-малко хора, но освен няколко опасни маневри на шофьорите друго нямаше.

Последната група камери беше поставена на комплекса „Принтуъркс“. Вечер беше пълно с посетители на тамошните барове, ресторанти и кина. През целия ден имаше постоянен поток от хора и Джесика вече чувстваше очите си уморени. Погледна телефона си и установи, че са минали три часа. Освен това имаше пропуснатото съобщение от Гари Ашфорд.

„Уредих да публикуват статията. Видя ли я?“

Джесика му отговори.

„Да. Нищо чудно след последната находка. Все пак сделката си остава.“

Гари беше извадил късмет. Отначало редакторът на вестника му не прояви интерес към информацията от Джесика, но след намирането на третата ръка медиите се втурнаха да търсят подробности и тъй или иначе щяха да пуснат материал за Дженюари.

Джесика сложи записа на пауза и позвъни на детектив Дайъмънд да каже, че дотук не е открила нищо, и да попита какво става в участъка.

— Разни неща — отговори Изи. — Досега не открих никаква връзка между Дженюари и другите играчи. Дейв ти намери адресите и телефонните номера на останалите от отбора. Пръснати са навсякъде из страната, но ти това го знаеш. Помага и на пресслужбата.

— Какво стана с Майкъл Райт?

— Никой ли не ти се обади?

— Не, какво е станало?

— Ами не мисля, че е той. От няколко дни е в болница.

— Какво му е?

— Не съм сигурна. Негов съсед казва, че припаднал на прага му. От болницата ми съобщиха, че вече две нощи е под наблюдение. Правят му изследвания.

Джесика се запита дали въпросите не са предизвикали прекалено много лоши спомени и стресът да е довел до нервен срыв. Надяваше се да не е така. Донякъде се утешаваше с мисълта, че след като той има алиби, няма да се налага да го безпокои повече.

— Как са останалите? — попита тя.

— Заети и измъчени от жегата в участъка. Не се притеснявай, не съм те изпортила, че си развалила климатичната инсталация.

— Не съм виновна аз, а некачествената изработка.

— Все едно. Колко още ще стоиш там?

— Не знам. Няма камера, която да е насочена директно към мястото, където са оставили ръката. Сега гледам записите от последната. Получихте ли официални резултати за ръката?

— Не. Майката на Джейкъб Крисп ни даде проба, но още я изследват. Пък и някой каза, че ръката не била в превъзходно състояние.

— Да, видях я. Май доста време е престояла на слънцето. Ще ти звънна на връщане към участъка.

Джесика затвори и пусна записа нататък. В неколкominутната пауза очите си бяха поотпочинали. Мъжът до нея беше доста отегчен и направо подскочи на стола си, когато тя неволно извика:

— Виж!

Бяха стигнали почти до изгрева, но часът беше малко по-късен от онези, в които бяха оставени предните две ръце. Кадрите бяха от камерата, насочена към ъгъла на алеята, която минаваше покрай катедралата. Самата камера беше от другата страна на улицата и поради широкия обхват образите не бяха много ясни.

Джесика върна записа назад и отново го пусна. Сега мъжът от охранителната фирма гледаше по-съсредоточено. В кадъра се появи фигура с черна мантия, която пресече улицата, отдалечавайки се от камерата. Джесика спря записа на пауза и увеличи образа. Подобно на предишните записи, и тук лицето не се виждаше ясно, пък и качулката беше спусната над очите. Човекът носеше същите обувки с токове и съдейки по ръста, определено приличаше на жена.

— Това ли е лицето, което търсехте? — попита мъжът.

— Мисля, че да.

Джесика върна нормалния размер на образа и отново пусна записа. Двамата видяха как човекът стигна до другия тротоар и тогава ахнаха в един глас.

— Правилно ли видях? — попита с невярващ поглед мъжът.

Джесика върна записа назад и преди да го пусне пак, увеличи образа. Когато стигнаха до ключовия момент, мъжът се захили.

— Не мога да повярвам — каза той.

Джесика отново сложи на пауза и записа изображението на екрана под формата на файл. Принтерът в дъното на залата започна да печата. Тя отиде да вземе разпечатката.

— Маха на камерата, мамка му! — каза невярващо.

* * *

Останалата част на записа не им помогна много. След като помахна на камерата, човекът продължи към мястото, където по-късно полицията намери ръката, и излезе от кадър; после се върна по същия път. На запис от друг ъгъл се видя как тръгва по една уличка, но нейният край не се наблюдаваше от камери. При лошото качество на изображенията, спуснатата качулка и извърнатото лице нямаше как да различат чертите на човека.

Ръката беше лежала на слънцето почти дванайсет часа, без никой да я забележи. В това нямаше нищо чудно, защото я бяха оставили на тревата встрани от главната пътека. Явно човекът познаваше района като петте си пръста. Каква дързост.

Нямаше никакво съмнение, че извършителят иска да намерят крайниците. Понеже камерите около катедралата не покриваха целия участък, той или тя можеше просто да се приближи до набелязаното място заедно с тълпата, да се отдели от тях, за да остави ръката, а на връщане да се слее с друга група пешеходци. Само че не го беше направил, а беше избрал по-труден начин, за да се перчи. Като се прибавеше и фактът, че пръстът на Люис Барнс беше пратен лично на нея, Джесика реши, че човекът оставя следи, че иска тя да разбере защо е нападнал тези мъже, но без да дава твърде много информация.

В деня, след като прегледа записите, снимката на човека, махащ към камерата, зае водещо място в местните вестници и телевизии. В полицията започнаха да звънят граждани. За ужас на Роуландс Джесика остави него да се занимава с тях, а тя и детектив Дайъмънд тръгнаха да обикалят страната, за да говорят с останалите бивши ръгбисти.

Коул изглеждаше убеден, че всичко тръгва от отбора по ръгби, но докато разпитваше играч след играч, на Джесика започна да се струва, че има нещо друго, което още не знаят. Ръгбистите се бяха забърква

в какво ли не, но, общо взето, ставаше дума все за пиански глупости и незрялост. Някои увъртаха, други веднага си признаваха всичко. Едни бяха женени и искаха партньорите им да не присъстват на срещата, други нямаха претенции. Повечето казаха за случката с Майкъл Райт и почти всички, изглежда, искрено се разкайваха. Полицайките не скриха, че трима от съотборниците им са били нападнати, и ги посъветваха да внимават и незабавно да уведомят полицията за всяко нещо, което им се стори съмнително. Понеже бяха пръснати из страната, нямаше как държат и десетимата под закрила в полицията.

След посещението при последния играч Джесика и детектив Дайъмънд пътуваха с влака за Манчестър. Бяха прекарали два дни и половина в пътуване, разпитване и пак пътуване. Макар че във вагона им беше сравнително спокойно, не можаха да заспят.

— Какво мислиш? — попита сънливо Изи.

Джесика, която седеше срещу нея, не успя да сдържи прозявката си.

— Мисля, че тази седмица пътуването ни дойде в повече.

— И пак не стигнахме до никъде.

— Не, повечето просто се срамуваха. Знаех, че младите мъже имат мръсни помисли, но можех да мина и без историята със стриптийзьорките.

— Да, прекалили са с някои номера, но нямаше нищо драстично. В центъра в петък вечер можеш да се нагледаш и на по-лошо.

— Именно. Един-двама май премълчаваха някои неща, но като цяло мисля, че казаха каквото има за казване. Не виждам някой да има ясен мотив да ги преследва и не мисля, че тези, с които говорихме, са замесени.

— Чу ли се с Дейв?

— Да. След три дни разпавии с гражданите е в доста кофти настроение. Освен това е ходил да говори с приятелите на Джейкъб, които са го видели последни онази вечер.

— Казали ли са нещо интересно?

— Само, че отишли на кръчма след работа и оттогава не са го виждали. Излезли са резултатите от пробата, ръката наистина е негова. Ще ми се да можехме да кажем нещо окончателно на близките. Те не знаят дори дали момчетата са живи или мъртви — нито родителите на Джейкъб, нито майката на Люис Барнс, нито Чарли Маркс.

Докато говореше, Джесика чу, че пристига съобщение, и извади телефона си от джоба на самото. Явно обхватът се беше губил по пътя, защото имаше есемес и две пропуснати обаждания от участъка, а телефонът не беше звънял. Джесика отвори съобщението и изненадата пролича на лицето.

— Какво? — попита детектив Дайъмънд.

— Дженюари Форестър се е предала.

15.

Умората на Джесика веднага се изпари. Разстоянието до Манчестър сега се струваше два пъти по-дълго и тя се ядосваше на всяко спиране на влака. Когато Изи отбеляза, че се движат по график, Джесика се опита да не изпада в гняв. Щом пристигнаха, взеха такси за участък „Лонгсайт“. Джесика почти не обърна внимание на горещината, но усети влагата в сградата. Полицаят на рецепцията подхвърли: „Заподозряната е долу“, тоест в килийното отделение.

Преди да отиде при нея, тръгна с Изи да намерят Роуландс. Накрая го откриха в столовата с пълна чиния пържени картофи на масата. Двете полицайки седнаха срещу него.

— Как върви диетата? — попита Джесика.

— Каква диета?

— Ето, видя ли? Вече прехвърли трийсетте, трябва да се грижиш по-добре за себе си.

— Трябва да се подкрепя с нещо при тази каша, в която ме забърка. С чиста съвест мога да кажа, че гражданите са пълни идиоти. Докато ти беше във ваканция, се обаждаха какви ли не откачалки. Един каза, че жената с черната мантия живеела в техния гараж. Сума други твърдяха, че жената, дъщерята или съседката имала същата пелерина като на снимката. Все едно разиграват лов на вещици.

— Първо, не бяхме на ваканция; прекарахме повечето време по влакове и таксито. И второ, „Лов на вещици“ не е ли прекалено интелектуално четиво като за теб?

Роуландс напъха две картофчета в устата си.

— Не знам защо си толкова изненадана.

— Може би защото на брадата ти е залепнал картоф. В момента от теб не лъха на литературен експерт. Все едно. Какво става с Дженюари?

Той си избърса брадичката и преглътна.

— Беше малко странно. Всички си работиха, както обикновено, после от рецепцията се обадиха, че някой те търси. Отидох да видя

какво става и заварих Дженюари да стои там със скръстени ръце. Полицаят на рецепцията дори не знаеше коя е, просто влязла и попитала за теб.

— Какво каза тя?

— Нищо, просто пита дали си тук. Прочетох правата и после я заведоха в килийното. Коул беше тук, но каза да те чакаме дори да е до утре. Сега момичето е долу със служебния адвокат. Искаш ли да я доведат тук?

— Не, мамка му, ще почака. Искаш ли нещо за ядене? — обърна се тя към Изи.

— Каквото и да е, стига да не са пържени картофи. Не мога да ги гледам, не знам защо.

Докато обядваха, тримата си разказваха новостите от последните два дни. Роуландс каза, че предния ден Коул пратил имейл до всички, за да им напомни за програмата за социална ангажираност през лятото. Малко хора се записали, което не беше учудващо. Джесика не знаеше кога се пада денят на професионалната ориентация, но разпускаха учениците, така че едва ли беше далеч. Надяваше се главният инспектор да си даде сметка колко е заета и да не я търси.

Трябваше да признае, че допадаше да работи с малък екип. Разбираще се с двамата детективи и смяташе, че се справят добре, предвид малкия им състав. Роптанията им бяха един вид майтап; в действителност изпитваха взаимно уважение, макар че при всичкото заяждане това да не личеше.

Роуландс се зае да прави догадки за шаферската рокля на Джесика, макар че тя мълчеше по въпроса. Изи пък измисли още няколко варианта за посланието на татуировката му, повечето свързани с мъжката анатомия.

След като приключиха с обяда, тримата просто седяха и се гледаха. Петнайсетминутната пауза и шегите с колегите се отразиха добре на Джесика след двата дни, в които сякаш беше работила нонстоп.

— Май е време да отида да видя какво има да каже Дженюари — каза. — Кой идва с мен?

— Из, ти върви. Аз имам да довърша някои неща.

— Супер, мислех, че ще се наложи да избирате — каза Джесика.

Двете жени отидоха в стаята за разпити и казаха на един полицаи да доведе Дженюари, ако е приключила със служебния адвокат. След малко на вратата се почука и въведоха Дженюари, придружена от адвоката.

Тя изглеждаше съвсем различно от предния път. Не беше гримирана, кестенявите корени на косата контрастираха с дългите черни кичури. Вместо черните дрехи носеше дънки, горнище с качулка и маратонки. Някой беше сложил в стаята въртящ се вентилатор.

Докато четяха правата, Дженюари не вдигна глава.

— Дженюари, добре ли си? — попита Джесика.

— Нищо ми няма — отвърна тя примирено.

— Къде беше, откакто те видяхме последно?

— Насам-натам. С приятели. Не казвам.

Джесика реши, че в крайна сметка тя има право. Дори някой да я беше укрil, това не беше нарушение на закона, защото не беше наложена мярка за неотклонение.

— Защо се предаде?

— Омръзна ми да стоя затворена. Не съм направила нищо лошо, но си дадох сметка, че колкото повече се крия, толкова по-подозрително изглежда. Знам, че не трябваше да бягам.

— Тогава защо избяга?

— Заради онова, което писаха вестниците след първия път, когато говорихме. Знам как изглеждаха нещата отстрани и се уплаших.

— Как изглеждаха според теб?

— Ами Люис беше изчезнал и единствената ви улика беше черната мантия. Знаех, че ще ме погнете — нали и аз имам такава. Пък и Вики не спираше да ми звъни. Просто не издържах и избягах.

— Намерихме следи от кръвта на Люис на пода в кухнята ти.

Дженюари, която досега беше забила очи в масата, погледна адвоката си, а после Джесика — за пръв път от началото на разпита. Изглежда, едва сдържаше сълзите си.

— Учудвам се, че е само в кухнята. Ако огледате добре, сигурно ще намерите и моя кръв. Връзката ни не беше много нормална.

Дръпна нагоре ръкавите, за да им покаже белезите, които Джесика беше зърнала предния път.

— За одраскването ми повдигнаха обвинение само защото Вики го накара да подаде оплакване. И той ме е удрял, но аз не съм казвала

нищо. Между нас беше така. И Люис щеше да ви каже същото, ако беше тук.

Джесика кимна внимателно, загледана в младата жена. Вярваше. Имаше проблем, защото Дженюари не беше обвинена в нищо, даде разумно обяснение за кръвта в апартамента и в крайна сметка не беше извършила престъпление. След ареста я бяха пуснали под гаранция, което означаваше, че трябва да се яви в участъка на по-късна дата. Случваше се обаче човекът да не се яви. Ако разследването продължаваше, полицията го уведомяваше писмено, че гаранцията му се удължава. Дженюари не се беше явила на датата, но това не беше достатъчен аргумент да я оставят в ареста. Ако нямаха намерение да я обвинят за изчезването на приятеля, можеха да я задържат най-много една нощ. Служебният адвокат сигурно го беше казал.

Понеже Дженюари се беше предала, можеха да я задържат за обичайния период от време, не повече. При липсата на официално обвинение нямаше как да продължават да я викат на разпит. Във всеки случай Джесика си даваше сметка, че не разполагат с нищо срещу нея — да отседнеш у приятели за две седмици не беше престъпление. Не успяха да намерят връзка между нея и останалите жертви и освен петното кръв в кухнята нищо не сочеше, че е сторила нещо на приятеля си.

— Ще ти кажа няколко имена и ще ти покажа снимки — каза Джесика. — Познаваш ли някои от тези хора?

Показа скорошни снимки на Едуард Маркс и Джейкъб Крисп. Дженюари ги разгледа добре, после каза, че не ги познава. Джесика пак реши, че казва истината.

Свери отново с момичето подробностите около изчезването на Люис, но то нямаше какво да добави към тях. Или наистина не знаеше нищо, или се преструваше много добре. Отговори на всички въпроси, без да протестира, въпреки че няколко пъти адвокатът я посъветва да мълчи.

Нямаше смисъл да я разпитват повече.

— Искаш ли да добавиш нещо?

— Той ми липсва — сви рамене Дженюари.

Джесика не каза нищо и полицаите отведоха жената в килията.

— Ще предявиш ли обвинение? — попита детектив Дайъмънд, когато двете останаха сами.

— В какво? Че двамата с приятеля са се тормозили взаимно? Че познава изчезналия? Нямаме доказателства да е извършила престъпление.

— Значи ще я пуснеш?

— Не знам. Ще говоря с Коул, но не виждам какви аргументи можем да изтъкнем пред прокурора. Това, че се облича само в черно, няма да свърши работа.

— Освен пред някой моден критик, едва ли. Какво мислиш за нея?

— Мисля, че се е оказала на неподходящо място в неподходящ момент и се облича като нашия заподозрян. Веднъж вече я задържахме, без да повдигаме обвинение; не можем непрекъснато да я арестуваме. Този път с готовност ни съдейства, а и освен засъхналата кръв друго в апартамента не намерихме. Дори това не е странно, след като двамата са живели заедно. Режеш си моркови в кухнята, порязваш се и изцапваш пода с кръв. Какво доказва това?

— С две думи, закъсахме я.

— Точно така. Ще отида да видя какво мисли Коул, после ще говоря с началника на ареста. Ти можеш да си ходиш. От няколко дни не сме се спрели. Дори не знам колко е часът.

Джесика излезе от стаята и си свали сакото. В общите части, където нямаше вентилатори, беше много горещо. Надяваше се, че Коул още не си е тръгнал. През прозореца на кабинета го видя да седи на бюрото си. Той направи знак да влезе. Грижите бяха оставили отпечатък на лицето му. Бръчките между веждите му изглеждаха по-дълбоки, за няколко седмици сякаш се беше състарил. Джесика реши, че годините усилия да запази спокойствие си казваха думата. От време на време човек трябваше да си дава пет минути, в които да се разтовари, като ругае на воля.

Той, естествено, знаеше, че Дженюари се е предала, и се съгласи с Джесика, че нямат достатъчно улики да предявят обвинение. Предложи да я задържат през нощта за всеки случай — ако някой се обади да съобщи нещо ново. Понеже веднъж вече се беше укрила, началникът на ареста сигурно щеше да се съгласи, но и Коул, и Джесика знаеха, че едва ли ще изскочи нещо и сутринта ще се наложи да я пуснат.

— Добре ли сте, сър? — попита Джесика, виждайки колко е уморен.

Коул се прозя, сякаш в потвърждение на думите.

— Да, благодаря за загрижеността. Притискат ме заради случая на Кристин Джонсън, това е. Честно казано, в тежко положение сме.

— Мога ли да помогна с нещо?

Тя си имаше достатъчно работа и попита само защото учтивостта го изискваше.

— Хм... може би.

Сърцето се сви — сама си беше отворила работа.

— Какво ще кажеш утре да порботиш с Рейнолдс? Знам, че се разбирате добре. Просто прегледайте всичко по случая, а Корниш ще прегледа нещата по твоя. Може страничната преценка да помогне, а?

Джесика не беше въодушевена от идеята, но един ден не беше от кой знае какво значение. Може той да се окаже прав и чуждият поглед да хвърли нова светлина върху случаите.

— Добре, утре ще освободя Дженюари, а после ще помагам на Джейсън. Но ако нещо изникне, искам веднага да ми се обаждат.

— Да, разбира се. Не казвам, че ще е постоянно. Утре е петък, а вдругиден е онова събитие.

— Този уикенд ли е? — попита Джесика.

Коул отново се прозя.

— Да, пише го в имейла, който ви пратих. Не си ли го видяла? Началникът много държи на програмата за социална ангажираност. Казах, че часовете ще ви се пресметнат от работното време.

— Униформените полицаи не са ли за това? Никой няма да иска да говори с мен — каза Джесика, като се мъчеше да сдържи яда си.

— С тези сериали за местопрестъплението, не знам. Може да останеш изненадана. И благодаря, че си се записала за Деня на професионалната ориентация.

Джесика не си даде труда да му каже, че друг я е записал.

— Няма проблем — отвърна. — Ще предадете ли на Джейсън и Луиз за промяната утре?

— Да, мисля, че ще се радват на промяната.

Джесика му каза „довиждане“ и си тръгна. След тази уморителна седмица нямаше да е зле да се разнообрази. Прати съобщения на Дейв

и Изи за утрешната промяна и се зачуди как ли ще реагира детектив Корниш на заяждането между тях двамата.

* * *

Когато дойде в участъка на следващия ден, Джесика смяташе да провери телефонните обаждания, получени през нощта, и да сложи край на страданието на Дженюари. Надяваше се престоят зад решетките да послужи за урок и друг път да им сътрудничи. Пред участъка обаче видя микробуса на криминалистите. Той беше обичайна гледка на местопрестъплението, но не пред полицейското управление. Джесика влезе и попита на рецепцията какво става.

— Главният инспектор е в офиса на „Човешки ресурси“.

Джесика нямаше нужда от повече обяснения, разбра какво е станало. Спусна се по коридорите към стаята на администрацията, пред която се бяха струпали полицаи. Там беше и Коул.

— А, не исках точно ти да идваш.

— Получили сме нова пратка, нали?

— Да.

— На предните ли прилича?

— Да.

— До мен ли беше адресирана?

Коул само кимна. Побиха я тръпки — някой беше пратил пръст, сигурно на Джейкъб Крисп.

— Отвориха ли го?

— Не. Ще го носят в „Брадфорд Парк“.

Джесика помисли:

— Ако се окаже, че е нещо, което съм си купила от е-Бау, ще мога ли да си го взема?

Коул избухна в смях.

— Ще питам — обеща той.

— Видяхте ли клеймото — кога е изпратено?

— Вчера следобед. Май и то е било пуснато в пощенска кутия, не е подадено през пощенско гише.

Джесика кимна.

— Това изключва от подозрение Дженюари. Тя си е била в килията, когато са ми изпратили подаръка.

16.

Джесика нямаше как да не се чувства под прицел, след като вече два пъти праснаха отрязан пръст. Знаеше, че човекът може да е попаднал на името чрез медиите, но не това беше проблемът. По време на обучението им внушаваха да не приемат нещата лично, но това не беше толкова лесно, когато по пощата ти праснаха човешки крайници. Запита се дали човекът не я наблюдава, дали не знае къде живее.

Поне не бяха изпратили нищо вкъщи. Не знаеше как ще понесе такова нещо. Ако станеше нещо ужасно, един от начините за справяне беше да поставиш граница между личния и служебния си живот. Ако някой прекрещеше тази граница, нямаше да може просто да махне с ръка. Явно човекът, който подхвърляше ръце и праснаше пръсти, искаше тя да сглоби пъзела и да разгадае посланието. Но ако беше така, не можеше ли той или тя да са по-конкретни?

Коул я попита дали е добре и Джесика отговори, че е добре, макар да не беше истина. Скоро криминалистите си тръгнаха с пакета. Фактът, че е бил изпратен, докато Дженюари е била в ареста, не я оневиняваше непременно. И все пак на фона на всичко, което знаеха, можеха да я пуснат и за момента да я изключат от разследването.

Преди да я освободят, Джесика даде визитката си и каза да се обади, ако се сети за нещо.

След сутрешните събития Коул каза на Джесика, че ако не иска, може да не работи с Рейнолдс. Но докато чакаха резултатите от изследването на пратката, тя предпочиташе да продължи с работата си.

Първо отиде да говори с детектив Корниш, която за пръв път от доста време беше в общия им кабинет. Жената все още се държеше хладно, но поне бяха учтиви една с друга. Джесика даде папките по случая и показа кое къде е на компютърния сървър. Луиз благодари, а тя отиде в кабинета на Рейнолдс. Той някак се беше добрал до голям вентилатор и го беше поставил до един шкаф. Джесика си каза, че това сигурно е най-прохладната стая в участъка.

— Как се сдобих с него? — попита.

Рейнолдс се изсмя.

— Просто го откраднах.

— Насред полицейски участък? — попита тя с престорен ужас.

— Ако някой пита, ще отричам до смърт. Или ще го припиша на друг.

— Добре, какъв е планът за днес?

Бившият колега по стая се стори много уморен, под очите му имаше торбички.

— Мислех да ти дам да прочетеш тези — посочи две папки на бюрото си, — а следобед да отидем да се срещнем с Джордж Джонсън. Ще ти покажа и информацията на сървър, но основната ни информация е предимно от изрезки от вестниците — той говори главно чрез медиите.

— Нямах време да следя новините. Знам само онова, което казахте на сутрешните съвещания.

— Добре, може ти да забележиш нещо, което ние сме пропуснали.

Джесика се съмняваше.

— Той знае ли, че ще ходим при него? — попита.

— Разбрахме се с личния му асистент. Мисля, че му харесва да ни снимат как отиваме при него, защото после снимките се появяват във вестниците. Миналата седмица ни покани у тях, макар че нямаше нищо за казване.

Джесика рядко беше чувала за такъв официален подход.

— Трябва да минеш през секретар, за да си уредиш среща с него?

— Е, можем просто да му се тръснем, но все не знаем къде е. Тази седмица ходи няколко пъти в Лондон.

Джесика се радваше, че не се налага да се занимава с него, защото тя обикновено се „тръсваше“ на хората.

Седна на свободния стол и започна да чете, но не можеше да се концентрира. Макар че идеята да си разменят случаите за един ден се струваше добра, не успяваше да откъсне мисли от своя. Очите само се плъзгаха по думите — вниманието беше насочено към снимките, подобно на дете, което се преструва, че чете. Повечето материали по случая наистина бяха просто изрезки от вестници. Беше пълно със

снимки на депутата и жена му, които се усмихваха фалшиво за камерата. До една изглеждаха нагласени.

Ако не знаеше кой е мъжът и просто покажеха негова снимка, за да отгатне професията му, веднага щеше да каже „политик“. Изглеждаше точно както тя си представяше един депутат. Беше на петдесет и няколко или шейсет години, с прошарена коса, вечно пригладена назад. На повечето снимки беше с костюм и вратовръзка, но тук-там позираше с риза, разкопчана на врата — явно, за да покаже на гражданите, че умее да релаксира. Никоя не изглеждаше спонтанна — сякаш животът му се състоеше от фалшиви усмивки и скъпи дрехи. Макар че Джесика не обичаше да я снимат, нейни снимки имаше много — само че за разлика от депутата на тях тя беше изцапана с храна или с някаква глупава физиономия, защото я бяха хванали в крачка.

Някои хора не обичаха политиците заради това, че са политици, но Джесика не мразеше никого само заради професията му. Тя преценяваше хората по постъпките им. И все пак, без дори да се е срещала с Джордж Джонсън, нещо у него не харесваше. Опита се да не е предубедена, за да не си вади заключения, преди още да се е запознала с него. Но от интервютата му във вестниците нямаше как да не забележи, че каквото и да говореше той, акцентът винаги беше върху него самия вместо върху изчезналата му съпруга.

След обяда отидоха с Рейнолдс до къщата на политика. Районът като цяло не беше богаташки, но улицата, на която живееше Джонсън, беше между Плат Фийлдс Парк и Бърчфийлдс Парк, в квартал „Ръшолм“. Кварталът попадеше в избирателен район „Гортън“, представляван от него, и беше странна смесица от големи имоти, разположени навътре от улицата. От тях се стигаше пеша до един район, който беше непрестанен източник на неприятности. Докато паркираха, край тях минаха няколко тийнейджърки в училищни униформи, които си подаваха цигара. Точно до парка имаше частно девическо училище. Явно обедната почивка беше към края си, реши Джесика. Като видяха полицейската кола, едно от момичетата скри цигарата зад гърба си.

Детективката знаеше, че депутатът живее наблизко, но не и в коя къща. Рейнолдс паркира и двамата с Джесика излязоха от колата. Докато вървяха по улицата, тя зърна познато лице в една кола.

— Дай ми една минута — каза на шефа си.

Почука на стъклото на колата, клекна и се усмихна на Гари Ашфорд на отсрещната седалка. Журналистът излезе и отиде при Джесика, която седна на капака на колата му.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Няма да те оставя на онова твое гадже. Дойдох да ти се обясня в безсмъртна любов. Да тръгваме за Вегас и да се свържем официално.

— По-скоро ще си платя да се откупя — засмя се журналистът.

По изражението му личеше, че се шегува.

— Хей, веднъж ме покани на среща. И то по време на погребение.

— Сигурно си чула погрешно.

— Много самонадеян си станал, след като вече си имаш приятелка. Та какво става тук?

— Вися и чакам нещо да се случи. Но вече и на редактора му омръзна. Ако и днес няма нищо ново, в понеделник се връщам в офиса. Операторите си тръгнаха преди два дни и нещата взеха да затихват. Ти защо си тук?

— Размених се с един колега, защото по важните случаи сме доникъде.

— Мога ли да те цитирам?

— Гледай си работата. Все пак благодаря за вчерашната статия.

— Няма проблем. Разчитам да покажеш среден пръст на някого и да си свършиш добре работата, за да си получи интервюто накрая.

— Не се притеснявай за мен. Предай поздрави на госпожа Ашфорд. Дано скоро я пуснат от психиатрията. Чао.

Джесика стана от капака на колата му и тръгна към Рейнолдс, който я чакаше на около петдесет метра, до огромен портал. Някакъв фотограф снима как инспекторът говори по домофона и двамата с Джесика влизат вътре. Алеята към къщата вървеше по малко възвишение, после описваше дъга около идеално поддържаната градина. Пред дома на депутата стоеше лъснат до блясък черен автомобил, за който Джесика реши, че сигурно струва повече от годишната заплата. Къщата не беше голяма колкото тази на Чарли Маркс, но все пак беше внушителна. Вратата и прозорците бяха в стил Тюдор. В далечния край на градината Джесика видя някакъв човек на стълба, който подкастрираше живия плет.

Рейнолдс я поведе към входната врата и натисна звънеца. На прага се появи жена, която ги заведе на долния етаж, в нещо като библиотека с книги с твърди корици. Покани ги да седнат в кресла с кожени облегалки и ги попита на английски с източноевропейски акцент дали желаят чай. В сравнение с горещината навън къщата изглеждаше прохладна, но не толкова, че да пият нещо горещо. И двамата отказаха.

След като жената излезе, Джесика погледна шефа си.

— Това е камериерката — отвърна той на неизречения въпрос. — Освен това май готви и чисти.

Досега Джесика не беше попадала в такава ситуация. Ако полицаи искаше да говори с някой заподозрян или свидетел, просто отиваше и говореше. Нямаше обичай да си уговаряш среща и да те посреща камериерка.

— Нея разпитвали ли са я? — попита Джесика.

— Да, нейните показания са от малкото, които не се озоваха във вестниците, но тя нямаше много за казване. По времето, когато госпожа Джонсън е изчезнала, тя била на пазар.

Джесика се упрекна наум, че не е прочела показанията сутринта, но Рейнолдс явно нямаше нищо против да обясни онова, което му беше до болка познато.

Докато чакаха, Джесика получи съобщение от Роуландс, че в плика наистина е намерен пръстът на Джейкъб Крисп. Въпреки че тя го очакваше, потвърждението я накара да се почувства, че е под прицел. Благодарил му и изключи звука на телефона си.

След няколко минути Джордж Джонсън влезе величествено в стаята. Движенията му бяха нервни и макар че си беше вкъщи, носеше елегантен тъмносин костюм с вратовръзка. Двамата полицаи се изправиха и той им стисна ръцете.

— Инспектор Рейнолдс — поздрави Джонсън, после се обърна към Джесика: — А вие сте?

— Детектив Даниъл.

Ръкостискането му беше силно, сякаш бяха на състезание. Не я заболя, но определено я изненада. Тя се дразнеше от хора, които прекаляваха със силата. Веднъж беше работила с адвокат, чието здрависване граничеше с физическо насилие. Досега не се беше

случвало да се разбира с някого със силно ръкостискане. За нея силата на здрависването беше правопрпорционална на проклетията.

— Приятно ми е — каза Джонсън, но преди още да довърши думите си, се извърна към Рейнолдс: — За какво искахте да говорите с мен?

Джесика забеляза, че инспекторът го гледа в очите.

— Нищо конкретно, господин Джонсън, просто искахме още веднъж да ни разкажете най-важните моменти.

— Има ли някакъв резултат от всичко това? — Не беше точно ядосан, но и не криеше презрението си към тях.

— Уверявам ви, че полагаме всички усилия да намерим съпругата ви — отвърна спокойно Рейнолдс. — Понякога повторението помага да видим нещата по-ясно — и на нас, и на свидетелите.

— Нали си давате сметка, че аз съм много зает човек?

Рейнолдс понечи да отговори, но Джесика го изпревари:

— Нали си давате сметка, че съпругата ви е изчезнала?

Двамата мъже я зяпнаха, но вместо да се смути, тя изгледа предизвикателно депутата. Не знаеше защо се намеси, но повечето хора, чийто партньор е изчезнал, можеха само да си мечтаят за подобно внимание. Сети се колко трудно Вики Барнс беше накарала полицията да вземе насериозно изчезването на сина. Джордж Джонсън имаше на разположение цялата манчестърска полиция, а се оплакваше, че бил зает.

Депутатът очевидно се подразни от тона на Джесика, но вместо да покаже яда си, си придаде натъжена физиономия:

— Да, извинете ме за резкия тон.

Промяната в поведението му се стори пресилена. Шефът я изгледа обвинително и тя го остави да продължи разговора.

Въпреки че известно време бяха делили един кабинет, двамата рядко бяха работили в тясно сътрудничество. По онова време имаха еднакъв чин — сержант, и всеки си гледаше неговия случай. Сега Джесика се зачуди дали той не съжалява, че я е взел със себе си.

Рейнолдс и депутатът споменаха отново ключовите факти, явно заради нея. Джонсън потвърди, че е говорил с жена си от Лондон, но когато се върнал вкъщи на следващия ден, от нея нямало и следа. Твърдеше, че двамата не са се карали, двайсет и седем годишният им

брак бил щастлив и се гордеели с децата си. Полицията нямаше как да ги разпита, защото единият бил студент в Париж, а другият работел за Европейския парламент.

Понеже жената беше изчезнала, докато камериерката пазарувала, а паспортът и другите документи си бяха в къщата, следователите нямаха на какво да се опрат. Въпреки това, когато Рейнолдс приключи, на Джесика хрумна нещо:

— Имате ли охранителна система в къщата, господин Джонсън?

Депутатът, който след забележката я беше игнорирал, погледна към нея.

— Какво имате предвид?

— Ами това е голяма къща. Повечето хора имат система за видеонаблюдение или аларма. Вие имате ли нещо подобно?

Въпреки че беше прегледала материалите по случая набързо, в тях не се споменаваха нищо за охранителна система, а и никъде не беше видяла камери. И все пак семейството очевидно беше богато, съпругът прекарваше много време извън къщи, така че сигурно бяха взели мерки. Рейнолдс се наведе напред — явно не знаеше отговора на въпроса.

— Имаме аларма, но я включваме само през нощта — отговори Джонсън.

В това време камериерката влезе с поднос, върху който имаше кана вода и три чаши. Жената го постави на масата между тях.

— А камери? Поне за входа и вратата на двора?

— Доколкото знам, няма.

Кубчетата лед подрънкваха в чашите, докато камериерката им наливаше вода.

— Какви мерки за сигурност има? — продължи Джесика.

— Има камера — каза изведнъж камериерката, гледайки към нея.

Тримата впериха очи в жената, която сложи каната на масата.

— Моля? — каза Джесика.

— Каква камера? — попита Джонсън.

— Видео машина, която сочи към портата — каза обърканата камериерка с още по-изразен акцент. — Сложи я другият господин Джонсън.

— Синът ми ли?

— Да. Другият господин Джонсън.

— Кога? И защо аз не знам за това?

Джесика не можеше да прецени дали депутатът е ядосан, или е объркан.

— Госпожа Джонсън се притесняваше да не влезе някой — продължи притеснено камериерката. — Не знам кога.

— Къде е синът ви? — попита Рейнолдс.

Смаян, Джонсън изостави внимателните, спокойни маниери.

— В Люксембург. Замина преди пет месеца.

— Защо не ни казахте, когато говорихме с вас? — обърна се инспекторът към камериерката.

— Не ме питахте — сви объркано рамене жената. — Не знаех, че важно. — Докато говореше, не спираше да жестикулира, сякаш търсеше подходящите думи. — Лошо ли направих? — попита тя работодателя си.

— Не, не, съвсем не — поклати глава той.

— Знаете ли къде е камерата? — обърна се Джесика към камериерката.

— Не знам — размахва красноречиво ръце жената. — Другият господин Джонсън каза на госпожа Джонсън, че сочи към портата. Не го каза на мен — обърна се тя към политика и добави припряно: — Аз не подслушвам.

Джонсън кимна с неразгадаемо изражение.

— Ще трябва да говорим със сина — каза Джесика на Рейнолдс — или да доведем електротехници, които разбират повече от нас.

Рейнолдс се изправи, явно и той мислеше същото.

— Първо ще се свържа със сина ви, за да разбере дали камерата съхранява записаните кадри. — Знаете ли защо са поставили камерата? — попита той Джонсън и камериерката. — За да виждате кой е на портала ли?

— Нямам представа — поклати глава домакинът и се изправи. — За това използваме домофона. Дори не знаех, че има камера. Доскоро не прекарвах много време тук. Бях в лондонския ни апартамент, а лятото ходехме на вилата във Франция.

Рейнолдс поиска да се обади на сина, а Джесика отиде да търси камерата, за която камериерката упорито твърдеше, че не знае къде е. Изглеждаше абсурдно Джонсън да не знае, че има камера. Според

камериерката Кристин Джонсън поискала да я сложат, но тогава защо не е казала на съпруга си? А ако той знаеше за камерата, защо не ги беше информирал?

Джесика излезе от къщата и тръгна към портала. Като стигна там, се огледа, за да прецени откъде има добра видимост към вратата. Стълбове не се виждаха, така че възможностите не бяха много. На върха на шиповете на вратата нямаше нищо. Джесика тръгна обратно по павираната алея към къщата, като се оглеждаше. Отгоре на сградата не се виждаше нищо, но дори да имаше камера, тя трябваше да е настроена на голямо приближение, за да бъде изображението ясно.

Стигна до къщата, после се върна обратно до портата. Накрая реши да огледа големия дъб в края на градината. Съдейки по дебелия ствол, дървото беше много старо, но клоните явно бяха подрязани наскоро. Джесика се взря нагоре и в един голям чвор най-сетне намери каквото търсеше — голям метален предмет, насочен към входа.

Тя се върна в къщата и завари Рейнолдс да говори по безжичния стационарен телефон. Щом влезе, той подаде телефона на Джонсън и отиде при нея.

— Намерих я — каза Джесика. — Сложена е в един чвор на онова огромно дърво. Ако не знаеш къде да търсиш, няма как да я видиш.

— Синът каза, че я е сложил, защото майка му се притеснявала да стои сама вкъщи. Не е наясно дали баща му е знаел за камерата.

— Тя постоянно ли записва? — попита Джесика.

— Синът каза, че е безжична и съхранява по един статичен кадър на всяка минута. Не разбрах всичко, но момчето каза, че всичко се пази на интернет сървър. Само той може да трие от него, иначе всичко се съхранява.

— Защо не те е осведомил за това преди?

— Може да е смятал, че знаем. Нямам представа. Ще говоря с компютърните специалисти в „Брадфорд Парк“ и ще им кажа да се свържат със сина. Камерата записва само една снимка в минута, но ако жената не е прескочила плета или не е излязла между записванията, ще бъде на някоя от снимките.

17.

Понеже нямаше с какво друго да помогне, Джесика безочливо поиска от Гари Ашфорд да я закара до участъка — Рейнолдс щеше да остане още малко и колата му трябваше. Журналистът се съгласи, а тя му каза, че няма да е зле по-късно да подпита пресслужбата на полицията за нещо ново.

Когато Джесика се върна в „Лонгсайт“, Коул вече знаеше какво са научили и беше попитал един от компютърните техници колко време ще им е нужно. От техническия жаргон Джесика разбра, че заедно със сина на Джонсън се опитват да решат някакъв проблем, понеже в момента момчето нямало достъп до компютър.

После Джесика отиде да види Роуландс и Дайъмънд. Никой от двамата не изглеждаше да е прекарал добре деня. Корниш ги беше накарала да разкажат за всяка стъпка, която бяха предприели досега, изтъквайки какво е щяла да предприеме тя на тяхно място. Джесика не изпадна в ярост от чутото и прие това като знак, че е съзряла поне малко. Преди няколко години щеше да се вбеси, но на сегашния етап, ако някой смяташе, че може да се справи по-добре, тя нямаше нищо против — нека да вземе той или тя да получава отрязаните пръсти. Във всеки случай напредък нямаше, така че се налагаше да се заемат със списъка с випускници.

Вечерта Рейнолдс се обади вкъщи да благодари за помощта. Не прие възраженията, че откритието следобед било просто късмет и тя нямала кой знае каква заслуга. В гласа му се долавяше облекчение, че по случая най-сетне има някакво развитие — това беше основната причина да бъде благодарен. Джесика знаеше, че висшестоящите притискат него и Коул за някакъв пробив. Рейнолдс каза, че компютърните експерти и синът на Джонсън най-сетне изяснили въпроса със снимките от камерата. Съхранените кадри били десетки хиляди, файловете не били именувани по най-добрия начин, но след часове работа отделили три снимки, „представляващи интерес“.

Едната, от деня на изчезването на Кристин Джонсън, показвала как камериерката излиза през портала — за да отиде на пазар, ако можеше да се вярва на думите. По това време се предполагаше госпожа Джонсън да е била сама в къщата. Двайсет минути по-късно пред портите спрял избелял червен микробус. Той се виждаше на три последователни снимки, после вече го нямаше, което означаваше, че е стоял там не повече от четири минути. На последния кадър задната врата на буса беше отворена и се виждаше избеляло лого, което полицията се опитваше да идентифицира.

За беда, понеже между кадрите имаше времеви интервал, на тях не се виждаха хора. Поне имаше върху какво да работят. Предвид значимостта на случая експертите щяха да работят и през уикенда, за да направят снимките колкото се може по-ясни, преди да ги пратят на медиите. Рейнолдс спомена, че ще поиска разрешение да посети сина в Люксембург или ще уреди момчето да се върне, за да го разпитат. То твърдеше, че е инсталирало камерата по желание на майка си, и сметнало, че баща му знае. Предвид малкото време, което бащата прекарваше вкъщи, това звучеше правдоподобно — и все пак необичайно.

* * *

Когато се събуди на следващия ден, Джесика се сети, че трябва да ходи на онова ужасно събитие, посветено на социалната ангажираност. Най-сетне беше прочела както трябва имейла от Коул и беше ясно, че го е писал под натиск от висшестоящите. Цели три пъти споменаваше, че нареждането идва от началника на управлението — явно не искаше другите полицаи да се настроят срещу него. Събитието щеше да се състои в „Кроукрофт Парк“, най-близкият до участъка. Освен това и графика за участие на отделните полицаи, друга информация нямаше.

Денят отново беше горещ — откакто беше дошла в Манчестър, Джесика не си спомняше толкова продължителен период хубаво време. Когато стигна парка, видя, че тревата е суха и пясъчна на цвят. Хубавото време беше привлякло много хора и гледката я пренесе в детството.

В селото, където отрасна, всяка година имаше летен базар. Всички се стичаха в местния парк, където имаше лунапарк, сергии, на които се продаваха домашни сладкиши и бисквити и различни предмети. Печалбата от продажбите отиваше за благотворителни каузи и всевъзможни игри. Баща я носеше на широките се загорели рамене и в онези дни сякаш никога не валеше.

Странно как се пробуждаха спомените, каза си Джесика. Мирисът на захарен памук най-силно напомняше за селските базари от детството. Не си спомняше откога не е яла захарен памук. Момичетата, които чакаха на опашка да си купят, напомняха за нея самата.

Беше подранила и не знаеше къде е техният щанд, затова реши да се разходи. Понеже представляваше полицията, беше облечена в служебния си костюм и започваше да се поти. Нямаше как да не забележи виенското колело, от което се носеше някаква безвкусна мелодия. Другият преобладаващ шум беше смехът. При нейната мрачна професия човек лесно забравяше хубави малки неща като това. Децата се щураха весело между възрастните, родителите бутаха празни колички. До един жив плет група младежи играеха на топка. Джесика не можа да не се усмихне на всичко това.

Мислите бяха прекъснати от потупване по рамото. Обърна се и видя Изи Дайъмънд с широка усмивка на лицето. Вместо служебните дрехи носеше дълга свободна бяла пола и светъл потник. Косата изглеждаше по-яркочервена от обикновено, сигурно защото не беше хваната или може би заради по-светлите дрехи. Изи представи на Джесика мъжа, когото държеше под ръка — съпруга Мал. Той беше малко по-възрастен от нея, косата на слепоочията му беше посивяла.

— И ти ли си на щанда днес? — попита Джесика.

— Не, времето е хубаво и реших да дойда и да видя какво става.

— Знаеш ли къде сме ние?

— Да — отговори Изи и посочи към далечния край на парка. — Коул е там, но не изглежда доволен. Мисля, че жена му и децата му също са тук. Повечето полицаи са униформени, но има и детективи от областта. Не сме само ние.

— Много хора ли има на щанда?

— От пресслужбата са организирали игри и правят снимки за уебсайта. Личи си, че много държат да изглеждаме добре пред обществото. Докараха и фотограф от местните вестници.

Джесика си каза, че тази работа не е за нея.

— Тогава ще се повъртя тук известно време — рече тя. — Щом искат да направят добро впечатление, хич не им трябва. Най-много да скастрия няколко деца.

Спомни си, че Изи и съпругът имаха някакъв спор по въпроса за децата, и видя как Мал погледна неловко жена си.

— Оставям ви — каза им тя.

Изи каза „довиждане“ и двамата с мъжа се отдалечиха. Джесика бавно тръгна в посоката, където трябваше да е щандът на полицията. „Бърза помощ“ и пожарната също бяха представени на базара; Джесика спря и се загледа как лекарите правят демонстрация на първа помощ. Кимна на един от тях, който беше познат. Двамата се спогледаха, сякаш се питаха какво правят тук.

Пожарникарите имаха много по-голям щанд и показваха на хората как наливането на вода в горещата мазнина може да предизвика запалване на фритюрника. Във въздуха лумнаха огромни пламъци и няколко младежи около демонстрацията направо се задъхаха от горещината. Джесика се зачуди дали това ще ги направи по-предпазливи, или ще даде нови идеи на потенциалните пироманиаци. Реши, че е твърде мнителна.

Накрая видя щанда на полицията. Коул стоеше там и пресилено се усмихваше, докато раздава химикалки на децата. Според графика на смените, който им беше пратил, Джесика трябваше да поеме последните два часа. Коул сякаш изпита облекчение, като я видя. Когато опашката от деца пооредя, той избърса потното си чело.

— Добре ли сте? — попита Джесика.

— Да, радвам се, че дойде.

Обясни, че колегите им от пресслужбата организират игра на стражари и апаши на всеки половин час и я чака голям куп сертификати, които да подпише и да раздаде на участниците. Каза, че денят е минал добре, но уморените му очи говореха друго.

— Джейсън обади ли ти се снощи? Каза, че ще ти звънне.

— Да, обясни ми за снимките от камерата. Вие какво мислите?

— Не съм сигурен — сви рамене Коул. — Качеството не е добро, но момчетата от лабораторията казват, че могат да ги подобрят. В понеделник ще разберем.

— Как е Джейсън?

— Между нас да си остане, мисля, че има нужда от почивка. Днес отиде в лабораторията, за да гледа.

— Или не е искал да виси тук.

Коул се усмихна — познаваше я достатъчно добре и знаеше, че се шегува.

— Знам, че е досадно, но е за благородна кауза. — За всички ще е добре, ако от малки убедим децата да не ни мразят — кимна той към децата, които тичаха наоколо.

Джесика знаеше, че е прав.

— Тръгвате ли си вече?

— Не, обещах да помогна да приберем всичко тук. Началникът също намина. Ще тръгна след малко. Моите деца трябва да са някъде тук. Ще се върна след малко, а ти се забавлявай.

Макар че тя не би го нарекла така, но следобедът не мина толкова зле, колкото очакваше. Докато играеха на стражари и апаши, две момчета се сблъскаха и трябваше да прекратят играта. Ако от „Бърза помощ“ не бяха тук, от здравната инспекция щяха да пишат доклади до края на деня. В първия момент на комичното падане Джесика едва удържа смеха си. Двете момчета тичаха в една посока, но понеже гледаха на другата страна, се сблъскаха и паднаха. Някои от родителите наоколо ахнаха, докато други едва се сдържаха да не се разсмеят.

Както предположи Коул, младежите наистина дойдоха да питат за работата. По-малките деца проявиха интерес към униформените полицаи. На тревата бяха изложили полицейска кола, за да могат хората да седнат в нея и да видят как се използват уредите вътре. За разлика от малките тийнейджърите, които стояха на групички и се преструваха на твърде готини, отидоха при Джесика. Едно момиче каза, че иска да стане полицай. На Джесика се искаше да каже, че заплатата, работното време и очакванията към тях са ужасни, но изпълни дълга си и изтъкна плюсовете и минусите на професията: спомена, че е тежка, има добри и лоши дни, но успехите компенсират всичко. Сама не знаеше дали си вярва, но не се струваше редно да попарва нечии надежди само защото тя самата беше настроена цинично.

След инцидента началникът на пресслужбата реши да прекрати игрите. Замисълът беше полицаите да намерят общ език с гражданите,

местните вестници да публикуват няколко хубави снимки от мероприятиято и ако имаха късмет, да влязат в местните новини. Снимка на две разплакани момчета с пукнати глави нямаше да предизвика желания отзвук.

Към четири часа хората взеха да се разотиват. Коул се върна и с няколко униформени полицаи и колегите от пресслужбата започнаха да прибират масите. По едно време му се обадиха по телефона и той се отдалечи. След малко повика Джесика и я заведе до едни пейки, където нямаше хора.

— Получих много смущаващо обаждане — каза той.

— Какво е станало?

— Преди час са обрали магазин на Стокпорт Роуд.

— В нашия край ли?

Стокпорт Роуд беше една от главните улици, които водеха към центъра на Манчестър. Беше дълга седем-осем километра и недалеч от парка се разклоняваше.

— На около километър оттук. Човекът е бил с нож.

— Има ли ранени.

— Не, но е откраднал неколкостотин лири.

Джесика се чудеше за какво го казва.

— Защо са се обадили на вас? В участъка трябва да има някой, който да се заеме със случая.

— Има. Обадиха ми се не заради обира, а заради описанието на крадеца.

— Какво имате предвид?

— Била е жена с обувки на нисък ток и дълга черна роба с качулка.

18.

Макар че беше почивен ден, Джесика без колебание помоли един униформен полицаи да я закара до въпросния магазин. На мястото вече беше опъната полицейска лента, криминалистите също бяха дошли.

Един от тях я въведе в магазина. При отварянето на входната врата се чу звуков сигнал. Криминалистът я поведе покрай зоната, която колегите му изследваха, и посочи вратата зад щанда. Ако не бяха полицаите вътре и тя не беше вече информирана, нямаше да познае, че е станал обир. Когато се приближи до щанда обаче, видя, че касата зее празна.

Криминалистът каза, че управителят на магазина е в апартамента горе, който бил негова собственост.

— Има ли запис от камерата? — посочи тя устройството над вратата.

— Явно има, но още не сме го прегледали — каза криминалистът. — Собственикът ни пусна записа колкото да видим откъде е минал крадецът. Когато приключим, ще го занесем в лабораторията.

— Открихте ли нещо?

— Крадецът е носел ръкавици и не е пипал нищо, така че въобще не гледаме за пръстови отпечатыци. Опитваме се да снемем отпечатыци от стъпките. Най-добрият източник на информация е записът от камерите, но първо трябва да свършим с уликите тук.

— Знаете ли дали вече са разпитали съдържателя на магазина?

— Не знам. Горе при него има полицаи.

Джесика му благодари и влезе съседното помещение, което явно беше склад. Лампата горе светеше, в ъгъла беше сложен вентилатор, който се въртеше и духаше хладен въздух. Вляво имаше кашони с чипс и шоколади, а също и парцал, кофа и още някакви принадлежности за чистене, облежнати на голям фризер. Вратата в дъното беше залостена с голямо резе, под стълбите бяха наредени касетки с бутилки и кутийки бира.

Докато се качваше към горния етаж, старите дървени стъпала скърцаха, а парпетът се люлееше наляво-надясно. Горе имаше врата, която се оказа заключена, затова Джесика почука. Отвори позната униформена полицайка.

— Тъкмо се чудех дали няма да пратят теб — каза тя.

— Да, аз съм царицата на късите клечки — усмихна се Джесика.

Другата жена понечи да се обърне, но Джесика я спря:

— Някой взе ли му показания? Бързах да дойда и не можах да мина през участъка. Не ме изпращат официално.

— Един от полицаите го е разпитал. Някъде по средата си дал сметка, че сигурно става дума за онзи човек с черната мантия. Обадил се в участъка да съобщи. С повече информация разполагат повисшестоящите.

Полицайката я поведе по покрития с мокет коридор. Когато влязоха в дневната стая, мъжът на дивана се изправи. Беше по-нисък от Джесика, с пригладена назад тъмна коса и къса брада. Очевидно беше потресен от случилото се. На масата пред него имаше пълна чаша чай. Когато двете полицайки влязоха, той нервно вдигна очи.

Джесика се представи и му показва значката си. Мъжът каза, че името му е Виктор Бърнам и е собственик и управител на магазина. След като се поуспокои, покани Джесика да седне на креслото срещу него. Столът се оказа неудобен и тя едва не се сви, когато пружините на облегалката се впиха в гърба. Повечето мебели бяха стари. Диванът и креслото бяха мръснобели на розови и лилави цветя. Всичко от килима до лампите изглеждаше покрито с прах, а и се усещаше миризмата на мръсно и на плесен.

За да не разстрои човека, предпочете да не пристъпва направо към разпита.

— Тук ли живеете, господин Бърнам?

— Не, не — поклати категорично глава той. — Оставам тук само ако сутрешната доставка е много рано. Там има легло. — Виктор посочи затворената врата в кухненския кът. — Децата ми са малки и ходят на училище. Не е честно да ги будя в пет сутринта, когато се налага да идвам.

— Значи всичко тук е ваше?

— Да, и още един магазин на около километър оттук. Освен това с жена ми имаме къща. Аз управлявам този магазин, а брат ми се

занимава с другия.

— Ще ми кажете ли как минава една ваша събота?

Виктор кимна сериозно.

— Обикновено идвам към шест, понякога и по-рано. Събота е голям ден, защото идват вестниците. Трябва да сортирам списанията и да ги подредя на стойките преди отварянето в седем. Трябва да се оправя и с момчетата, които разнасят вестниците.

— Някой помага ли ви?

— Понякога жена ми или племенникът ми. Добре, че... — Мъжът преглътна трудно. — Добре, че жена ми не беше тук днес. Съботите се редуваме, за да може всеки от нас да прекарва известно време с децата.

Джесика го остави да се успокои и погледна към другата полицайка. Тя отиде до кухнята и донесе три чаши вода. Макар че не беше докоснал чая си, Виктор отпи от водата и благодари.

— Какво друго става в събота? — попита Джесика.

— Когато сме готови с вестниците, отваряме. До девет часа обикновено е доста натоварено. Не колкото в неделя, но все пак през уикенда продаваме не лоша бройка. После до обяд е спокойно. През работните дни много хора идват за сандвичи. Малко по-надолу има кафене, но на някои не им се спира. В събота е много по-спокойно, но пак се случва да дойде някой работник.

— Какво можете да ми кажете за днешния инцидент? Знам, че вече сте говорили с мой колега, и ако не искате, не сте длъжен да ми разказвате всичко отново.

Макар че изглеждаше уморен, мъжът не възрази, само допи водата, преди да отговори:

— Не, няма проблем. Беше около три часа и от петнайсет минути не беше влизал никой. Под щанда имам малко радио. Слушах състезанията по крикет и четях едно списание. Когато някой отвори вратата на магазина, се чува звънец. Погледнах, но не видях никого и сведох очи към списанието. И изведнъж някой застана пред мен.

— Как изглеждаше човекът?

— Честно казано, не видях. Нали знаете за мантията?

— Кажете ми.

— Беше жена, висока някъде колкото мен, с черна наметка. Беше спуснала качулката над лицето си и видях само устата.

Джесика слушаше внимателно всяка негова дума.

— Защо мислите, че е била жена?

Мъжът поклати глава, сякаш въпросът беше глупав.

— Заради гласа, гласът беше женски. Беше толкова спокойна.

— Какво каза тя?

— „Отвори касата.“

— Само това ли?

— После го повтори. Всичко стана много бързо. Нали знаете как уж чувате какво ви казват, но не го осъзнавате? Точно така стана. После видях ножа.

Джесика знаеше, че трябва да подбира правилно думите си.

— Какъв беше ножът?

— Приличаше на кухненски, за рязане на месо.

— Какъв беше гласът? Имаше ли някакъв акцент?

— Ами... не знам. Звучеше ми нормално, въобще не обърнах внимание.

Джесика си каза, че реакцията му е съвсем очаквана.

— Добре. Какво стана, след като тя повтори?

— Ами аз... все едно бях друг човек. Имали ли сте чувството, че сте в ъгъла на стая и се гледате отстрани? Имах чувството, че някой ме управлява, а аз само гледам. Знам какво стана, защото показах записа на хората долу. Просто отворих касата и се дръпнах назад.

— После какво стана?

— Тя се протегна и извади банкнотите. Това е единственото нещо, което си спомням ясно, защото в един момент застана на пръсти и се наведе напред. За секунда ми мина през ума... не знам, да грабна ножа. Тя не пазеше добре равновесие, но аз нямах време да мисля. В следващия момент вече беше взела всичко и се беше дръпнала назад.

Джесика видя, че човекът е разстроен и в очите му има сълзи. Той ги избърса и почти се развика:

— Не ми е за парите, но тук можеше да е жена ми. Случвало се е да водим и децата... А аз не направих нищо.

Джесика знаеше, че няма какво да каже. Ужасно беше да те ограбят, но да те ограби жена сигурно беше още по-трудно за преглъщане — дори за мъж, който не е сексист.

— Сигурни сме, че не сте могли да направите нищо, господин Бърнам — опита се да го успокои тя. Мъжът само сви рамене, като се мъчеше да не плаче. — Какво стана, след като тя взе парите? Видяхте ли някой друг в магазина?

— Не си спомням — поклати глава мъжът. — Мисля, че тя си тръгна.

— Къде е записан видеоматериалът от камерата?

— Там — посочи той вратата на спалнята. — Брат ми инсталира всичко. Кабелите минават през тавана и информацията се записва на твърд диск. Веднъж седмично трябва да ги превключвам, друго за правене няма. Имаме камерите от две години и ги използвам едва за втори път. Първия едни момчета се опитаха да свият порносписания.

— Докладвахте ли случая?

— Не — подсмихна се мъжът, — познавам родителите на единия. Толкова се страхуваше да не кажа на майка му, че си плати списанията. Можех да се обадя в полицията, но какъв щеше да е смисълът? Само на петнайсетина години е.

— Можете ли да ми покажете записа?

— Ами добре. Но не се оправям добре с оборудването.

Виктор стана и заведе Джесика в спалнята. Стаята се оказа по-голяма, отколкото тя очакваше, но пък имаше същата миризма на застояло като останалата част от апартамента. Леглото не беше оправено, завивката висеше до пода, чаршафите бяха смачкани в средата. Стаята беше доста мрачна, защото имаше само един малък прозорец. Виктор светна лампата.

До едната стена беше сложена маса с компютър и голяма кутия, която приличаше на пластмасова. Мъжът седна на стола.

— Това са външните твърди дискове — посочи кутията, после кабелите, опънати по стената. — Тези са свързани с камерите долу. Компютърът записва и без да е пуснат, но за да гледаме записа, трябва да е включен. Вече съм го пуснал.

Виктор раздвижи мишката и екранът светна, после кликна да отвори нов прозорец.

— Мен не ме бива много с това, но брат ми не може да дойде, защото жена ми е у тях. Иначе той най-добре може да ви обясни. Аз мога да ви покажа това.

На екрана се появи снимка на вратата на магазина, заснета отвътре. Виктор натисна някакъв клавиш и се появи изображение от камерата, насочена към касата. После показа на Джесика с кои бутони да се придвижва напред и назад и как да мине от един ъгъл на заснемане на друг.

— Ще ви оставя да разглеждате сама, защото аз повече от това не знам.

Виктор стана и отстъпи мястото си на Джесика. Явно не искаше отново да гледа записа и отиде да оправи леглото. Тя седна, а другата полицайка застана зад нея. След няколко опита разбра какво да прави. През последните седмици работата се въртеше все около разни камери.

Виктор беше спрял записа в началото на сутринта и с помощта на времевата скала в дъното на екрана Джесика го премести малко след два и половина следобед, после го пусна на тройна скорост. В магазина се виждаше само един посетител — мъж на средна възраст, който не купи нищо. После таймерът отбеляза три часа и тя избра камерата, насочена към входната врата. В три часа и две минути вратата се отвори и в магазина уверено влезе фигура с черно наметало. Човекът затвори вратата след себе си и веднага пое между щандовете, без да вдига поглед.

Джесика превключи на втората камера: всичко стана както го беше описал Виктор. Хладнокръвните действия на човека направо смразяваха кръвта. В езика на тялото не се наблюдаваше колебание, нито каквато и да било следа от емоция. Ножът се оказа доста по-голям, отколкото го описа Виктор. Джесика разбра, че човекът го е скрил под наметалото, после видя как по средата на пътя го изважда. Острието беше широко и страховито — нищо чудно, че при вида му Виктор е изключил психически.

Джесика превъртя записа назад и го изгледа още три пъти, като всеки път следеше за нещо различно. Опита се да види дали ръкавиците на престъпника приличат на онези от записа с човека, който оставя ръцете. На третия път обърна внимание на формата на робата и на походката на фигурата. Обувките видяха добре само когато човекът се пресегна да грабне парите и се отдалечи. Кадрите бяха само няколко, но обувките много приличаха на онези с ниския ток от записите в центъра на града.

Когато огледа всичко, за което се сети, се обърна да види Виктор, но той не беше в стаята. Завари го в кухнята да мие съдове.

— Господин Бърнам, отвън има ли камери?

— Не и мои. Нищо друго не съм забелязал — отвърна той, без да се обръща.

Джесика не се сещаше какво повече да каже. Криминалистите щяха да вземат записа и да обработят кадрите, за да получат евентуално ясно изображение на лицето. Съдейки по видяното, тя не вярваше да успеят. Докато гледаше записа, беше търсила някакви признаци, че крадецът и онзи, който подхвърляше ръцете, не са един и същи човек. Когато казаха за обира и Виктор описа нападателя, реши, че нападателят може да е имитатор.

Сега, след като беше изгледала записа няколко пъти, не знаеше какво да мисли.

19.

Макар че ненавиждаше сутрешните съвещания на старшите полицаи, Джесика прекара останалата част от уикенда в очакване на понеделника — не само за да чуе какво мислят другите за обира, но и защото след срещата с Джонсън се чувстваше донякъде ангажирана с изчезването на жена му.

Ако ставаше дума само за едно голямо разследване, съвещанията щяха да включват повече хора и задачите да се разпределят между по-голям брой полицаи. Сега заради разделението на кадрите съвещанията служеха за обмяна на идеи, които след това детективите предаваха на подчинените си. Имаха достатъчно информация, която да споделят с останалите, но въпреки обира Джесика знаеше, че нейният случай не е с приоритет.

В кабинета на Коул се бяха събрали той, инспектор Рейнолдс, сержант Корниш и Джесика, която седеше срещу главния инспектор. В ъгъла работеше голям вентилатор. Рейнолдс извади от един плик няколко разпечатани листа и раздаде по едно копие на всички.

— Съжалявам за качеството на разпечатките — каза той. — Изображението на компютъра е много по-качествено, но принтерът ми в офиса не е от най-добрите.

Джесика се взря в листа и се зачуди само тя ли вижда червено петно и нищо повече. За да не излезе глупачка, само кимна и си даде вид, че разбира.

Рейнолдс ги остави да разгледат изображенията.

— Един експерт работи по снимката почти цял уикенд. Постигна доста добър резултат предвид качеството на оригинала. Тази снимка е последната от трите, които получихме от камерата на Джонсън. Знаем, че по времето, когато Кристин Джонсън е изчезнала, пред портала на къщата е спрял червен микробус, който е останал там между три и четири минути. Според нас това на снимката е много избеляло лого на Кралските пощи.

Сега, след като знаеше какво гледа, Джесика успя да различи корона и една-две букви. Докато надписът върху типичните червени пощенски микробуси беше жълт, на снимката се виждаха само два нюанса на червеното.

— През уикенда говорихме с няколко човека, от които научихме, че пощенската служба използва микробусите няколко години и после ги продава на местни автокъщи. Макар и рядко, се случва да ги продаде на частни лица. Човекът, с когото разговарях, ми каза, че жълтият надпис се премахва преди продажбата или след това от самите автокъщи.

— Има ли нещо друго, по което да се идентифицира автомобилът?

— Очевидно няма. Табелката с номера не се вижда, така че остава формата на колата. Имаме човек, който се опитва да разбере какви са марката и моделът, за да попитаме после Кралските пощи. Предполага се, че в архивите им пише кой автомобил на кого е продаден, но информацията ще зависи от района. Бусът може да е бил продаден навсякъде във Великобритания и това може да се окаже най-големият ни проблем. Ще се наложи да проверим много коли. Щом получим представа за модела, ще дадем на медиите да разпространят снимката, за да видим дали някой може да ни помогне.

— Смяташ ли, че ключът е микробусът? — попита Джесика.

Рейнолдс погледна Корниш, после двамата свиха рамене.

— Не сме сигурни — каза Рейнолдс. — Може да се окаже, че са били работници, които са спрели да питат за посоката, или просто някой да е паркирал там за малко. Между излизането и връщането на камериерката има по-малко от три часа. Кристин Джонсън е изчезнала в този интервал. Камерата прави само една снимка в минута, затова на някои се виждат случайни минувачи. За трите часа обаче микробусът е единственият обект, който се задържа пред портала повече от няколко секунди.

Рейнолдс спря да говори и преглътна, сякаш мислеше как точно да се изрази.

— Другото нещо, което ми прави впечатление, е, че хората обикновено не паркират пред нечия врата, за да не блокират изхода. Тази снимка е силно увеличена, но на оригинала се вижда, че микробусът е точно на прага. Човек не паркира така, освен ако не е

познат на семейството или не е лош шофьор като нашата детектив Даниъл.

Той намигна на Джесика, която направи физиономия.

— Това е само мит, а твоето си е чиста клевета — каза тя и се обърна към Коул и Корниш: — Вие сте ми свидетели, ако реша да си потърся адвокат.

— Ако нещо е вярно, не е клевета — каза Коул.

— И вие ли? Това е възмутително. Не е като да съм предизвиквала катастрофа.

Джесика погледна към Луиз Корниш с надеждата за малко женска солидарност.

— Още първата седмица ме предупредиха да не се качвам в една кола с теб — каза Луиз.

Другите се разсмяха, а Джесика се престори на ядосана.

— Това си е тормоз на служебното място. — Погледна към Коул: — Мога ли да подам официално оплакване?

— Не.

Тя нямаше нищо против колегите да се шегуват с нея, но в дъното на шегите за шофьорските способности стоеше Роуландс и сега трябваше да измисли как да му го върне.

— Добре де — ухили се той, — може да не си толкова лош шофьор. Във всеки случай всички сме на мнение, че човек не паркира така пред нечия врата. На другите снимки се вижда, че пред и зад буса има място, така че не е било наложително да паркира точно там. Не казвам, че това непременно значи нещо, но все пак е необичайно.

— Освен това друга следа нямаме — добави Корниш и дори се усмихна.

Досега Джесика не я беше чувала да говори така фриволно, пък и другите не бяха. И понеже Корниш беше много близо до истината, всички се засмяха.

— Ами синът на Джонсън? Къде живее той? — попита Коул.

— В Люксембург. Работи за Европейския парламент — отговори Рейнолдс. — Скоро ще излязат в лятна ваканция и той ще се върне; преди това каза, че няма да може. През уикенда говорих с него по телефона, но, честно казано, не знам какво друго може да ни каже. Положението с камерата е объркано, не е ясно дали баща му е знаел за нея. Ти беше с мен, какво мислиш? — обърна се той към Джесика.

Тя не очакваше да поиска мнението, но другите трима също изглеждаха заинтригувани какво ще каже. Корниш трябваше да е осведомена за събитията от последните два дни, но и тя я гледаше очаквателно.

Джесика сви устни, преди да заговори:

— Честно казано, не знам как да тълкувам поведението му — нали са го обучавали как да се държи пред медиите и обществото. — Видя, че Корниш и Рейнолдс кимнаха в знак на съгласие. — Според мен вероятно не е знаел за камерата, но не съм сигурна това как да го тълкуваме. Може да се окаже, че с жена му не са били в толкова добри отношения, колкото смятат всички. Предвид професията му честото му отсъствие от дома е разбираемо и все пак не се ли предполага цялото семейство да обсъди необходимостта от камера? — Джесика се обърна към Рейнолдс: — Синът обясни ли защо майка му е поискала да я инсталират? Страхувала ли се е от някого?

— Не — поклати глава той, — вече го разпитвах за това, макар че по телефона е трудно. Той каза, че известно време майка му все говорела за нуждата от сигурност. Взаимоотношенията в това семейство определено са странни. — Погледна към детектив Корниш. — Май всички сме съгласни с теб по въпроса за Джордж Джонсън — изглежда много услужлив, но в крайна сметка не можеш да го разгадаеш.

— Гледа те в очите, опитва се да изглежда и да говори възможно най-искрено, езикът на тялото му показва откритост — потвърди тя. — Ако говориш с някого в стаята за разпити, ще вземеш тези неща предвид, но при него това е заучено поведение, станало му е втора природа.

— Ти наблюдаваше ли го, когато камериерката ни каза за камерата? — обърна се Джесика към Рейнолдс.

— Не — поклати глава той, — май гледах нея.

— По лицето му пробягна някакво изражение, което отначало ми заприлича на изненада, но може да е имало и нещо друго.

— Паника?

— Може, не знам. Много е трудно да го разгадаеш, пък и това падане на гарда трая само част от секундата. Може да е било надежда. Аз май съм си подозрителна по природа.

Джесика погледна Рейнолдс в очакване той да продължи.

— За момента нямаме друго — каза той. — Надявам се до обяд да ни кажат каква е колата. Тогава ще поръчам на пресслужбата да разпространят снимката. И без това, докато разпитвахме насам-натам, вече изтече информация за нея.

— Може ли някой да познае марката и модела на кола само по формата на покрива и предното стъкло? — попита Джесика.

— Явно — отвърна Рейнолдс. — Кой знае какво правят тези хора през останалото време, но щом това ще ни помогне да идентифицираме колата, все ми е едно.

Коул погледна очаквателно Джесика — беше неин ред.

Тя си пое дъх.

— Да, добре. Сигурна съм, че вече знаете за станалото. По новините съобщиха накратко за обира. Увеличените снимки получих едва тази сутрин. — Извади няколко снимки от плика на бюрото и ги раздаде на другите. — Около три следобед в събота е станал обир в магазин на Стокпорт Роуд. Нарушителят е бил въоръжен с нож и е задигнал няколко стотачки, но интересното е, че е бил облечен с нещо много познато.

Обясни фактите по случая, включително и това, че на местопрестъплението е намерен само полуизтрит отпечатък от обувка, според който жената носи размер 38. Каза им за женския глас и за приликата между кадрите от магазина и другите, на които човекът оставя ръцете.

— Мислиш, че е имитатор ли? — попита Рейнолдс.

— Отначало така реших, дори още не съм го изключила като възможност. Просто не знам. — Посочи снимките в ръцете му. — Кадрите от магазина са с доста добро качество, а онези от центъра бяха увеличени и неясни, така че няма много място за сравнение. Може да се каже само, че двете лица... си приличат. Имат почти еднакви ръст и телосложение, подобни обувки и пелерини.

— Вижда ми се странно да минеш от рязане на ръце към ограбване на магазини — поклати глава Рейнолдс.

— Именно — кимна Джесика, — но, от друга страна, ние не знаем каква е тази работа с ръцете. Мъртви ли са жертвите? Този, който оставя ръцете, сам ли действа, или има съучастник? Не знаем какъв е мотивът, така че може обирът да е част от плана. Би било

странно наистина, но да подхвърляш ръце в центъра на голям град не е по-малко странно.

— Какво ще правиш? — попита детектив Корниш.

— Отивам в „Брадфорд Парк“ да прегледам записа от камерата с човек от тамошния екип — каза Джесика. — Завчера го гледах в магазина, но сега ще прегледаме записите от цялата седмица. За да се движи толкова бързо, жената явно познава вътрешността на магазина. Не се огледа нито за касата, нито за камерите, защото е знаела къде са. На записа ще следим за клиент, който обръща специално внимание на вътрешното разположение в магазина. Може да е действал дискретно и тогава няма да забележим нищо. Във всеки случай не ми се иска да пускам тези снимки в медиите, защото може да се окаже, че между двата случая няма връзка и кадрите от обира само ще объркат спомените на хората за случая с ръцете.

Джесика знаеше за катастрофалната грешка на предишния главен инспектор Фарадей, който беше обвързал описанието на един заподозрян с друго, много по-голямо разследване, а после се оказа, че човекът няма отношение към него. В крайна сметка това навреди и на двата случая. Тя не искаше да повтаря грешката на Фарадей.

— От пресслужбата вече обявиха датата, времето и мястото на грабежа — добави. — Ще видим дали някой ще се обади с някаква информация, докато аз преглеждам записите. Ако нищо не излезе до няколко дни, може да разпространим новите снимки.

Друго за разискване нямаше, така че всеки се зае със задачите си. Джесика чувстваше, че напрежението между нея и Луиз Корниш е спаднало, та макар и с цената на шеги относно шофьорските умения. След съвещанието Джесика информира Роуландс и Дайъмънд за новостите и им възложи да потърсят камери близо до магазина. Крадецът все някъде беше отишъл и въпреки че на входа нямаше устройство за наблюдение, наблизо сигурно имаше някое на общината.

Джесика отиде до управление „Брадфорд Парк“, близо до тренировъчната база на футболен клуб „Манчестър Сити“. Мястото беше не само общински център, но и седалище на почти всички криминалисти към манчестърската полиция, плюс отдела по човешки ресурси. Твърдият диск на Бърнам беше донесен тук за анализ и проясняване на изображението — нещо, което не можеше да се направи в участък „Лонгсайт“.

В „Брадфорд Парк“ заведоха Джесика в една компютърна зала и я запознаха с човека, който щеше да работи с нея. Двата започнаха да преглеждат видеозаписите в обратен ред — от съботата към предходните дни от седмицата.

Заниманието беше досадно, но поне можеха лесно да изключат разни хора. Много от посетителите явно познаваха организацията на магазина — влизаха, взимаха си вестник или нещо друго, плащаха и си отиваха. Джесика си даде сметка, че ако крадецът често е идвал в магазина, трудно щяха да разберат кой е. Освен ако някой не обърнеше специално внимание на камерите.

Виктор Бърнам се оказа прав — в събота сутринта магазинът наистина беше много оживен. Непрекъснато влизаха и излизаха клиенти, от които повечето взимаха вестник, обикновено плащаха с точни пари и бързо си тръгваха. След първите два часа от отварянето посетителите значително намаляха, а следобед станаха изключително редки.

Броячът на записа показва два и половина — часът, от който Джесика беше започнала да гледа видеоматериала първия път. Отново видя как един мъж влиза в магазина, но този път тя наблюдаваше внимателно действията му. Колегата криминалист забеляза същото, което и тя — двамата се спогледаха, после той върна записа назад. Когато влезе в магазина, мъжът веднага вдигна поглед към камерата и го задържа миг повече от нормалното. Превключиха на другия ъгъл на наблюдение и видяха как той погледна по същия начин втората камера. После обиколи магазина, взе списание, остави го и излезе, без да купи нещо.

— Какво мислиш? — попита криминалистът, след като изгледаха записа още веднъж.

— Мисля, че на това му се казва „да огледаш стоката“.

Джесика се ядоса, че заради припряността си първия път не е доогледала ситуацията. Тогава беше забелязала мъжа, но беше пропуснала особеностите в поведението му. Беше влязъл в магазина само половин час преди жената, така че едва ли ставаше дума за случайно съвпадение. Ако крадлата имаше съучастник, вероятно двамата бяха използвали кола; в такъв случай разследванията, които провеждаха двамата подчинени на Джесика, щяха да са от ключово значение.

Джесика позвъни на Изи Дайъмънд, която обясни, че им е трудно да се оправят с разните агенции, които управляваха камерите. После се обади на Виктор Бърнам, описа му видяното на записа и го попита дали може да разпознае списанието, което беше взел за малко мъжът. Въз основа на нейното описание Виктор сведе възможните издания до три-четири. Понеже в неделя магазинът беше затворен, той беше сигурен, че след влизането на мъжа нито едно списание не е било продадено. Джесика му каза, че ще прати някого да вземе всички списания, а той не трябва да докосва стойката с пресата. Ако намереха отпечатъци, щяха да ги сравнят с тези в полицейската база-данни, за да видят дали човекът не е криминално проявен.

Междувременно криминалистът беше успял да направи по-ясни разпечатки на мъжа, гледащ към камерите. Джесика ги взе, помоли да прати по имейла цифровите оригинали и тръгна към участъка. След всичките шегите за шофирането караше много внимателно и спазваше неизменно скоростните ограничения.

Когато стигна до паркинга на участъка, оттам излетяха три полицейски коли с включени сирени и светлини. Джесика паркира и отиде до рецепцията.

— За къде бързаха? — попита.

— Нещо е станало в центъра. Не знам точно, от сутринта е лудница.

Телефонът звънна и тя видя, че я търси Коул.

— Долу съм — каза тя вместо поздрав.

След като си размениха няколко думи, Джесика се втурна към колата си. Този път въобще нямаше да кара толкова внимателно.

20.

Предвид двайсет и една годишния му опит в яденето и пиенето Франк Райс не можеше да си обясни как успя да забрави такива прости за изпълнение неща. По принцип направи всичко както трябваше. Взе чашата капучино, допря я до устата си и тогава по някаква необяснима причина, вместо да отпие от млечната пяна, я смръкна.

Жената, седнала срещу него, го попита добре ли е и макар че кашляше на всяка дума, той я увери, че всичко е наред. В действителност при всяко вдишване усещаше малко течност в горната част на дробовете си, а в носа още чувстваше гъдел. Освен това, когато се разкашля и изпусна чашата на масата, си изгори десния показалец.

Общо взето, не направи най-доброто впечатление като за първа среща.

Опита се да се усмихне, но жената срещу него беше наклонила глава и го гледаше озадачено.

— Сигурен ли си, че...

— Да, не се притеснявай — кимна Франк, но в нещастните си опити да не се разкашля пак, гласът му спадна с една октава.

Жената взе салфетката под чашата си и му я подаде.

— Искаш ли кърпичка?

Франк я взе и се обърна, преви се на две и издаде гърлен звук, сякаш всеки момент щеше да повърне. Накрая усети как течността се изкачва обратно по дихателната му тръба, преглътна я и се обърна към жената:

— Извинявам се.

Кели Старк очевидно едва се сдържаше да не се разсмее.

— Не казвам, че съм излизала с много мъже от сайт за запознанства, но ти определено си първият, който едва не умря от задавяне.

На Франк не му се искаше да пита с колко е излизала — за него това беше трета среща с жена от интернет и първата, която не вървеше добре. За първата той и момичето също бяха избрали да се срещнат на

следобедно кафе. След като се настаниха в заведението, тя го попита дали му е неприятно, че е поискала да се видят следобед вместо вечерта. Споменът за отговора му още го преследваше. „Не, няма проблем. Аз не съм никакъв изнасилвач.“

Трябваша му няколко дни да проумее защо каза такова нещо. След като се регистрира в уебсайта за запознанства, прочете рубриката с често задавани въпроси, където съветваха хората да се срещат на обществени места; на него му се стори разумно. Франк беше споделил за уебсайта само с един приятел и след като му каза, че си е уредил среща на кафе, онзи се пошегува, че жената иска да се видят през деня само за да не може той да я нападне.

Тази шега и съветите на уебсайта се запечатаха в съзнанието му и реши, че на първата среща е най-уместно да успокои жената, че няма намерение да я изнасилва.

След това нещата бяха обречени.

Втората среща мина добре и той мислеше да покани жената да се срещнат отново. Но това беше преди от чантата да подаде глава кученце. Франк не мразеше животните, но и не си падаше много по тях. Пък и как можеше едно куче да е толкова дребно? Всеки път, когато кучето се показваше, го полазваха тръпки. Ясно беше, че и този път няма да се получи.

Когато видя снимките на Кели и изпрати съобщение, не си и мислеше, че тя ще му отговори. Кели имаше разкошна дълга и права черна коса и големи кафяви очи. Знаеше, че е твърде хубава за него, а приятелят му го беше казал най-добре: „По скалата от едно до десет тя е осмица или деветка, а ти едва връзваш петица.“

Сега, когато Кели му се усмихваше, Франк се зачуди дали тя просто не сдържа присмеха си. Но усмивката в тъмните очи и бръчиците, които се появяваха около тях, го убедиха, че Кели струва повече от осмица.

— Извинявай, пяната ми влезе в носа — каза той.

— А аз се чудех защо почервения така.

Франк отпи от чашата си и успя да преглътне, без да се задави.

Кели се усмихна широко и се направи, че го потупва го гърба.

— Браво — рече тя.

Франк не знаеше как да реагира. Често се чувстваше неловко с момичета, но пък и повечето не се държаха добре.

— Е, защо реши да ми пишеш? — попита Кели.

Истинският отговор беше: „На снимката се виждаше част от гърдите ти, клигнах да я увелича и реших, че си хубава.“ Само че едва ли беше подходящо да го каже.

— Просто видях, че харесваш филми и музика, и реших, че може да си допаднем — отвърна той.

Кели отпи от ягодовия шейк и остави чашата със закачлива усмивка.

— Сигурно не са много хората, които се интересуват от филми и музика. Какъв тип филми харесваш?

По изражението личеше, че се шегува с него, а и в гласа определено се долавяше сарказъм. Франк въздъхна дълбоко, за да спечели време, и си даде вид, че мисли. Не искаше да каже нещо неподходящо и се опита да си припомни съвета на приятеля си — да зададе на жената въпрос, а после да се съгласи с нейния отговор, вместо да я остави тя да пита. Тогава идеята му се стори абсурдно сексистка, но сега реши, че по-добре така, отколкото да си признае, че любимият му филм е „Цар Лъв“. Ако въпросът беше дошъл от него и тя беше споменала някой независим филм, той щеше да се съгласи и да каже нещо привидно интелектуално. Да признаеш, че най-много обичаш анимационно филмче, означаваше, че си или сантиментален, или отчайващо незрял.

— Нещо като „Гражданинът Кейн“ — отвърна Франк, решен да играе на сигурно, макар че изобщо не беше гледал въпросния филм.

— О, добър избор. Де да можех и аз да се похваля с такъв. Аз обаче още си падам по филмчета като „Играта на играчките“ и „Цар Лъв“ — каза Кели.

Франк кимна, но се ядосваше, че не е бил искрен.

— С какво друго се занимаваш?

Той реши, че е време да е откровен.

— Ами студент съм, през лятото работя за една агенция, но през свободното време играя на плейстейшън, понякога гледам борба или мач по телевизията, ходя на кръчма... такива неща.

— Видеоигри и борба?

— Не през цялото време.

— Не, няма проблем — разсмя се Кели. — Поне си честен. Някои мъже си измислят какво ли не.

Франк се намръщи, сякаш не му се вярваше.

— Сериозно? Ама че безсрамници.

— Ами да, например питаш ги кой филм харесват и те споменават някоя класика само защото се нарежда в топ десет на някоя класация.

Франк я погледна подозрително, но тя се усмихваше.

— Как разбра? — попита.

— Проверих те — по принцип проверявам всеки. Не се доверявам на глупави профили в уебсайт за запознанства. Там всички изглеждат свестни. Четох рецензиите ти в онлайн списанието на университета. Знам какво харесваш, затова се съгласих да се срещнем.

— Аха, ясно. Умно си постъпила. Аз не се сетих.

Кели се усмихна широко и Франк си даде сметка, че наистина я харесва.

— Няма проблем — каза тя. — Само дето никъде не пишеше, че не можеш да пиеш кафе от чаша, но останалото звучеше добре.

— Да, съжалявам. Обикновено не се давя, като пия — усмихна се той. — Та... какво имаш предвид под това, че „проверяваш“ хората?

— Защо, да не би да имаш нещо за криене?

— Не, но...

— Виж, ти си на двацет и една, а аз на двацет и три. Тези сайтове са пълни с откачалници, които се пробват с младите жени. По-възрастните мъже ти разправят колко са богати, как ще се грижат за теб, а по-младите ти пращат снимки с коремните си плочки, като смятат, че с това ще те впечатлят.

Кели се изкиска и Франк си даде сметка, че несъзнателно е погледнал неидеално плоския си корем.

— Виж, ако снимките бяха само на кореми, пак добре.

— О — ококори очи Франк.

— Да. Така че в сравнение с останалите ти си що-годе нормален.

— Е, знаеш ли вече кой ми е любимият филм?

— Да, по-добре да си промениш настройките за сигурност в социалните мрежи.

— И на теб ли това ти е любимият филм?

— Да. Като малка го въртях непрекъснато. Намирам, че е сладко, че и ти го харесваш.

Франк не знаеше какво да каже. Чувстваше се неловко и някак неподготвен, защото Кели знаеше за него много повече, отколкото той за нея. От друга страна, можеше просто да бъде себе си, вместо да се мъчи да се представя за друг. Докато Кели го гледаше, той отпи от кафето си.

— Съжалявам, че създавам впечатление на маниячка, но съм попадала на доста задници и повече не искам да си губя времето с такива. Ти изглеждаш симпатичен.

— Благодаря, ти също изглеждаш... симпатична. Но и малко ме плашиш.

— Да, страховита съм — засмя се Кели.

Франк прекара следобеда много добре. Кели определено изглеждаше различна и сякаш беше лишена от него. Беше интелигентна и докато си говореха, Франк осъзна, че се е съгласила да излезе с него не заради неискреното, безвкусно съобщение, което беше пратил на уебсайта, а защото беше проучила какво харесва той и беше решила, че имат общи интереси. Смееше му се незлобливо и го насърчаваше да се шегува с нея. Самоувереността леко го плашеше, но ако това беше най-лошата черта, проблемът беше у него, не у нея.

След второто питие Кели каза, че трябва да тръгва, защото е вечерна смяна на рецепцията в болницата, където работеше.

Франк се притесняваше да я попита дали иска пак да се видят, но тя не му остави избор, като му каза, че ще му пише да се видят в петък или събота вечер. Пред заведението се разделиха. По време на ръкостискането Кели се усмихваше широко и сега Франк се прокланаше, че не се е опитал поне да я прегърне.

Франк живееше наблизко и докато вървеше към къщи, си мислеше какво е можел да каже или да не. Малко по-късно щеше да пише колко добре е прекарал и сега мислеше как точно да формулира съобщението. Близко до апартамента си реши да се отбие в магазина на съседната улица, където работеше негов приятел. Влезе и се зарадва, че приятелят му е там.

— Здравсти, Санж, как я караш?

Младият мъж зад щанда вдигна очи от списанието, което четеше, и се ухили.

— Бива. Ти как си, братле? Нали ще се видим в петък?

— Естествено. Мога ли да ползвам тоалетната?

— Още ли чакаш да дойде водопроводчик?

— Хазяинът каза, че ще го уреди, но засега се налага да хвърляме кофа вода.

Приятелят му направи недоволна гримаса.

— Добре, знаеш къде е, но не казвай на баща ми, че пак съм те пускал.

Франк мина през страничната врата в дъното на магазина и отиде до малката баня в края на коридора. Прелисти предвидливо оставения там вестник и провери пощата си на телефона. Тъкмо се канеше да пусне водата, когато откъм магазина се чуха викове. Той отвори тихо вратата и тръгна по посока на гласовете. На прага на помещението имаше завеса от топчета. Франк надзърна между тях, като внимаваше да не ги раздвижи.

Въпреки топлия ден усети как по гърба му пробягват ледени тръпки. Срещу ужасения му приятел стоеше човек с черна качулка и нож в ръка.

21.

След разговора с Коул Джесика без колебание потегли към мястото. В участъка се беше обадил мъж, който явно се намираше в задната стая на някакъв магазин близо до Оксфорд Роуд. Според него в магазина се извършвал грабеж от жена с черно наметало с качулка. Мъжът казал, че ще се намеси, и дори не дал на оператора възможност да го разубеди.

Джесика не знаеше какво ще заvari в магазина, защото след тези думи обадилият се беше затворил. Можеше да има ранен или пък издирваният да е бил обезвреден. Когато спря пред магазина, сърцето се сви. Полицията беше отцепила района, наоколо сновяха полицаи, които се опитваха да държат минувачите настрана, а техни колеги се опитваха да опънат полицейска лента. Единият край на улицата беше блокиран от линейка. Джесика се надяваше жената да не е избягала, но най-много от всичко искаше да няма пострадали.

Тя паркира на двойната жълта линия, наполовина на тротоара, и се втурна към полицаите.

— Какво става? — попита.

Един от тях я позна и обясни:

— Вътре има жена и лекар. Отвели са двама мъже, в момента разговарят с тях.

— Лошо ли е ранена жената?

— Не мисля. Аз охранявам тук отвън, същинска лудница е.

Полицаят се обърна към един минувач, който беше дошъл твърде близо, и му каза да се отдръпне. Джесика се огледа и наскре малката тълпа зърна познато лице. За да не уплаши мъжа, продължи да оглежда хората, като се старееше да се държи естествено. После отиде спокойно до колата си, заобиколи и застана зад тълпата, която гледаше към магазина. Покрай нея продължаваха да минават пешеходци, но тя не сваляше очи от гърба на мъжа. Онзи не го свърташе и непрекъснато посягаше към джоба на бермудите си. Джесика се надяваше вътре да

държи телефон или нещо подобно, но не искаше да поема какъвто и да било риск.

Беше извън полезрението на мъжа, затова махна на един едър полицаи да дойде и му прошепна какво да прави. Обикновено предпочиташе да действа сама, но тълпата беше нараснала и не си струваше да рискува безопасността на толкова хора.

Полицаят се промъкна напред, следван от Джесика. Когато застанаха точно зад мъжа, той бързо го сграбчи за китките и му сложи белезници. Джесика го погледна в лицето — беше човекът от видеозаписа, онзи, който беше взел списанието от стойката в магазина преди няколко дни. Джесика му каза, че е арестуван.

Докато отвеждаха мъжа към полицейския микробус, тълпата около магазина стана по-шумна. Джесика се обърна и видя двама полицаи да извеждат жена в черно. Не изглеждаше ранена. Качулката беше свлечена на раменете и лицето се виждаше ясно, но за Джесика беше напълно непознато. Не че това беше толкова странно, но понякога полицаите разпознаваха престъпниците и жертвите, защото и преди ги бяха арестували.

През останалата част от деня Джесика имаше да свърши толкова неща, че не си даваше сметка как минава времето. Преди да отиде в участъка да говори със задържаните, успя да убеди собственика на магазина и криминалистите да позволят да прегледа на място част от записа, както при предишния обир.

Системата от записващи устройства в този магазин бяха по-модерни, а младият мъж, син на собственика, беше много по-наясно с техниката.

Той бързо се ориентира сред различните записи и намери точно онзи епизод, от който Джесика щеше да има нужда по-късно. Четирийсет минути преди обира в магазина влезе същият мъж, когото вече бяха арестували откън. Както и в предишния супермаркет, той огледа вътрешното разположение, хвърли поглед към камерите и си тръгна, без да купи нищо.

Джесика нямаше представа кои са двамата престъпници, но планът изглеждаше сравнително прост. Мъжът влизаше в магазина следобед, когато се предполагаше, че няма много клиенти, и обръщаше внимание на разположението вътре. Скоро след това влизаше съучастничката му с пелерината и с голям нож. Мъжът вероятно я

чакаше с кола наблизо. Преди да си тръгне, Джесика огледа за камери близките сгради. И тук, както и около магазина на Виктор, такива не се виждаха. Дегизировката предпазваше жената от вътрешните камери, но ако навън имаше други, те щяха да запишат чакащата кола.

В участъка двамата заподозрени бяха заключени в отделни килии на приземния етаж. Никой от тях нямаше адвокат, затова трябваше да изчакат служебният да говори поотделно с всеки от тях. Джесика се възползва от това, за да събере доказателства преди разпита. Набави си нови копия на кадрите с мъжа и забулената фигура от първия обир, после изтормози един от компютърните специалисти да прати снимки на мъжа отпреди втория обир. По-късно щяха да се опитат да направят изображенията по-ясни, засега и тези щяха да свършат работа.

Беше сигурна, че мъжът и жената са имитатори и публикациите за човека, който подхвърля ръце в центъра на града, са им послужили като прикритие за престъпленията.

След като служебният адвокат приключи, Джесика разпита първо мъжа. Казваше се Джордан Бенсън и зад гърба си имаше множество кражби. Беше на трийсет и няколко години, а беше осъждан близо петдесет пъти за различни престъпления — от дребни кражби в магазини до улични обори и влизане с взлом. В началото на разпита заподозреният повтаряше „без коментар“, а накрая стовари цялата вина върху съучастничката си.

Според неговата версия всичко планирала приятелката му Ерика Томлинсън. Тя избрала кои обекти да оберат и го пратила да разузнае вътрешността им. После влизала дегизирана, взимала парите и двамата избягвали. Джесика му вярваше за финалните стъпки от операциите, но далеч не беше убедена, че той е играл такава незначителна роля. Въз основа на признанията му, кадрите от камерите и факта, че вероятно щяха да се сдобият с отпечатыци от списанието, което мъжът беше пипал в първия магазин, Джордан беше обвинен в грабеж. Обвинението можеше да бъде сведено до съучастничество в обир, но това зависеше от кралската прокуратура. Ако те преценяха, че могат да докажат, че мъжът е участвал в планирането на обирите, щяха да го обвинят в по-тежкото престъпление. Ако Джордан продължаваше да настоява, че за всичко е виновна партньорката му, щеше да се стигне до съдебен сблъсък между адвокатите на двамата подсъдими. Джесика

дори не си даде труда да го попита за ръцете, защото можеше да направи това по-късно, а сега искаше да говори с приятелката му.

В залата за разпити въведоха Ерика — трийсет и пет или четирийсетгодишна, с къса, ситно къдрава руса коса. Изглеждаше невзрачна, ако не се брояха крещящите татуировки по ръцете. Жената също имаше криминално досие, което включваше и няколко кражби, но в сравнение с Джордан нейните провинения бяха дребни, повечето свързани с притежание на наркотици. Още в началото на разпита Джесика си даде сметка, че жената сигурно не знае как се пише „диригент“, да не говорим да е действала като такъв. След като съобщи името си, жената последва примера на приятеля си и на първите въпроси отговори с „без коментар“.

— Нали знаете, че Джордан вече ни разказа всичко? — попита Джесика. — Как вие сте планирали обирите и сте го пратили на разузнаване.

— Не ви вярвам — каза жената, впила очи в детективката.

— Боя се, че е истина. Ако идеята не е била ваша, по-добре го кажете.

— Без коментар.

Джесика въздъхна и извади няколко снимки от един плик. Сложи на масата една, на която се виждаше как жената в черно поставя на земята първата ръка, която бяха намерили.

— Защо оставихте ръката? — попита Джесика.

Жената взе снимката, погледна я и я сложи ядосано на масата.

— Т'ва не съм аз.

— Прилича на вас.

— Ама не съм аз.

— Тогава защо са ви заловили да ограбвате магазин, облечена в същата дреха?

— Без коментар.

Джесика отново въздъхна и се отпусна на стола си.

— Ерика, искате ли да отидете в затвора?

Жената мълчеше.

— Ще приема това за „не“ — продължи Джесика. — Знаете ли, че минималната присъда за такъв обир е четири години затвор? Ако се разкаете, направите самопризнания и върнете парите, може да ви се размине само с една или две години условна присъда, така че няма да

лежите в затвора. Ако ви задържат, докато трае разследването, може да не получите и толкова. Казвам „може“, защото ако не започнете да говорите, Джордан ще стовари цялата вина върху вас. Да не говорим за ситуацията с ръцете. Досега сме намерили три. Три ръце, трима изчезнали, няма намерени тела. Три потенциални обвинения в убийство. Това значи да лежите до живот, без кой знае какъв шанс за предсрочно освобождаване.

Джесика знаеше, че дрехата сама по себе си не е достатъчно основание да смятат, че жената е свързана с подхвърлянето на ръцете. Освен това при предварителната проверка не откриха никаква връзка между нея и трите жертви — тя беше на различна възраст и идваше от различна област.

— Никой не съм убила — каза тихо Ерика, заковала поглед в масата.

— Хубаво, вярвам ви, но щом нямате нищо общо с това, трябва да ми кажете защо при обирите носите подобна черна наметка.

Жената въздъхна и се разплака. Адвокатът подаде няколко кърпички, тя отпи глътка вода.

— Идеята беше на Джордан — каза с въздишка тя. — Видял по новините снимки на жената с пелерината и реши, че ако оберем някои магазини, ще го припишат на нея. Наметката я имам от години, трябваше ми за един маскен бал, но не съм я носила.

— Не ви ли мина през ума, че ако заловят първо вас, ще ви обвинят за по-тежките престъпления?

Жената попи очите си с кърпичката и поклати глава.

— Не се замислих за това. Първият обир мина така добре, че не мислехме, че ще ни хванат. Решихме, че ще изкараме лесни пари.

Джесика се оказа права в предположенията си.

— Така, нека изясним нещата — влезли сте с нож, защото сте искали да повярваме, че сте същата жена, която подхвърля ръцете?

— Да.

— И затова ли Джордан е отишъл само да разузнае обектите, вместо той да извърши обирите?

— Да.

Версията на Ерика до голяма степен се припокриваше с тази на приятеля, с една съществена разлика — тя твърдеше, че той е планирал обирите, докато той настояваше, че е тя. Макар Джесика да не вярваше

някой от двамата да е свързан с другото разследване, полицията беше получила разрешение за обиск на жилището им. Ерика каза, че парите, останали от кражбата, са под леглото, което потвърждаваше, че двамата не са от най-умните престъпници. Колата им беше намерена в съседната пресечка на обрания магазин и задържана като доказателство.

Джесика имаше опит с такива случаи и знаеше какво предстои. Заради многото си минали провинения Джордан вероятно щеше да остане в ареста, както и Ерика, защото беше използвала нож. Планът им, колкото и абсурден да беше, утежняваше вината им. Въпреки самопризнанията им Джесика смяташе, че до делото двамата ще останат зад решетките.

Макар че не вярваше, че Ерика или Джордан са замесени в случая с ръцете, проверка трябваше да се направи. Жилището и колата им се претърсваха, а няколко полицаи търсеха евентуална връзка между тях и тримата изчезнали. Върху ръцете не бяха намерени следи от онзи, който ги беше оставил, затова ДНК пробите на Ерика и Джордан нямаше да им послужат в разследването на жената в черно. Но в случая поне не се налагаше да бързат.

С повечето заподозрени, полицията имаше определен срок, в който трябваше да повдигне обвинение или да освободи задържания — точно такъв проблем имаха по-рано с Дженюари. Ерика и Джордан обаче по всяка вероятност щяха да останат в ареста, така че ако се появеше нова улика, щяха да са на разположение на полицията.

Джесика обвини официално Ерика в грабеж и жената беше отведена в килията. На следващата сутрин тя и Джордан щяха да бъдат изправени пред съда.

После Джесика отиде при Роуландс и Дайъмънд, които имаха за задача да проверят миналото на двамата задържани. Тримата намериха един тъгъл, където можеха да говорят спокойно.

— Открихте ли някаква връзка между тях и ръцете? — попита Джесика.

Двамата детективи поклатиха едновременно глави.

— Не — каза Изи, — никой от тях не фигурира в списъка с випускници, пък и няма как, защото двамата са по-възрастни. Ерика е живяла в друга част на страната и, изглежда, е дошла тук преди две-

три години. Джордан е местен, но нищо не сочи, че е познавал някоя от жертвите, да не говорим да е имал търкания с тях.

— И аз си мислех, че няма да излезе. В досиетата им няма данни за физическо посегателство, а и те не приличат на такива, които режат ръце. Между нас да си остане, изглеждат ми прекалено глупави за такова нещо.

Колегите се спогледаха и се подсмихнаха.

— Все пак двамата ще трябва да пореботите върху това още малко — продължи Джесика. — Проверете всичко, за да можем да дадем официално становище. Не искам да пропуснем нещо и да излезем кръгли глупаци, но и няма да си губим времето с нещо, което не води доникъде.

— Как си ти, между другото? — попита Роуландс. — Последните дни бяха голяма лудница.

— Така е и на всичкото отгоре заради теб утре ще прекарам цялата сутрин в някакво проклето начално училище, за да си говоря с хлапетата за професионална реализация. Не бях прочела имейла, както трябва, и мислех, че става дума за по-големи деца.

— Не може ли някой друг да отиде? — попита Изи Дайъмънд.

— Да не предлагаш себе си?

— Не...

— Коул каза, че не може да е от тези, които разследват изчезването на Кристин Джонсън, и че трябва да е старши полицай. Според него шефът на участъка иска хем да не пращаме хора, които работят по случая „Джонсън“, хем да спазим социалния ангажимент. Видяхте ли колко място са отделили във вестника на съботния базар? Повече, отколкото на отрязаните ръце. А толкова ги увещавахме за случая с ръцете.

— Теб не те видях на снимките — каза Роуландс.

— Много важно. Не бях в униформа и фотографът не разбра, че съм от полицията. Докато снимаше, се скрих сред едни родители.

Двамата детективи се засмяха.

— Трябва ли да изнасяш реч утре? — попита Изи.

Джесика въобще не беше мислила за това.

— По дяволите, само това не! — възкликна.

Разговорът им беше прекъснат от млад униформен полицай, който пристигна задъхан и потупа Джесика по рамото.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Да, викат те горе. Нещо, свързано с онази Ерика Томлинсън.

— Къде е тя?

— В една от стаите за разпити. Пита за теб, а ние не знаехме къде си точно.

Джесика забърза към стаите за разпити. Пред една от тях стоеше полицаи, така че заподозряната явно беше в нея. За нейна изненада вътре завари главния инспектор Коул. Погледна го въпросително, но той само кимна към Ерика, която седеше срещу него заедно с адвокатата си.

— Разбрах, че сте искали да говорите с мен — каза Джесика.

— Да, нали казахте, че ако съдействам, няма да отида в затвора?

Джесика сви устни.

— Нещо такова. Казах, че ако направите самопризнания и ни дадете подробности, може да получите по-малка присъда. Това обаче не зависи от нас — все пак сте обрели два магазина, въоръжена с нож. Ще трябва да останете в ареста.

— Ами ако ви дам някаква информация?

— Зависи за какво.

Жената погледна неспокойно адвокатата си, после Джесика.

— Ами ако ви кажа кой уреди изчезването на онази госпожа, жената на политика?

22.

Основно правило при разпита на заподозрян беше да не се издаваш. Ако това беше игра на покер, всички щяха да са разбрали, че Джесика има флош. Тя се завъртя и изгледа Коул, който също не можа да прикрие съвсем изненадата си.

— Извинете, бихте ли повторили? — попита Джесика.

— Знам кой уреди изчезването на жената на политика. Не знам дали е мъртва, ама знам кой плати за това.

— Откъде знаете?

— Ами познавам някои хора. Чух ги да си говорят.

Джесика се опита да запази спокойствие.

— Кого сте чули?

— Това не казвам.

— Добре, какво знаете? Знаете ли къде е жената?

Ерика продължи да гледа масата.

— Не, това не го знам. Не знам и кой я е отвлякъл, но знам кой го уреди и защо.

— Имате ли някакви доказателства или сте го чули?

— Чух го. Не казвам от кой, ама човекът не бърка.

Коул се наведе напред и погледна адвокатата на Ерика.

— Ще ни трябват няколко минути — каза инспекторът.

Двамата с Джесика излязоха и затвориха след себе си тежката врата, после отидоха в съседната стая, където държаха свидетели и такива, които чакаха да им прочетат правата. Усетиха задуха още щом прекрачиха прага. Климатичната инсталация още не беше оправена; в стаята за разпити имаше вентилатори, но не и тук.

— Какво мислите? — попита Джесика.

— Няма да получи онова, което иска, каквото и да си мисли, че знае. Ако знаеше кой е отвлякъл госпожа Джонсън, защо и къде е тя, жива или мъртва, тогава кралската прокуратура можеше да преговаря с нея. А тя уж знае само кой е уредил отвлечането и дори не иска да ни

каже от кого го е научила. Май гледа прекалено много американски филми. Тези неща не стават така.

— Ще говорите ли с шефа на участъка? — попита Джесика.

— Да, нека първо да кажем, че няма никакъв шанс, и да видим дали ще добави нещо. Не знам какво си въобразява адвокатът.

Двамата се върнаха в стаята за разпити и седнаха.

— Мисля, че е станало някакво недоразумение — каза Джесика.

— Ако в съда си признаете за обирите, ще ви осъдят. Ние можем просто да кажем на прокуратурата, че сте били много услужлива. Не сме убедени, че разполагате с някаква полезна информация. Дори да знаехте къде е госпожа Джонсън или кой я е отвлякъл, пак не можем да свалим обвиненията. Тези неща не стават така.

Жената сведе поглед към масата, после се почеса по главата.

— И той така ми каза — кимна към адвоката си.

Джесика погледна към Коул, но преди някой от двамата да каже нещо, Ерика продължи тихо:

— Мъжът го е направил.

— Моля? — попита Джесика.

— Мъжът искал да се отърве от нея. Онзи, дето все го дават по телевизията. Платил е на някой да се отърве от нея. Има си друга.

— Кой ви каза?

— Не казвам. Това е, друго не знам. — Ерика погледна към адвоката си. — Сега мога ли да се връщам долу?

Ерика отказа да сподели нещо повече и след като я върнаха в килията, Коул се обади на Рейнолдс и Корниш и им разказа. Не можеха да използват информацията като доказателство, но поне заподозряната им я беше съобщила доброволно. Не бяха обещали нищо, така че тя нямаше причина да лъже.

Джесика знаеше, че дискретно са проверили възможността самият депутат да е замесен, но не са открили нищо. Едно евентуално разследване би било деликатно, защото щеше да им трябва разрешително да прегледат банковите сметки, данните от телефонните компании и електронната поща; за момента още не се беше стигнало дотам. Дори да се сдобиеха с всичко това, не разчитаха политикът да е бил толкова небрежен, че да остави следи. Коул каза, че ще пита Ейлсбъри, началника на участъка, какво мисли по въпроса, но дори

тази задача беше сложна, защото Ейлсбъри и Джордж Джонсън явно бяха приятели. Засега най-важното беше да открият червения микробус, паркиран пред портала в деня на изчезването на госпожа Джонсън. Рейнолдс каза, че имат предположения относно марката и модела и ще ги съобщят на медиите, но опитите да намерят колата чрез архивите на Кралските пощи засега са неуспешни, тъй като данните в някои клонове са по-оскъдни. В крайна сметка инспекторът беше прав — наистина бяха в трудно положение.

* * *

На следващата сутрин Джесика трябваше да отиде в училището за Деня на професионалната ориентация. Предната вечер беше разбрала, че се налага да говори пред децата — де да го беше научила преди няколко седмици.

Този ден часовете в училището започваха по-късно и точно преди да тръгне натам, от рецепцията съобщиха, че съдът е постановил Ерика и Джордан да останат в ареста. Адвокатите им не бяха възразили срещу решението, което означаваше, че няма да го обжалват.

През това време полицаите бяха приели, че едва ли някой от двамата е подхвърлил ръцете. Освен парите от първия обир в дома им не беше намерено нищо подозрително, нито имаха основание да смятат, че двамата са свързани с изчезналите. Джесика остави Роуландс да търси колкото може повече информация за всеки от стотината випускници в списъка. Вече бяха събрали основните данни като настоящ адрес, но им трябваха и други.

Училището не беше далеч от участъка и Джесика реши да отиде пеша, за да може по пътя да помисли какво ще говори. В града в Кумбрия, където беше израснала, имаше две начални училища. Половината деца ходеха в едното, останалите — в другото. Това водеше до много оспорвани състезания в спортните дни, но понеже гимназията беше само една, накрая всички се озоваха заедно.

Джесика мина през училищните порти и отиде на рецепцията, където поискаха да видят документа за самоличност от съображения за сигурност. В ученическите дни нямаше такава процедура, нито пък

висока метална ограда около училището. Кварталът не беше от най-безопасните, но далеч не беше толкова лош, колкото онези, за които пишеха във вестниците. Въпреки това на входа имаше врати-детектори за метал и маса, на която проверяваха съдържанието на чантите.

Рецепционистката най-накрая остави телефона си и върна на Джесика документа за самоличност. След няколко секунди се появи жена, която се движеше с някаква безкомпромисна бързина. Беше с къса черна коса и носеше яркозелена жилетка, която контрастираше с тъмносинята пола. Жената протегна ръка на Джесика и каза, че е заместник-директор на училището, после я поведе по стълбите към учителската стая. Вътре се носеше аромат на кафе. Джесика седна на един нисък стол с тапицирана облегалка и отказа чаша чай или кафе.

След като си направи чай, заместник-директорката седна срещу нея и се зае да обяснява:

— Учениците, с които ще разговаряте, са в шести клас и им остават само няколко седмици в това училище. През септември започват гимназия. Всички са на десет или единайсет години, така че няма да ви създават много проблеми. Те са на такава възраст, че ще ви слушат най-много пет-десет минути, но поне още не са им се разбушували хормоните.

— Защо са тези детектори долу? — попита Джесика.

— Такива са времената — сви рамене жената. — Преди година и половина един петокласник внесе в училището нож и заплаши друго дете. Не мисля, че въобще си даваше сметка какво може да стане. Управниците решиха на влизане учениците да минават през метален детектор и се налага да плащаме на охранители.

— Това е просто... нередно — каза Джесика, имайки предвид цялата ситуация, а не факта, че са сложили детектори, но учителката я разбра.

— Напълно съм съгласна с вас, но се налага. След няколко години навсякъде ще е така.

— Каква е програмата за днес?

Заместник-директорката отпи глътка чай и продължи:

— Организирали сме тази и следващата седмица всеки ден да ни посещава представител на различна професия. Учениците са около четирийсет. Просто им поговорете за работата си няколко минути. Те са сравнително малки, така че им спестете някои неща. Вчера идва

пожарникар, утре чакаме журналист, вдругиден — местен писател. Другата седмица ще идват лекар и готвач. Идеята не е да ги накараме да си изберат професия, а по-скоро да разберат какво им харесва. Скоро ще трябва да решат върху кои предмети да съсредоточат усилията си и искаме да им дадем храна за размисъл през лятото.

— Идеята всъщност не е никак лоша. Когато завърших, нямах представа какво искам да работя.

— Вече втора година организираме тези посещения. Сигурна ли сте, че не искате кафе?

— Нямате ли нещо по-силно?

Жената явно не схвана шегата и се смути:

— Ъ-ъ, не...

— Съжалявам, само се пошегувах. Често шокирам хората, които не са свикнали с мен. Пия само когато ме чака шофиране или работа с тежки машини. — На лицето на жената отново се изписа объркване. — Мамка му, извинете! Когато съм притеснена, правя кофти шеги... и, ъ-ъ, ругая.

Жената, изглежда, не се впечатли много.

— Проблем ли ще е да не го правите, когато ви заведе при децата?

— Не, съжалявам. Просто съм нервна. Не контактувам много с деца.

— Всичко ще е наред. Хапят само в края на седмицата.

Този път беше ред на Джесика да се притесни.

— Съжалявам. Понякога и аз правя неуместни шеги — каза заместник-директорката.

След няколко минути жената стана и поведе Джесика по коридора към една празна класна стая. Височината на бюрата и столовете я изненада, въпреки че не би трябвало. Около всяко бюро имаше четири стола, които сякаш едва стигаха до коляното. Цялата стая беше като напръскана с цвят — измервателни скали, рисунки и огромни снимки на замъци. Там, където се събираха две от стените, имаше ниски секции с шарени книги, а подът в ъгъла беше застлан с мокет.

— За беседата с вас ще съберем два класа — каза учителката. — Вие си изберете дали ще говорите права или седнала. Ако искате, ще ви донеса стол.

— Ще стоя права. Макар че тези малки столчета много ми харесват. Ще взема да сложа едно в стаята за разпити само за да обърка хората.

Този път педагожката разбра, че тя се шегува, и се засмя.

— Пригответе се, ако искате, а аз ще отида да доведа децата.

Джесика изключи звука на телефона си и заразглежда детските творби по стените. Имаше изложени ръкописни текстове на учениците и Джесика трябваше да признае, че почти всички пишеха по-добре от нея. Понеже възлагаше някои задачи на подчинените си и вършеше повечето работа на компютър, рядко се налагаше да записва нещо на ръка. Ако все пак се наложеше, резултатът беше нечетлива драсканица. Запита се дали децата си дават сметка, че след като приключат с образованието, рядко ще ползват химикалка.

Мислите бяха прекъснати от детска глъч. Тя се обърна и видя как през вратата прииждат деца. Някои носеха столове и когато всички се настаниха, стаята се оказа пълна. В дъното застанаха двама учители, а заместник-директорката излезе отпред и представи Джесика.

Учениците я поздравиха в един глас с едно напевно „До-бър ден, детек-тив Да-ниъл“, от което едва не я побиха тръпки. Опита се да им изложи нещата просто — как престъпникът може да бъде открит по пръстовите отпечатыци или кръвта, че могат да вземат разрешително да четат имейлите и есемесите на другите. Не искаше да навлиза прекалено навътре в материята, някои аспекти на работата определено не бяха за детски уши. След това премина на по-обичайни неща като обажданията на спешен номер 999 и така нататък.

Когато децата започнаха да гледат стените вместо в нея, Джесика разбра, че е време да спре да им обяснява и да ги остави да задават въпроси. Очакваше учениците да вдигнат ръце, но първото запитване дойде от заместник-директорката:

— Защо решихте да станете детектив?

Джесика се почувства като обект на някоя скучна статия в списание, но обясни, че никога не е имала такава амбиция и е кандидатствала в полицията, защото не е знаела какво иска да прави. Първо започнала като униформен полицаи, после беше решила да расте нагоре. Знаеше, че с това не отговаря на въпроса, но с по-добро обяснение не разполагаше.

След това последваха хаотичните и забавни въпроси на децата. Първият — „Случвало ли ви се е да застреляте някого?“ — накара някои да се закискат, за което една от учителките отпрати към Джесика едно безмълвно „Извинете“. Джесика нямаше против да отговори на въпроса и сама едва сдържа усмивката си. Каза на момчето, че не е застрелвала никого, защото не носи оръжие; затова си има специални въоръжени отряди. Оттам неизбежно се стигна до следващия въпрос — „Искало ли ви се е да застреляте някого?“.

Известно време децата продължиха да питат за огнестрелните оръжия. Въпреки детекторите на входа не се стигна до конфузна ситуация — във въпросите не личеше злонамереност, децата просто питаха за онова, което вече бяха виждали по телевизията. Едно искаше да знае коя е най-високата скорост, с която е карала, друго — дали познавала бащата на еди-кого си, който бил в затвора. И редица други неочаквани за Джесика въпроси.

Най-много я сепна последният въпрос. Едно момиче в дъното на стаята я попита как може човек да се измъкне, ако е извършил престъпление. Може би ставаше дума просто за кражба на сладки неща от някой магазин, но тъй или иначе Джесика не можеше да не отговори на въпроса.

— Винаги те хващат — каза тя, без сама да си вярва, но поне се надяваше така да разубеди някое дете от извършването на престъпление на такава крехка възраст.

Накрая децата отидоха на обяд, учителите благодариха на Джесика и тя пое към участъка.

Последният въпрос се загнезди в съзнанието, защото знаеше отговора. Ако си извършил престъпление и искаш да се измъкнеш, най-добре да накараш хората да мислят, че го е направил някой друг. Ако Джордж Джонсън беше уредил жена му да изчезне, трябваше да им подхвърли улики, които да ги насочат по грешен път, вместо да не оставя никакви. В нейното разследване всичко се въртеше около жената в черно още от първия ден и тя се запита дали проблемът не е именно в това? Подхвърлянето на ръцете на обществени места не беше случайно и онзи, който стоеше зад всичко това, сякаш искаше тя да сглоби пъзела. Помахването пред камерата определено показваше, че има елемент на перчене, но цялостната логика убягваше на Джесика.

По пътя тя се сети, че звукът на телефона още е изключен. Извади го от джоба си и видя, че има съобщение от Роуландс.

„Обади ми се, спешно е.“

Джесика го избра, а той вдигна още на първото позвъняване.

— Джес, връщаш ли се вече?

— Да, идвам пеша. След пет минути ще съм там.

— Добре ли си?

— Да, защо питаш?

— Пратили са ти още един пръст.

23.

Джесика импулсивно го попита най-близкото до ума, макар да знаеше, че той няма как да знае отговора.

— Чий е? Не сме намирали друга ръка.

— Не знаем. Криминалистите дойдоха и вече дори си тръгнаха. Пликът беше абсолютно същият и веднага се обадили на Коул.

— Защо никой не ми каза? — извика Джесика.

— Коул реши така — отговори той необичайно меко. — Вероятно е сметнал, че и без това нищо не можеш да направиш. Никой от нас не можеше, защото веднага извикаха криминалистите. Взеха пръста, плика и всичко останало за анализ.

Джесика затвори. Беше ядосана, че не са я извикали, макар да знаеше, че с нищо не може да помогне. Близко до участъка седна на един зид и поседя няколко минути, за да се успокои. Осъзна, че е бясна не на колегите си, а на човека, който прещаше човешки крайници. Чувстваше се като мишена, но единственият начин да се освободи от това чувство, беше да разбере какво се опитва да каже човекът.

Извървя останалия път до участъка и се опита да се държи спокойно, докато Коул разказваше онова, което тя вече знаеше. Той сложи ръка на рамото и я попита добре ли е. Джесика кимна.

Вече беше решила какво да прави.

— Знам, че ще ни коства много работа, но с Роуландс и Дайъмънд ще прегледаме записите от камерите от последните няколко дни. Досега първо намирахме ръка и после получавахме пръст. Ръката може още да лежи подхвърлена някъде.

— За какво точно ще гледаш? — попита Коул.

— Ами за жената в черно — или за някой, който оставя ръка. Ако човекът следва една и съща схема, може да намерим нещо. Възможните места са много, а и не знаем кога е била оставена ръката, така че ще трябва да прегледаме записите от няколко поредни дни.

Коул кимна в знак на съгласие.

— Трябва да ти кажа още нещо. От лабораторията казаха, че на пръста била татуирана буквата „А“, точно над кокалчето.

Джесика присви изненадано очи.

— Нещо като ЛЮБОВ — ОМРАЗА, което си татуират някои затворници?

— Възможно е. И този пръст е безименен, но при другите беше от дясната ръка, така че hate се пада на дясната ръка, а love на лявата^[1]. Обикновено е обратното.

— Да, прав си, и все пак си струва да проверим. Можеш ли да ми дадеш няколко полицаи?

— Не много — поклати глава Коул. — Колко искаш?

— Трябва ми някой да провери дали не е изчезнал още някой от последния път, когато гледахме списъка. След това искам да разберат дали някой от изчезналите не е лежал в затвора. Може да се окаже напразно, но ако буквата наистина е от затворническа татуировка, ще сме подготвени.

— Добре, върви да вършиш каквото трябва, а аз ще назнача някой да ти помага и ще му дам телефонния ти номер.

Джесика се обади на охранителната фирма, за да разбере дали имат място за трима полицаи, които се канят да нахлуят в офисите им, после закара Роуландс и Дайъмънд до сградата им в центъра на града. Понеже колегите явно се забавляваха със способностите, шофираше много внимателно, но това развесели Роуландс още повече.

— Някой ни е свил шефката и е сложил на нейно място баба ми — подметна той.

По пътя, когато двамата не бяха заети да я дразнят, Джесика им обясни какво трябва да свършат. От фирмата бяха казали, че ще им предоставят три отделни терминала, така че да могат да работят отделно. Тримата избраха от кои обществени места да гледат записи. Като за начало изключиха онези, където вече бяха намерили крайници.

Планът беше да прегледат записите от всяко място в периода от съмване до осем часа през последните четири дни. Ако не намереха нищо, щяха да проверят други места, други часови пояси или предходните дни. Джесика се опасяваше, че ще си загубят времето, но като пристигнаха, се пообнадежди. Тя щеше да прегледа записите от влаковите и автобусните спирки, Дайъмънд — от кината, театрите и градските площади, а Роуландс — тези от камерите на фасадите на

търговските центрове. Сигурно щяха да намерят нещо — това, че разполагаха с пръст, но не и с ръка, не отговаряше на досегашната схема на действие на престъпника.

Понеже нямаше нужда да се съобразява с друг, Джесика пусна записа на двойна скорост и наблюдаваше два различни екрана. Дайъмънд гледаше други два в дъното на същата малка стая, а Роуландс беше в съседната. Макар че бяха с гръб една към друга, двете жени си говореха.

— Как мина днес в училище? — попита Изи.

— Не беше зле. Децата искаха да говорим само за това, как да се изпозастрелят едни други.

Изи се засмя тихо.

— Брат ми се интересува само от пистолети и футбол — каза, — докато не навлезе в пубертета; тогава взе да се затваря в стаята си да играе компютърни игри. През останалото време хленчеше, че момичетата не му обръщат внимание.

— Ами след като си е стоял в стаята.

— Точно това му казваше и татко.

Джесика беше поела по-тежката задача, защото рано сутринта по спирките имаше повече хора. По едно време спря и върна малко записа, но се оказа, че човекът, в когото се беше усъмнила, носи тъмно яке, не наметало.

— Как върви с Мал? Когато ви видях в събота, ми се стори приятен човек.

— Не спира да говори за деца. Онзи ден в парка игра мач — импровизираните татковци срещу нехранимайковците. Май искаше да ми отправи послание с това.

— Не знам какво да ти кажа. Аз умирам от ужас при мисълта, че другия месец ще съм шаферка с две хлапета.

— Не е само това — отвърна Изи. — Той иска да продължи да работи, а аз да се откажа. Не знам дали въобще бих се съгласила на това, а в момента определено не.

— Казвала ли си му го?

— Намеквала съм; не е лесно. Всичките ни приятели очакват всеки момент да забременея. Изглежда, си върви с женитбата. — Последва кратка пауза. — Ти намери ли нещо?

— Не. Само един чистач, който си бърка в носа и си яде сополите, но това не е престъпление.

— А би трябвало, по дяволите! До всички театри, които гледах, или на прага им спеше по някой бездомник, дори след като стана светло. Може би се чувстват в безопасност, защото хората ги виждат. Във всеки случай мисля, че си губя времето.

— Искаш ли да се захванеш с друг запис? Може после да се върнем на театрите, нямаме много време.

— Да, къде каза онзи техник, че са другите записи?

Джесика сложи своите видеофайлове на пауза и отиде при колежката си. Отвори нов прозорец със списък на всички налични записи.

— Благодаря — каза Изи.

— С какво ще се захванеш? — попита Джесика, след като се върна на мястото си.

— Следващи в списъка са хотелите.

Знаеше, че Изи няма предвид всеки хотел, а някои стари сгради в центъра, които бяха превърнати в хотели. На мястото на някогашната „Фрийтрейд Хол“ на Питър Стрийт през деветнайсети век беше станало клане; някога известни музиканти изнасяха там концерти, а политици държаха речи. Сега сградата беше хотел. Другите бяха част от културното и историческото наследство, а най-високата постройка беше собственост на хотелска верига. В крайна сметка някои хотели бяха известни колкото с името на веригата, толкова и със сградата, в която се помещаваха.

Джесика приключи със записите от камерата на гара „Пикадили“ и премина на тези от гара „Виктория“.

— Чу ли, че съдът днес е решил Ерика Томлинсън и Джордан Бенсън да останат в ареста? — попита Изи Дайъмънд.

— Да, точно преди да тръгна към училището. Ако продължават да си прехвърлят вината, накрая и двамата ще ги осъдят за грабеж. Надявам се, че прокуратурата няма да намали тежестта на обвиненията.

— Прочете ли в показанията как всъщност са я заловили? — попита Изи.

— Донякъде, онзи ден беше лудница. Доколкото разбрах, някакъв човек се криел в тоалетната?

— Нещо такова. Аз взех показанията на собственика на магазина. Онзи, който ни се е обадил, е негов приятел. Отишъл там да използва тоалетната и на излизане видял жената с ножа. Първо ни звъннал, после врѣхлетял и я блъснал с рамото.

— Много смело от негова страна предвид това, че Ерика е имала нож — отбеляза Джесика.

— Казва се Франк някой си. Интересното е, че няколко пъти повтори, че никога преди не е удрял момиче. Аз му казах, че никой няма да го обвини, но той настояваше, че има нова приятелка и не знае какво ще си помисли тя, като разбере, че бие жени.

— Да, но обстоятелствата са били малко особени — каза със смях Джесика.

— Казах му го, но той не престана да се притеснява, а момчето от магазина се вайкаше, че баща му ще се ядоса, задето е пуснал външен човек да използва тоалетната.

Джесика натисна някакъв бутон на арматурното табло.

— Не ти ли се струват странни хората? — попита. — Това момче се чувства виновно, защото е нападнало жена, заплашила приятеля му с нож, а в същото време някакъв откачалник не се притеснява да реже човешки ръце.

— Такава ни е работата.

— Да, такава е.

Опитваше се да не звучи обезверена, но не можеше просто да махне с ръка — нали онзи, който подхвърляше ръцете, знаеше коя е тя.

— Какво мислиш за слуховете за депутата? — попита Изи.

Джесика се зачуди какво да отговори.

— Трябва да гледаме да не се разчува.

— Съжалявам, нямах намерение да...

— Да, знам. Наложил ли се да пазим нещо в тайна, всички веднага започват да говорят за него. — Изи не каза нищо и тя въздъхна. — Нямах предвид, че трябва да престанеш, просто бъди дискретна, ако стане въпрос в участъка. Споделих това с Дейв и с теб, защото ви имам доверие, но не трябва да стига до ушите на другите.

— Кажи какво става тогава.

Джесика си спомни как преди няколко години самата тя се опитваше да измъкне информация и да разбере вътрешната политика в участъка.

— Какво си чула?

— Че сега проучваме самия Джордж Джонсън — отвърна Изи.

— Кой ти го каза?

— Всички знаят.

— Трябваше да е тайна — въздъхна Джесика. — Тази сутрин получихме разрешително да му проверим банковите сметки. Искаме да прегледаме и електронната му поща, но без да разбере. С имейлите е по-сложно, защото той е депутат и те може да съдържат поверителна информация. Коул май се надява да намерим нещо нередно с финансите му, понеже ще е трудно да скрием от него, че го разследваме. В момента шефът на участъка проучва как стоят нещата от законова гледна точка. Някои споменават дори МИ5, но според мен това е защото никой не познава закона.

— А ти какво смяташ?

— Знае ли човек? Хората автоматично решават, че виновникът е съпругът, съпругата, гаджето. Мога да кажа само, че според мен той не е знаел за камерата. Отначало изтълкувах изражението му като изненада, но вероятно е било паника, защото си е дал сметка какво може да има на записа. — Джесика остави за друг ден видеофайла, който преглеждаше, и се прозя. — Отегчи ли се вече?

— Да. Чудя се какво прави Дейв.

— Сигурно увеличава образите, за да огледа бюстовете на жените.

— Ха! Всъщност той е доста добър, знаеш ли?

— Да, знам. Защо мислиш избирам да работя с мъже? Само не му казвай.

— Ей, виж! — извика неочаквано Изи.

Джесика спря своя запис, завъртя се на стола и отиде при колегката си.

— Мисля, че е тя — каза Изи.

На записа, в далечен план, се виждаше фигура, но образът беше неясен.

— Кой запис гледаш? — попита Джесика.

— От камера на улицата, която води към гарата на Окфорд Роуд. Качена е отстрани на хотел „Палас“.

— Онзи с огромната часовникова кула?

— Точно.

— Има ли запис от друг ъгъл?

Детектив Дайъмънд превключи между няколко прозореца, пусна друг запис и отиде на същия час като на първия.

— Тази камера е насочена в другата посока — обясни тя.

Двете гледаха мълчаливо как в кадъра се появява фигура с дълга черна наметка. Макар да не каза нищо, Джесика знаеше, че това е техният човек. Сякаш прочела мислите, Изи забави скоростта на записа и увеличи образа — точно както искаше Джесика.

— И тук знае къде са разположени камерите — каза Изи.

— Знам. Само че къде отива?

Изи веднага превключи на друг ъгъл — бързо беше научила как се работи със системата. Фигурата присъстваше на три записа от три различни ъгъла, но на никоя не се виждаше откъде идва — възможните улички бяха много.

След като видяха, че няма как да разберат, Изи превъртя записа напред и видяха как човекът минава покрай старинната сграда, навежда се и оставя ръката под платнения навес на страничния вход. Всеки ден оттам минаваха толкова много хора, че беше смайващо как никой не се беше обадил в полицията. Записът беше отпреди два дни. Джесика погледна часа в дъното на екрана — малко след пет сутринта. Улиците бяха почти празни, но все някой трябваше да е минал оттам.

— Дали да се обадим и да пратим някого там? — попита Изи.

— Дај първо да го изгледаме до края.

На другия монитор Изи пусна записа, на който се виждаше най-ясно как фигурата се отдалечава. Отначало човекът пое натам, откъдето беше дошъл, но после прекоси улицата и тръгна в друга посока, различна от онази, от която се беше появил в кадър.

През цялото време се движеше по същия начин като при предишните случаи — държеше главата си извърната от камерите, пелерината стигаше малко над глезените, така че разкриваше част от краката и черните обувки на нисък ток.

Човекът излезе от кадъра.

— Има ли друга камера, насочена към мястото? — попита Джесика.

Колежката вече беше спряла записа и преглеждаше списъка с видеофайлове. Пусна някои, но на тях нямаше онова, което търсеха.

— Знаеш ли как се казва улицата?

— Нямам представа — отвърна Джесика.

Можеха да потърсят името, но щеше да е по-бързо да действат на принципа „проба — грешка“. Изи продължи да отваря и затваря файловете, докато най-накрая попаднаха на търсения. Тя бавно превъртя записа напред. Човекът вървеше уверено по улицата, подмина няколко магазина и продължи към камерата, която, съдейки по ъгъла на изображенията, беше качена високо на ъгъла на някоя сграда. Човекът спря в началото на една уличка и вдигна палци към камерата в знак на поздрав, без обаче да извъръща лице към нея.

Изи се изсмя невярващо.

— Това не го очаквах.

— Невероятно — каза Джесика. — Добре, ще трябва да дадем записа на някого, да го изчисти и да увеличи кадъра. Само че първо дай да видим какво е станало с ръката.

Посочи към първия монитор и каза на Изи да ускори записа.

Петнайсет минути след оставянето на ръката някакъв човек мина покрай нея, без да види какво има на земята. След това двете полицайки видяха защо крайникът не е бил намерен. Дотича улично куче, подуши ръката и я взе в уста. После забърза по улицата, по която беше дошла фигурата, и изчезна в пресечката зад хотела.

[1] Американските затворници имат практика да татуират на ръцете си думите love („любов“) и hate („омраза“) — по една буква на всеки пръст. — Б.пр. ↑

24.

Без двамата си колеги Джесика кара доста по-небрежно. Беше оставила Дайъмънд и Роуландс да видят дали кучето или фигурата в черно няма да се появят от някоя уличка. Кадрите от записа бяха дадени на човек, който да ги направи по-ясни и отчетливи.

Сега се промъкваше през трафика на път за хотел „Палас“. Сградата се намираше недалеч от офиса на охранителната фирма с камерите, но колите почти пълзяха. Тя се зачуди дали нямаше да е по-добре да тръгне пеша. Един шофьор даде мигач, че ще минава в другата лента, и затвори пътя, при което Джесика натисна яростно клаксона. Онзи направи неприличен жест към нея и я напсува. Ако не бързаше толкова и не беше с личния си автомобил, щеше да го спре. Най-накрая той се отмести и тя мина на жълт светофар, зави в последния момент, за да не се сблъска с един велосипедист, и паркира върху двойната жълта линия, като така блокира изхода на уличката, която преди малко бяха наблюдавали на записа.

Полицията още не беше дошла да отцепи района. Колата на Джесика блокираше половината лента на главната улица и останалите шофьори започнаха да натискат клаксоните. След като видяха, че тя не се отмества, тръгнаха да я заобикалят. Джесика не се трогна от негодуванието им и бавно тръгна по уличката, като се оглеждаше. Земята беше покрита с боклуци и въпреки хубавия слънчев ден уличката беше изцяло в сянка.

Докато оглеждаше двата тротоара, Джесика вдигна от земята няколко кутии. Зад нея шумът от клаксоните продължаваше. В далечината се чуваха полицейски сирени — дано това да означаваше, че колегите идват, а не че е станала някоя сериозна катастрофа.

С приближаването към кофите за боклук на хотела миризмата на гнилоч се засили. По земята имаше опаковки и останки от храна. Джесика едва дишаше заради вонята. Направи няколко крачки назад, пое си дълбоко дъх и бързо продължи напред.

Докато стрелкаше с очи двете страни на улицата, вниманието привлече някакъв предмет до пожарния изход. Клекна, за да го огледа — определено приличаше на ръка. Беше надъвкана от кучета или плъхове — кофите бяха съвсем наблизо. Приличаше на парче полусуrowa пържола, която веднъж бяха сервирали в ресторант. Тя беше изплюла тогава меко месо на бучки. Единственото, което показваше, че е ръка, беше наличието на нокти на палеца и на три от другите пръсти.

Джесика се отдръпна и продължи по улицата, за да си поеме дъх. Не знаеше дали вонята идва от ръката или от кофите и хранителните останки. След като изпълни дробовите си с въздух, тя се върна при ръката. Въпреки че пръстите бяха смазани, тя се наведе да види дали върху тях няма букви. От лабораторията бяха казали на Коул, че на изпратения безименен пръст е татуирана буквата „А“. Каквото и да пишеше на кокалчетата, това трябваше да е втората буква от думата. Безименният пръст липсваше, а на един от останалите Джесика различи нещо като W. После си даде сметка, че го гледа наопаки и буквата всъщност е M.

Присви очи, за да види дали не е H, което щеше да потвърди хипотезата, че на пръстите е пишело love и hate. Но не — определено си беше M. Заради одраскванията и следите от зъби знаците на другите два пръста не се четяха. Можеха да са I, L, T или P, или всякаква комбинация от тях.

Джесика се изправи и тръгна към колата си. Шофьорите продължаваха да натискат клаксоните, но наблизо се чуваха и полицейски сирени. Замисли се коя друга дума могат да образуват буквите, щом не беше hate. Трябваша молив и хартия за писане. Не виждаше смисъл някой да изпише на пръстите си malt, halt, hail или mail, освен ако не беше пощальон, който особено се гордее с професията си.

Докато се опитваше да мисли, някой рязко удари спирачки и пред очите проблесна белият цвят на полицейските автомобили, които паркираха около нейния в дъното на улицата. Докато няколко униформени полицаи оглеждаха колата, Джесика стигна до тях и им показва значката си.

— Моя е — каза. — Полицаят кимна. — Криминалистите идват ли? Там вони.

— Да, трябваше вече да са тук.

— Мат!! — прекъсна го тя.

— Ъ-ъ, не, аз се казвам Иън.

— Не, извинете, нямах предвид вас. Татуираната дума може да е била Мат. — Мъжът я гледаше объркано. — Не се тревожете. Аз тръгвам. Не пускайте там никого, докато не дойдат криминалистите. Кажете им, че предметът е вдясно, близо до кофите и пожарния изход. В отвратително състояние е.

Джесика се качи в колата си и успя да се измъкне измежду полицейските коли от двете страни. Докато караше към „Лонгсайт“, се опита да си спомни дали някой от ръгбистите на снимката се казва Матю или Мат. Не се сещаше за такъв. Във всеки случай снимката и откъслечните сведения, които бяха събрали за играчите, се пазеха в участъка. Ако Роуландс или Дайъмънд бяха там, щеше да им се обади, но ги беше зарязала в офиса на фирмата да се оправят със записите от градските камери.

Щом паркира пред участъка, се обади на Дайъмънд да каже, че е намерила ръката. Изи на свой ред я информира, че никоя от камерите не е уловила фигурата в черно да излиза от улицата. Пошегува се, че сега се налага да се върне в участъка с автобуса и че разполагат с ясна снимка на престъпника как се перчи пред камерата. Файлът с изображението беше изпратен за анализ в лабораторията.

Джесика се поколеба дали да не се качи при Коул да му разкаже за случилото се, но любопитството относно името Мат надделя. Отиде в кабинета си и се разрови в папките, с които както обикновено беше затрупано бюрото. Накрая намери каквото търсеше, но не откри играч със същото име.

Възможните комбинации от букви бяха много и докато се опитваше да ги свърже някак, хрумна, че буквите може да обозначават някой друг, например сина или дъщерята на жертвата. Беше странно да татуираш нечие чуждо име на такова място, но пък веднъж беше арестувала жена с татуировка на гола жена върху гърдата си. Всичко беше възможно.

Отказа се от загатката за момента и отиде на главния етаж да намери полицаите, които се занимаваха с актуализацията на списъка с изчезналите. Поразпита един-друг и накрая посочиха двама служители, седнали един срещу друг в далечния ъгъл на стаята. Като

се изключат посещенията при Дайъмънд и Роуландс, Джесика не прекарваше много време на главния етаж, но навремето, когато беше още новак, стоеше точно в онзи ъгъл.

Мястото винаги се беше струвало горещо и задушно през лятото и студено през зимата. Докато вървеше натам, почти усещаше как се поти. Вече не питаше докъде са стигнали с оправянето на климатичната инсталация. Частта, поръчана от фирмата, явно се беше загубила някъде в Източна Европа, а новата беше задържана на митницата. Никой не знаеше нищо, освен това, че вътре е много по-горещо отколкото навън. Джесика беше успяла да накара администрацията да даде телефонния номер на фирмата, която се занимаваше с поправката, но след контакта си с отдела за обслужване на клиенти се искаше да отреже разни части от анатомията на тамошните клоуни. В продължение на дваайсет и пет минути набира „едно“ само за да попадне на друго меню с опции, където набра „четири“, после чака десет минути, пет минути слуша някакъв, който изобщо не помогна, и след още десет минути изчакване писна и затвори.

Единият от полицаите говореше по телефона, а една жена пишеше на компютъра си. Джесика ги познаваше по физиономия, но не знаеше имената им. Отиде при тях и седна на ръба на бюрото им. Полицайката беше на дваайсет и няколко години и работеше при тях отскоро.

— Добре ли сте, госпожо? — попита тя.

— Да, но недей да ме наричаш така. Казвай ми „Джес“, „детектив“ или дори „сержи“, ако се налага.

Някои полицаи предпочитаха да се обръщат към тях официално, по чин. Джесика разбираше, че така е по-лесно да разграничиш „истинския“ живот от работата. Само че всеки път, когато някой се обръщаше към нея по този начин, се чувстваше стара.

— Извинете — каза жената. — Главният инспектор ни каза да започнем работа по вашия списък, но не ви се обадохме, защото не сме открили кой знае какво.

— Каква част сте минали?

— Събрахме списъците с изчезнали от област Манчестър, Ланкашир, Чешир и още няколко, до които успяхме да се доберем.

Включихме всички в първоначалния списък и сега се опитваме да разберем дали някой от тях не е лежал в затвора.

— Има ли готов списък с имена?

— Само на файл — отвърна жената и посочи монитора.

Джесика приклепна да погледне.

— Можеш ли да пуснеш търсене за човек на име „Мат“ или „Матю“?

Полицайката кликна тук-там и на екрана се появиха две имена. Единият беше изчезнал отдавна, а другият беше обявен за издирване миналата седмица. Жената показва каква информация имаха за него и Джесика усети как по гърба пробягва позната тръпка.

Матю Купър беше местен, обявен за изчезнал от по-малкия си брат. И това не беше всичко — той беше на същата възраст като останалите жертви, с разлика от няколко месеца.

— Намери ми възможно най-много информация за този мъж, става ли? — попита Джесика и си записа телефонния номер на брата.

Отиде да уведоми Коул за развитието по случая. Когато Роуландс и Дайъмънд се върнаха в участъка, раздразнени от пътуването с градския транспорт, тримата позвъниха на останалите от отбора по ръग्би, за които знаеха, че са живи. Прегледаха и списъка със завършилите същото училище като жертвите, но в него не фигурираше Матю Купър.

Джесика пусна двамата детективи да си ходят, но самата тя не се отказа и позвъни на брата на изчезналия, Люк. Оказа се, че една вечер Матю отишъл на кръчма и не се върнал. Според приятелите му, когато си тръгнал, всичко било нормално. Джесика вече беше проверила полицейските доклади — служители на реда в западната част на града не бяха открили нищо. Случаите на изчезване не бяха толкова обичайни и все пак Матю нямаше да е първият, който се е напил и е паднал в канала.

Попита Люк дали е съгласен някой полицай да отиде и да му вземе проба от слюнката, която да сравнят със смазаната ръка. Въпреки тежката ситуация тя се опита да не му дава надежда, че са открили брат му. Люк се съгласи и с малко късмет до двайсет и четири часа щяха да знаят дали ръката е на Матю.

Точно когато се канеше да затвори, се сети, че е пропуснала да му зададе най-важния въпрос.

— Брат ви има ли татуировки?

— Няколко в горната част на ръцете и една голяма на гърба — отвърна Люк.

— И никакви други?

— Защо питате?

— Може да ни помогнат да го идентифицираме, ако се наложи.

— На гърба му е татуиран дракон, а на ръцете — нещо на китайски.

Джесика не искаше да издава подробности за буквите, татуирани върху пръстите на жертвата. Още не бяха съобщили нищо на медиите и ако се окажеше, че ръката е на брат му, преди да му го съобщи, Джесика щеше да поиска потвърждение чрез ДНК-проба.

— Сигурен ли сте, че няма други? — настоя тя.

— Май имаше някаква на прасеца... а, и на кокалчетата на ръцете.

Джесика затаи дъх.

— Не знам защо така реши, но на едната му китка пише моето име — Люк, а на другата — неговото, Мат.

Джесика запази спокойствие, благодари на мъжа за съдействието и каза, че ще му се обади, когато получат резултатите от ДНК-пробата. После затвори и си пое дълбоко дъх.

Излизаше, че четвъртата ръка е на Матю Купър, но понеже той не беше от отбора по ръгби, нито от училището на останалите трима, нямаше представа какво го свързва с тях.

25.

Джесика веднага отиде при Коул да му каже, че е открила на кого вероятно е четвъртата ръка. Двата дни, в които чакаше потвърждение от лабораторията, се сториха безкрайни. Даваше си сметка, че предвид състоянието на ръката на специалистите им трябва време, но това не попречи да ги проклина тихо, когато беше сама в кабинета си.

Едуард Маркс, Люис Барнс и Джейкъб Крисп бяха от едно училище и бяха играли в един отбор по ръгби. Тези неща обаче не се отнасяха за Матю Купър и освен че беше на приблизително същата възраст и от същия район, Джесика не намери нищо, което да го свързва с останалите жертви.

След като от лабораторията потвърдиха самоличността му, тя съобщи на Люк Купър, че брат му вероятно е мъртъв, и му поиска възможно най-много информация за изчезналия. Проблемът беше, че като се изключи странният му вкус относно татуировките, Матю изглеждаше съвсем нормален. Работеше като счетоводител, имаше малко приятели, явно беше щастливо необвързан и нямаше открити врагове, нито причина някой да иска да го нарани.

За добро или зло Дженюари беше изключена от списъка на заподозрените. По времето, когато беше подхвърлена четвъртата ръка, се оказа, че тя е работила като доброволец в един хостел; разполагаше с няколко свидетели. Това донякъде радваше Джесика, защото сега можеха да затворят тази глава, но, от друга страна, оставаха в задънена улица.

Докато Роуландс и Дайъмънд проучваха миналото на Матю, Джесика поиска актуална снимка на изчезналия от брат му и отдели деня за посещения у роднините на останалите жертви.

Вики Барнс не беше склонна да признае Дженюари за невинна и още беше ядосана на полицията, че са я пуснали. Все повтаряше, че не се чувства в безопасност в къщата. Джесика съчувстваше донякъде, но в крайна сметка не намираше оправдание за страха, освен

освобождаването на Дженюари. Нито тя, нито родителите на Джейкъб Крисп разпознаха Матю Купър, когато им показва снимката му.

Накрая се обади на Чарли Маркс, който я покани отново у тях. Този път Джесика безпроблемно откри къщата му и паркира пред нея. Плетът изглеждаше подкастрен, тревата беше окосена. Когато мъжът се появи на прага, си личеше, че вече е приключил с нанасянето. Носеше широки къси панталони, джапанки, свободна памучна риза и слънчеви очила — един безгрижен бонвиван. Когато излезе на слънцето да поздрави Джесика, си свали слънчевите очила, което се стори малко странно. Косата му изглеждаше по-руса и по-рошава.

Чарли я покани с усмивка вкъщи. За момент Джесика реши, че ще се опита да я прегърне, но той само подаде ръка.

— Как вървят нещата, Чарли?

— Бива. Още сортирам документите на брат ми, свързах се и с двама адвокати. Естествено, надявам се, че ще го намерите, но междувременно има сметки за плащане и такива неща. Много е сложно, защото Ед още се води изчезнал, а не... нещо по-лошо. Не бих казал, че го бива да си управлява нещата.

Джесика кимна — знаеше колко трудни за уреждане са правните въпроси при нечия смърт, още повече, ако човекът се водеше само изчезнал.

— Няма да стоя дълго, исках само да погледнете една снимка и да ми кажете дали човекът ви е познат.

— Разбира се, но ако е свързано с брат ми, не знам много. Нали сте наясно с... проблемите между нас.

Тя извади от един плик снимката на Матю Купър и му я подаде. Чарли я погледна, после издаде напред долната си устна и поклати глава.

— Нямам представа кой е — върна той снимката. — Искате ли нещо за пиене? Мога да ви направя чай или да ви предложи нещо студено.

Дали защото не се искаше да прекара следобеда в задушния участък, Джесика се съгласи.

— Добре, защо не — отвърна тя, изненадана от себе си.

Чарли я поведе през къщата и Джесика се заглежда. По стените бяха окачени произведенията на Ед, които странно контрастираха с

някои безполезни предмети, които се подмятаха наоколо. Докато вървяха към кухнята, стъпките им отекваха по твърдия под.

За разлика от останалата част на къщата — странна смесица от недовършено, старо и ново, — кухнята беше впечатляваща. На стената срещу вратата имаше огромен хладилник в американски стил, а вдясно — газова печка с шест котлона и голям аспиратор. Масивни кухненски плотове заемаха останалата част от стаята. Джесика почти примигна, докато се опитваше да асимилира разликата между кухнята и другите помещения.

— Готвите ли? — попита тя.

— Малко. Когато напуснах къщата, всичко това го нямаше. Сигурно брат ми го е поръчал. Но през последните две седмици си приготвих това-онова. Щеше да е срамът такава кухня да не се използва.

— Според вас защо брат ви е хвърлил толкова усилия за тази стая?

В този момент се чу звънът на мобилен телефон. Чарли се изненада, защото звукът не идваше от джобовите му. Отвори няколко чекмеджета, намери звънящия телефон и отказа повикването.

— Извинете ме. Нямам представа какво търси тук.

— Ваш ли е?

— Да, да. От няколко дни го търся.

— Но аз преди малко ви се обадох, за да проверя дали сте тук — каза объркана Джесика.

— Имам два. Единият е служебен. Честно казано, така и не го върнах. Трябва да го изпратя на фирмата.

Макар че не отвърна нищо, Джесика реши, че е странно.

Чарли прибра телефона в джоба си и отвори хладилника.

— Завчера напазарувах. Имам лимонада, кока-кола, вода, натурален сок...

— Лимонада, благодаря.

Той седна на един бар стол и също си наля за пиене. През това време Джесика се разхождаше бавно из стаята.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита домакинът.

— Не, извинете ме, понякога проявявам нездрав любопитство. Досега не съм виждала толкова хубава кухня.

— Не знам какво да ви кажа. На практика не е моя.

— Мога ли да разгледам останалата част от къщата?

— Ъ-ъ, да... да. Нещо конкретно ли търсите? Вече знам кое къде е.

— И аз не знам — сви рамене Джесика. — Нали намерихте снимката на отбора по ръгби, може да има и нещо друго. Знаете, че освен брат ви има и други изчезнали, и за това трябва да има причина. Тук има толкова много неща, че може да сме пропуснали нещо, ако не сме търсили където трябва.

Чарли се усмихна и допи питието си.

— Да, добре, няма проблем. И без това следобед ще съм си вкъщи, трябва само да се обадя на някои хора. Внимавайте, ако отивате при басейна. Още се опитвам да си изясня положението с него. Доколкото разбрах, строителят е взел парите, свършил е работата наполовина и дотам. Тук се мотаят какви ли не нехранимайковци, така че знае ли човек? Уговорих се с един майстор да довърши басейна, но понеже е добър, има много, много поръчки. В момента работи по къщата на някакъв футболист, после ще дойде тук. Преди това трябва да ми отпуснат пари, но това зависи от адвокатите.

Джесика кимна, макар че не се налагаше да ходи до басейна. Просто беше хрумнало да огледа къщата, без да има някаква определена цел. След като си допи лимонадата, попита Чарли дали може да огледа горе сама и той не възрази. Мина по белия каменен под на преддверието и се качи по застланите с пътека стълби до дървената площадка на горния етаж. Подът в кухнята също беше дървен и тя се зачуди защо помещенията не са в един стил.

Беше странно, че дават такава свобода да рови из чуждите вещи. Не че беше за първи път, но обикновено разполагаше с разрешително за обиск. Реши, че Чарли няма нищо против, защото много малко от вещите са негови.

Подмина стаята, която миналия път сметна, че е спалнята му, и се зае да разгледа другите, които по-рано беше разгледала бегло.

Първата беше от полузавършените помещения, каквито имаше в цялата къща. Подът беше от дюшеме, в ъгъла бяха струпани кашони. Отвори ги, но вътре видя само предмети за декорация, втвърдени стари четки за боядисване и кутии с боя, които явно бяха отпреди много години, съдейки по марката.

Във втората стая имаше единично легло и чист на вид килим. Обзавеждането не изглеждаше ново, а по-скоро недокоснато — сякаш стаята е била приготвена за гост, който така и не е дошъл. Джесика погледна през сводестия прозорец и видя Чарли в задния двор да говори по телефона, крачейки напред-назад. Той също я забеляза и махна весело. Тя също му махна, макар и не толкова ентусиазирано. Намираше го за странен, но в живота му като цяло имаше много странни неща. Едва се беше сдобрил с брат си, и ето че той беше изчезнал. Сега беше единствен собственик на къщата, с която явно не знаеше какво да прави. Съдейки по състоянието, Ед трябва да е бил малко ексцентричен. По всичко личеше, че след смъртта на баща си е живял тук сам.

Джесика нямаше излишни пари, но пък и никога не беше имала продължителни финансови затруднения. Печелеше достатъчно, за да си плаща сметките, опитваше се да спестява по малко и да задели нещо за едномесечния си отпуск. Докато разглеждаше обширния имот, се зачуди как ли би реагирала, ако наследи подобен имот. Може би също като Ед и баща му ще остави нещата недовършени. Някои стаи като кухнята и спалнята на Ед бяха добре поддържани, докато други бяха с главата надолу. Явно просто си бяха създали удобства, които им бяха нужни, и толкова.

След онова, което беше научила за семейните взаимоотношения, имаше чувството, че нещо не е наред. От друга страна, казаното от Чарли се оказа вярно. Друг източник на информация за семейството Джесика нямаше. Зачуди се защо никой от двамата братя няма приятелка. Чарли очевидно беше свободен, както е бил и Ед — приятен на вид мъж с творчески заложби и много пари.

Макар че не беше авторитет по въпроса за връзките, на Джесика се струваше странно, че досега не е попаднала на следи от бивши приятелки или приятели на братята. Когато медиите се доберяха до големи случаи като убийства или този на Джесика, в полицията често се обаждаха познати на жертвата — бивш приятел или приятелка, далечни роднини, стари приятели. Дори да нямаша информация, свързана с престъплението, тези хора помагаша на полицаите да си изградят представа за човека. А Ед беше живял в тази огромна къща сам и в живота му сякаш не беше имало никого.

Продължи да оглежда къщата. Банята беше не по-малко впечатляваща от кухнята. Беше просторна, покритият с плочки под беше наклонен така, че водата да се стича в сифона в средата на помещението. Крановете и душът бяха от неръждаема стомана, а мивката и тоалетната бяха в цвета на стените — черен гланц. Джесика беше виждала само една подобна баня. Веднъж я бяха пратили в командировка в Единбург и от полицията бяха резервирали стая. Хотелът беше пълен и я бяха настанили в апартамент на последния етаж. Никога не беше попадала на такова изискано място. В крайна сметка си взе душ не един, а два пъти и си игра да събира и разтваря завесите с дистанционното управление.

Накрая откри стаята, където Чарли беше дал снимката на отбора по ръгби. Отново изпита желание да погледа през прозореца и няколко минути стоя там и наблюдава как птиците се гонят в задния двор, преди да отлетят. Чарли не се виждаше никъде и пейзажът навън беше идиличен. Сега разбираше защо Ед толкова често е стоял и е рисувал в тази стая.

Накрая Джесика се обърна и огледа кашоните, струпани в помещението. Без да знае какво точно търси, започна от най-близките. Вътре имаше какво ли не. В първия намери удостоверение на Ед, че е завършил четвърти в някакво състезание по математика в началното училище, после тенекиена кутия с лак за обувки, четири стенни скоби за окачване на рафтове, празна стъклена бутилка от мляко и някаква игра на дъска, на чиято кутия се виждаше лицето на някогашен телевизионен говорител, починал преди повече от десет години.

Джесика се постара да подреди вещите обратно в кашона, макар да се съмняваше, че някой ще ги извади отново. Във втората кутия също имаше всевъзможни неща — топки за голф, стари завеси, стъклена топка със снежинки, евтини стари слънчеви очила, няколко свещи и три вестника отпреди двайсет години. Разгърна вестниците, да не би да са ги запазили нарочно, но и така да беше, не намери нищо интересно.

Докато прибираше вещите в кашона, Джесика се запита какво се надява да постигне в крайна сметка. Отвори третия кашон и извади няколко телени закачалки за дрехи и четири празни тенекиени кутии за тютюн. Под тях лежаха снимки в рамка.

На първата имаше две момчета на девет-десет години, които строяха пясъчен замък на плажа. Едното беше с руса коса, другото — с тъмна. И двете се усмихваха на снимащия. В едното Джесика разпозна Чарли. Като деца двамата братя много си приличаха, макар че тъмнокосият Ед беше малко по-нисък. На следващата снимка се виждаше Ед на сцената на училищна пиеса. Тук той беше малко по-голям, на около тринайсет, и изглежда, произнасяше някакъв монолог, в който силно се беше вживял. Следваше снимка на Чарли как кара колело в парк или градина, после други, на които ловеше риба или играеше футбол. На последната двамата явно си пишеха домашните, седнали един срещу друг, всеки от тях съсредоточен върху учебника си.

Снимката отдолу беше странно и неустойимо красива. Ед вероятно не знаеше, че го снимат. Изглеждаше на около шестнайсет години и рисуваше, седнал в стаята на долния етаж. От прозорците пред него струеше светлина, по стъклото имаше капки дъжд. Снимката беше завладяваща и Джесика се запита кой ли я е правил. Объркана и очарована, за малко да пропусне следващата. Вече я беше сложила върху другите, когато си даде сметка какво всъщност представлява.

Обърна я и се вторачи в шестимата млади мъже, вероятно осемнайсет-деветнайсетгодишни, вдигнали чаши с бира към снимащия. Някои имаха бронзов загар, други бяха червени като раци — явно бяха на почивка. В средата Джесика различи Ед Маркс, широко усмихнат. Приятелят му до него приличаше на Матю Купър като младеж. Беше виждала само негова актуална снимка и все пак беше почти сигурна, че е той.

Мъжът до Матю не беше познат, но от другата страна на Ед видя онова, което търсеше, откакто намериха първата ръка. До един непознат мъж се виждаха усмихнатите загорели лица на Люис Барнс и Джейкъб Крисп.

26.

Почти всеки път, когато Джесика чуеше или видеше нещо вълнуващо, свързано с разследване, сърцето започваше да препуска и не я сдържаше на едно място. Този път обаче тя просто гледаше втренчено снимката. Над момчетата се виждаше синьо небе и Джесика се запита къде ли е правена и от кого. Барманът или някой случаен минувач? Или друг, седми младеж от групата?

Джесика слезе по стълбите, все така загледана в снимката. Носеше и другата, на която братята пишеха домашните си. Намери Чарли в кухнята.

— Наред ли е всичко? Какво намерихте? — попита той.

Тя му подаде снимката от почивката.

— Знаете ли нещо за нея? Кога и къде е правена? Кои са момчетата?

Чарли се вгледа в снимката, после вдигна очи към Джесика.

— Това да не са...

— Четирима от тях, в това число и брат ви, са изчезнали. Трябва да разбера кои са другите двама, после какво е станало с шестимата.

— Наистина не знам — заекна леко той. — Спомням си смътно, че ходи във Фалираки, след като завърши училище, но двамата се движехме в различни кръгове.

— Поне един от тези мъже не е ходил в същото училище като него — каза Джесика, имайки предвид Матю Купър.

— Не знам — сви рамене Чарли. — Спомням си само, че това беше първото му пътуване в чужбина и трябваше да си вади паспорт. Беше през лятото след като си взе изпитите, но това не значи, че всички са от същото училище. Веднъж седмично ходеше на някакъв курс по рисуване. Просто не знам.

— Значи е бил на осемнайсет или деветнайсет години?

— Предполагам.

Джесика взе снимката.

— Мога ли да я задържа засега?

— Да, няма проблем.

Тя му показва другата снимка, на която двамата братя си пишеха домашните.

— Намерих и тази. Реших, че може да я искате.

Чарли взе снимката и леко се усмихна.

— Да, спомням си я. Хубава е. Татко не ни пускаше да излезем, преди да сме си написали домашните след училище. Даже си спомням как ни снима.

Той сложи снимката на кухненски плот.

— Може ли да не споменавате за тази известно време? — попита Джесика за снимката, която държеше.

— Разбира се, и без това не познавам никого тук.

— Имам предвид да не споменавате на медиите.

— Няма проблем, както искате.

На път за участъка тя премисли фактите, но не виждаше ясно обяснение. Ако беше станало нещо по време на почивката, онзи, който подхвърляше ръцете, можеше да е един от двамата непознати на снимката или съвсем друг човек. Сега най-важното беше да разберат кои са тези двамата. Дано никой от тях да не беше изчезнал и да бяха склонни да разговарят с полицията. В някой момент щеше да стане ясно дали почивката играе роля в събитията. Сега поне знаеше, че Матю Купър е свързан с другите три жертви.

След като паркира пред „Лонгсайт“, Джесика се обади на Чарли и го помоли да прегледа останалите кашони, и ако намери други снимки на Ед на същата възраст, да съобщи. Беше попаднала и на двете следи благодарение на него и щеше да е безотговорно да не проучи нещата докрай. С негово позволение можеше да изпрати полицаи да претърсят къщата, но тя беше толкова голяма, че те сигурно щяха да пропуснат нещо или нямаше да си дадат сметка, че то е важно. Чарли поне знаеше какви снимки я интересуват и явно имаше желание да помогне въпреки странните обстоятелства около него.

Роуландс и Дайъмънд вече си бяха тръгнали, както и Коул. Обикновено Джесика обсъждаше идеите си поне с един от тях. След като установи, че ги няма, тя се върна в кабинета си, където завари детектив Корниш, седнала зад бюрото си. Джесика я виждаше тук за пръв път от доста време.

— Как върви? — попита Джесика.

— Бавно и мъчително. Вече сънувам червени микробуси.

— Значи още не са открили откъде е?

— Опитваме се, но не е лесно. Мислехме, че щом разберем марката и модела, ще сведем възможните автомобили до малка бройка, само че базата-данни на Кралските пощи не е върхът. Сега вместо кратък списък с възможните микробуси разполагаме с дълъг списък на тези, които категорично са изключени. В автомобилната асоциация цари обичайният хаос. Все пак имаме две следи.

Джесика заобиколи бюрото на колегата си и седна на своето.

— А разследвате ли самия Джонсън?

— Напоследък съм малко изолирана от разследването — не че имам нещо против — каза Корниш. — Шефът на участъка разговаря с разни хора. Прегледахме банковите сметки на Джонсън и попаднахме на няколко съмнителни тегления на пари в брой, но може да се окаже нещо банално. В някакъв момент ще го разпитаме за тях, но преди това трябва да проучим много други неща. След много мъки получихме разрешително да прочетем част от имейлите му. Нали знаеш, че искахме да стане, без той да разбере? Това ни създаде какви ли не проблеми, но няколко експерти вече работят по случая.

— Очаквате ли да намерите нещо важно?

Луиз Корниш въздъхна и нагласи една от снимките на бюрото си така, че да е в идеална права с останалите. Това беше най-дългият разговор помежду им, откакто Луиз беше постъпила на работа в участъка.

— Кой знае? Някои хора си мислят, че като изтрият някой мейл, го заличават окончателно. Други са прекалено глупави, за да си ги трият. Трети пък въобще не пращат имейли и нашите експерти може да загубят няколко дни в ровене из разни скучни писания. Мисля, че накрая ще опрем до парите, които са изчезнали от сметката му, и ще се опитаме да докажем, че ги е използвал за нещо нередно.

Джесика издиша през зъби.

— Трудно ще ви е. Може да ги е похарчил за незаконно дете, любовница, кокаин, проститутки или за огромно плюшено мече. Не е длъжен да си пази касовите бележки, а ние можем само да попитаме.

— Знам. По принцип тегли пари всеки месец — законни или не, той си знае — но миналия и по-миналия месец е теглил по-големи суми. Ще го попитаме за тях, но само след като проверим имейлите му.

Досега се държеше като объркан съпруг, но след това може да си промени поведението. Ако изтече информация, че е замесен, ще настане истинско замерване с лайна.

Макар че не беше шокирана от езика на колежката си, за пръв я чуваше да ругае. След като разговорът замря, Джесика седна на компютъра си и отвори до болка познатата снимка на отбора по ръгби, за да се увери, че двамата непознати от втората снимка не присъстват на тази. Нямаше ги и сега трябваше да търси кои са те.

— Между другото, извинявай — каза Луиз Корниш.

— Моля? — сепна се тя.

— Извинявай, че се държах като крава. Знам, че не целеше да ме засегнеш с онзи коментар, че работя вместо мъжа си. Просто тогава въпросът беше малко деликатен.

Джесика беше доста изненадана от това неочаквано признание.

— Не, грешката беше моя — каза. — Понякога изтърсвам първата глупост, която ми хрумне, и хората я тълкуват погрешно.

— Отдавна исках да ти го кажа, но все те изпусках — усмихна се Луиз. — Когато бях тук, теб те нямаше, и обратното, предполагам.

— Знам, ако не бяха сутрешните съвещания, нямаше да знам дали още работиш тук.

— Как върви твоят случай?

— Върви, но бавно.

Джесика отиде до Луиз да покаже снимката на шестимата младежи на почивка.

— Намерих я в къщата на един от изчезналите. Намерените ръце са на тези четиримата. Нямам представа кои са другите двама. Разчитам някой от роднините им да знае, иначе ще трябва да я пуснем във вестниците и на нашия уебсайт със заглавие „Вие ли сте това?“.

— Да, доста отчаян метод.

Джесика се върна на бюрото си и позвъни на Вики Барнс. Предпочиташе да започне с човека, с когото беше контактувала най-много; с брата на Матю Купър и родителите на Джейкъб Крисп можеше да говори по-късно. Жената се зарадва на обаждането и я покани у тях вечерта. Джесика предпочиташе да е сутринта, но понеже нямаше планове, се съгласи.

Не знаеше къде точно живее жената — единствената информация беше, че къщата е в квартал „Аби Хей“, на няколко

минути от апартамента на Дженюари и Люис. Нищо чудно, че Дженюари се оплакваше от честите посещения на Вики.

Джесика тръгна към къщата привечер, по улиците още имаше деца. Някои невинно ритаха топка под късните слънчеви лъчи, други имаха доста зловещ вид. Ако колата беше по-хубава, щеше да се колебае дали да паркира на улицата. Във всеки случай, ако някой потрошеше возилото, щеше да вземе пари от застраховката.

Паркира на метри от къщата на Вики и се замисли дали да не остави колата отключена — почти се искаше някой да я открадне. В крайна сметка завъртя ключа и отиде до жилището на жената. Вярно, че къщата на Маркс беше като кръпка в квартала, но тук целият район приличаше на разграден двор. По пътя насам видяха имоти, в чиито дворове се търкаляха стари матраци и разни мебели, както и безупречно поддържани къщи.

Домът на Вики Барнс беше нещо средно — в двора нямаше захвърлени вещи, но моравата беше неокосена и много занемарена. Джесика натисна звънеца и се разнесе някаква евтино звучаща версия на мелодията „Боже, пази кралицата!“. Вики Барнс отвори вратата; изглеждаше почти по същия начин като последния път — с прилепнала по тялото кремава блуза, която беше малка, и клин, който приличаше на изрисуван. Разликата беше, че посивялата преди коса сега беше боядисана в някаква странна смесица от лилаво и кафяво — определено несполучлива.

— Добре ли сте, скъпа? — попита Вики. — Хайде, влизайте.

Тя последва жената до дневната и седна на дивана. Вики отиде да си вземе нещо за пиене, което даде на полицайката възможност да огледа стаята. Половината беше нещо като светилище на Люис. Навсякъде имаше негови снимки на различна възраст, както и разни удостоверения и награди, сложени в рамка и изложени на видни места. Едно от удостоверенията беше отпреди двайсет години и гласеше, че Люис е преплувал успешно десет метра. Сигурно и нейните родители пазеха подобни неща от детството, но определено не ги държах по стените след толкова време.

Джесика започваше да разбира чувствата на Дженюари. В досието по случая пишеше, че Люис е единствено дете. Наоколо не се виждаха снимки на друг човек и ако момчето нямаше баща, положението беше тъжно за всички. Синът не искаше да остави майка

си, но в същото време имаше желание да живее с приятелката си. За приятелката трябва да е било трудно, защото която и да избереше Люис, Вики никога нямаше да я сметне за достойна за него. Майката пък, която, най-меко казано, бдеше прекалено над сина си, сега страдеше за него.

Като се прибавеше и фактът, че живееха толкова близо един до друг, нищо чудно, че не се разбираха.

Джесика огледа останалата част от стаята — беше пълна с предмети и украшения, които хората си купуват на ваканция — малки макети на сгради, подложки за чинии, свещи и всякакви дрънкулки, каквито тя ненавиждаше. На връщане от пътуване в чужбина си купуваше само алкохол — толкова, колкото можеше да пренесе през митницата.

Вики се върна с чаша чай и седна на креслото срещу дивана.

— Сигурна ли сте, че не искате чай? — попита.

— Да, благодаря, няма нужда.

— Харесват ли снимките на Люис? — Вики посочи една над Джесика. — Тази е от училищна пиеса. Беше на четиринайсет, а не искаха да му дадат главната роля, въпреки че беше най-добрият — никой не можеше да го отрече.

— Познавахте ли добре приятелите му, госпожо Барнс?

Жената отпи глътка чай.

— О, да, играеше ръгби и други такива. Позволявах му да кани приятели вкъщи. Сигурно не трябва да ви го казвам, но в петък вечер им купувах бира. Нали знаете какви са момчетата.

— Спомняте ли си имената им? Познавахте ли Джейкъб Крисп и Едуард Маркс например?

— За момчетата от отбора по ръгби не съм сигурна. Помня физиономии, но имената ме затрудняват.

— Онзи ден не си спомнихте Матю Купър — напомни Джесика.

— Ако е познавал Люис, сигурно е бил приятел на негов приятел — сви отбранително рамене Вики.

Джесика извади снимката на шестимата младежи на почивка от плика, който разнасяше със себе си, и стана да я покаже на жената.

— Познавате ли тези момчета? — посочи тя двамата неидентифицирани.

Вики се загледа в снимката.

— М-м, лицата са ми познати... — Вдигна очи към тавана, все едно отговорът беше написан там. — Единият се казваше Стивън, но не му знам фамилията. Другият е някой си Ньюкоум. Викаха му Ньюи. Не се сещам за малкото му име, но ако ми го кажете, ще го позная.

Джесика я остави да помисли на спокойствие, но друго Вики не можа да си спомни. Поговориха си за това-онова и Джесика изслуша предната тирада срещу Дженюари. Накрая благодари на жената и я помоли, ако се сети за имената, да звънне без значение по кое време. Вики попита защо снимката е толкова важна, но Джесика не искаше да разкрива твърде много. Помоли я да потърси други снимки на сина си и приятелите му, правени по същото време, и си тръгна.

Сега, когато знаеше, че Матю е свързан с другите три жертви, и беше научила част от имената на другите двама, Джесика реши да се върне в участъка, да въведе информацията в компютърната система, после да се прибере и да изпие сама цяла бутилка вино. Не го правеше често, но до рождения ден оставаха само няколко часа и тя се надяваше, че никой не си спомня.

27.

Обикновено пощата пристигаше, след като Джесика тръгне за работа, но този път я чакаше поздравителна картичка — сякаш Кралските пощи някак бяха научили за рождения ден. Щом видя почерка на плика, разбра, че е от майка. Преди няколко години бяха арестували местния пощальон за кражба на писма. Пощенската служба уведоми полицията и в гаража му бяха намерени над десет хиляди недоставени пратки. Нито това, нито стачката, организирана една година, попречиха Джесика да получи навреме картичката от майка си.

Джесика прекара деветнайсетия си рожден ден в Тайланд с Каролин. След като завършиха гимназия, през по-голямата част от годината двете пътуваха. Дори тогава рецепционистката в хостела връчи на ръка картичка от майка. Тя реши, че Каролин е издала къде са отседнали, но приятелката категорично отрече.

Преди да потегли, отвори плика и прочете текста на картичката, който едновременно я трогна и я разсмя.

„Вече си една трета столетник. Много се гордеем с теб. Целувки.“

Следваше подписът на майка и финално послание:

„ПС: Телефонният ни номер си е все същият. Използвай го!“

Джесика знаеше, че трябва повече да общува с родителите си, но това не беше толкова лесно. Баща все я питаше за работата, а това беше последното, за което се говореше. Майка пък се интересувахе има ли си приятел, как е Каролин и други подобни неща, които не

вървяха много добре. Не им беше казала, че с Каролин дълго време не са си говорили и са подновили приятелството си съвсем скоро. След случката с Рандъл Каролин живя известно време у родителите, които често казваха, че тя им е като родна дъщеря, понеже нейните родители бяха починали.

И двамата бяха поканени на сватбата, която очакваха с нетърпение. Джесика не искаше да задават обичайния въпрос кога и тя ще мине под венчило. Ако на всичкото отгоре повдигнеха и въпроса за внуците, наистина щеше да се ядоса.

Когато отиде в участъка, никой с нищо не показва, че знае за рождения ден, което я устройваше идеално. Вече беше пратила на Коул имейл с малкото, което знаеха за двамата неидентифицирани мъже от снимката. Главният инспектор назначи двама полицаи да помогнат да разбере кои са. Пратиха човек при родителите на Джейкъб Крисп да попита дали знаят кои са останалите младежи на снимката и дали имат други от същия период. Полицай щеше да посети и брата на Матю Купър, за да му зададе същите въпроси.

През това време Джесика остана в участъка, за да види какво ще намери с помощта на ключовите думи „Нюкоум“ и „Стивън“. Макар че Стивън беше често срещано име, възрастовият показател стесняваше избора. Никой от възпитаниците на гимназията не носеше фамилията Нюкоум, а всички на име Стивън постепенно отпаднаха като възможност. В резултат на това се налагаше да проверяват хората, които живееха в същата околност като жертвите, и да проучат в какви кръгове са се движили мъжете, кои клубове са посещавали.

Това много усложняваше нещата, защото младежите можеше да са приятели на приятели. Не знаеха откъде да започнат. Трябваше да направят списък с всички, които носеха имената Нюкоум и Стивън, и да проверят дали някой от тях не е свързан поне с една от жертвите. Както се изрази Роуландс, „опитвах се да разберат кой е пикал в океана“.

Макар че цял ден не излезе от участъка, Джесика дочу, че полицаите, пратени при семействата на Крисп и Купър, не са открили нищо. Тя разполагаше с дълъг списък от хора, които не бяха на снимката, но не и с конкретна информация кой беше. Денят беше дълъг и дразнещ, още повече, че беше горещо. Положението беше

толкова лошо, че служителите престанаха да се оплакват, а си носеха вентилатори от къщи въпреки лекия спад на температурата навън.

Никой не попита Джесика за рождения ден, което беше по-подозрително, отколкото ако правеха намеци. Причината се изясни в края на деня, когато Роуландс предложи:

— Какво ще кажеш да пийнем нещо след работа?

— Сериозно ли говориш?

— Какво имаш предвид?

Джесика го изгледа с вдигнати вежди.

— Изведнъж ти се прииска двамата да отскочим до кръчмата, нещо, което не сме правили от месеци?

— Да, последните месеци бяха доста натоварени. Затова реших, че може да излезем на по бира и да си поговорим. Да вземем и Из, а?

— Да си поприказваме? Че ние си говорим всеки ден.

— Знаеш какво имам предвид.

— За съжаление май знам. Добре, щом ти се занимава с церемонии, ще отидем на кръчма.

Роуландс си даде вид, че не знае за какво намеква Джесика, но тя не се хвана.

— Дейв, ако се случи да те арестуват, мълчи, иначе ще се издадеш веднага щом си отвориш устата.

Опасенията се потвърдиха, когато Роуландс и Дайъмънд я поведоха невинно към близката кръчма, уж да изпият на спокойствие по едно питие. Джесика предпочиташе да помогне на няколкото си колеги, които останаха в участъка да работят по случая, но нямаше как да откаже на приятелите си. Когато влезе в кръчмата и завари група близки колеги, Каролин и някои познати, не успя дори да се престори на изненадана. Всички извикаха „Изненада!“, но после признаха, че ако не беше отгатнала намеренията на Дейв и Изи, Джесика щеше да е най-лошият детектив на света.

Тя не държеше да е център на вниманието, а предпочиташе да седи в ъгъла и да пуска саркастични коментари. Въпреки това благодари на всички и дори се развесели, когато собственикът на заведението каза, че тази вечер нейните питиета са безплатни. Тя обиколи кръчмата два пъти, размени по няколко думи с гостите си, после неизбежно се отдели с Каролин, Роуландс и Дайъмънд в едно сепаре в дъното.

— Е, кой го организира? — попита.

— Заслугата е на Дейв — отговори Изи. — Но аз го предупредих, че няма да го опази в тайна.

— Едно нещо ти признавам — обърна се Джесика към Дейв — знаеш как да организираш пиене в кръчма. Ако успееш да спретнеш и чукане в бордей, може да те повишат.

— Благодарността не е по твоята част, а? — усмихна се той.

— Много ти благодаря, че напомни на всички, че съм една трета столетник — каза саркастично Джесика.

— Няма защо.

Макар че беше още привечер, Каролин каза, че си е тръгнала от работа час по-рано. Беше се нагласила с къса лилава рокля и беше рядка гледка в полицейска кръчма. Със сигурност привличаше вниманието на по-възрастните полицаи, но самата Каролин сякаш не си даваше сметка за това. Каза на Джесика, че я е поканил Роуландс. Двамата с Каролин се бяха засичали един-два пъти по разни поводи, не така притеснителни като този, и той беше поискал телефона в случай, че изникне нещо. Джесика обаче подозираше, че го е взел с мисълта да го използва, ако в някакъв момент Каролин се окаже свободна. Все пак предпочете да не изтъква пред всички това си предположение.

— Така, сега подаръците — каза развълнувано Каролин.

Извади голяма лъскава торба и я подаде на рожденичката. Джесика се опита да прикрие вълнението си — макар да не си падаше по големите събирания, обичаше да получава подаръци. В торбата имаше три. Разопакова първия, който се оказа готварска книга, уж предлагаща прости рецепти, които всеки може да усвои.

— Крайно време е да се понаучиш — каза Каролин. — Има различни неща, с които да започнеш.

Джесика от години си казваше, че трябва да се научи да готви, но така и не проявяваше интерес. Не смяташе, че желанието да готви ще дойде от книгата, но все пак се усмихна и благодари на приятелката си. На Роуландс пък, който се хилеше подигравателно, показва среден пръст.

Вторият подарък от Каролин бяха ваучери за един търговски център в града, но Джесика се трогна най-вече от третия — снимка в рамка на нея и Каролин като тийнейджърки, правена в седмицата преди да заминат на пътуване из Югоизточна Азия. Джесика си

спомняше снимката, но не я беше виждала от години. Двете се хилеха глупаво, всяка облечена в дрехите на другата.

— Толкова е мило, благодаря ти — усмихна се Джесика и прегърна леко приятелката си.

Роуландс взе снимката от масата.

— Я, че си млада тук.

— Ами правена е преди стреса от работата с теб.

— Жените получават такива досадни подаръци — не обърна внимание на забележката Дейв. — На нас ни подаряват компютърни игри, колички, роботи и въобще готини неща. На вас — някакви си снимки и други простотии.

Джесика си придаде сериозно изражение.

— Така правят порасналите, Дейв. Повечето хора спират да си губят времето с игри, комикси и роботи още в пубертета. Щом ти на трийсет продължаваш, значи е време да си намериш нормално хоби.

— Добре, добре, стига вече с това „вече си на трийсет“. Много те бива да риташ падналия.

— Най-подходящият момент да ритнеш един мъж е точно когато е паднал. Горда съм, че ме бива в това.

— Е, кога е сватбата? — смени темата Изи Дайъмънд.

— Само след няколко седмици — отвърна Каролин.

— Вълнуваш ли се?

— Не знам как ще я дочекам.

— След няколко седмици аз и мъжът ми имаме годишнина от сватбата. Сякаш беше вчера, когато се оженихме.

— Имате ли деца? — попита Каролин.

Джесика се сепна при този деликатен за колежката въпрос. По изражението на Изи Каролин разбра, че не е трябвало да пита.

— Извинявай... Не исках да...

— Не, няма проблем. Не, нямаме деца.

Въпреки че Изи запази спокойствие, атмосферата стана напрегната; на всички стана ясно, че въпросът е много деликатен.

— С кого ще ходиш? — обърна се Роуландс към Джесика в опит да разведри обстановката.

— Къде, на сватбата ли?

— Наистина, с кого ще дойдеш? — поиска да узнае Каролин. — Запазили сме място за партньора ти, но не сме дали името му.

— Един човек — заувърта притеснено Джесика. — Всичко е уредено, не се тревожи.

— Тайно гадже?

— Не, просто приятел.

— Приятел мъж? — настоя Каролин.

— Гледай си работата, просто приятел. Нямай грижа.

— Да не е някой колега от участъка? — попита Изи Дайъмънд.

— Може ли да сменим темата?

Другите трима се спогледаха и казаха „О-хооо“ почти в един глас.

— Та какво ще правим после? — смени темата Джесика. — Ще останем тук или...

— Ти решаваш — отговори Изи. — Нали ти си рожденичката.

— Ами добре. Понеже мога да пия безплатно цяла вечер, предлагам да останем тук, а на път към къщи да си вземем пица.

Роуландс се засмя тихо.

— Значи няма да ни поканиш у вас и да ни направиш пържени яйца, след като вече имаш готварска книга?

— Ако си навит на супа от пакетче, заповядай. Така де, ти не, но Изи и Каролин.

— Аз не ям пица — каза Изи. — Предпочитам дюнер.

— Преди и аз си купувах — намуси се Джесика, — но предимството на пицата е, че можеш да изядеш останките на закуска, а дюнерът прилича на повърнато.

— О, не! — отвърнаха в един глас другите.

— Какво, да не би да не е вярно?

— Не, но можеше да ни спестиш някои неща — рече Изи.

Джесика се засмя, но трябваше да признае, че колежката има право.

— Ако се бяхме организирали както трябва, можехме да извъртим номера с рождения ден — ухили се Изи.

— Какъв номер? — попита Джесика.

— Много преди да стана полицай, докато бях тийнейджърка, го правехме с приятели. Отивахме на ресторант и някой споменаваше, че един от компанията има рожден ден. Всички сервитьори се събираха да ни пеят онази тъпа песен, но накрая ни даваха безплатна торта.

После отивахме в друг ресторант и повтаряхме номера. В града имаше пет ресторанта с такава политика, така че през няколко седмици отивахме и казвахме, че някой има рожден ден.

— Мисля, че сега, с клетвата да спазваме закона, такова нещо няма да ни се размине.

— Може, но поне ще ни дадат безплатна торта.

Въпреки резервите си към празнуването на рождения ден в крайна сметка Джесика си прекара добре. Беше доволна, че двамата подчинени детективи не я оставят да се самозабравя. Тя им беше началник и им даваше нареждания, но се радваше, че се шегуват с нея — това показваше в какви добри взаимоотношения са тримата.

С напредването на времето Джесика се чувстваше все по-замаяна. Не знаеше дали безплатните питиета са жест от страна на собственика на заведението, или колегите тайно бяха платили за тях. Накъде на шестата чаша вино, след многото шотове, които сервираха, Джесика усети, че трудно произнасят думите. Често си мислеше за иронията в това, че повечето престъпления, които разследваха, са свързани с алкохола, а тя и колегите пият толкова много. Тя беше примерен пияч — хилеше се цяла нощ, но не се забъркваше в неприятности. Все си мислеше, че е много по-вероятно да изтърси някоя глупост, когато е трезва, а не след няколко питиета. Въпреки това реши да спре с пиенето, защото на другия ден беше на работа.

Когато каза, че иска да си ходи, Роуландс и Дайъмънд протестираха, за разлика от Каролин, която се беше смълчала и се опитваше да не заспи.

Джесика си взе такси от близката стоянка, по пътя си купи пица и едва вкъщи видя, че има пропуснати обаждания. Храната помогна да избистри поне малко съзнанието си. Натисна няколко бутона на телефона, за да прослуша гласовата поща, но успя чак след няколко опита.

Прослуша съобщението, но мозъкът не можа да възприеме изцяло чутото. Едва на третия път разбра защо са звънели толкова късно. Служителите в участъка бяха успели да идентифицират двамата непознати от снимката — и единият вече беше мъртъв.

28.

Джесика се почувства малко глупаво, когато накрая проумя съобщението. Първо, някак си беше успяла да пропусне цели три обаждания от участъка. Върху списъка с имената сигурно работеха само един-двама души и бяха звънели не защото очакваха тя веднага да отиде в участъка, а просто да я държат в течение. Ако в кръчмата беше забелязала, че телефонът се е изключил, можеше да отскочи до участъка, независимо от изпитото количество алкохол.

Сега си беше вече вкъщи и тъй като се чувстваше пияна, нямаше как да се замъкне до „Лонгсайт“; пък и едва ли щеше да има полза. Зачуди се дали да не се обади на Коул, за да разбере дали той знае нещо повече, но дори през мъглата на опиянението си даде сметка, че е по-добре да изчака до сутринта.

Легна си с дрехите и докато гледаше как таванът се върти, си каза, че пицата не е била добра идея. Опита се да мисли за двамата идентифицирани, но скоро съзнанието се предаде и тя заспа.

* * *

При цялото изпито количество алкохол беше логично да спи, докато не я събуди часовникът. За нейна изненада се оказа будна около час по-рано. Предвид обстоятелствата беше що-годе адекватна.

Като се изключи болката в пикочния мехур, Джесика се чувстваше готова за предстоящия ден. Прослуша гласовата си поща още веднъж. Полицията, който беше оставил съобщението, се стори нервен, но и развълнуван — нещо, което определено беше убягнало вечерта. Според него двамата мъже от снимката се казват Стивън Поуви и Бари Ньюкоум, само че Бари вече бил мъртъв.

Джесика не знаеше какво точно означава това. Отдавна ли е мъртъв мъжът, или е бил убит наскоро по начин, който го свързва с другите жертви? За никого от хората, чиито ръце бяха намерили,

нямаха доказателства, че са мъртви, но с този явно беше различно. Джесика видя, че са звънели, докато е била в сепарето в кръчмата. Едва сега забеляза, че звукът на телефона е изключен. И преди се беше случвало да го изключи, и да не си спомня, но за пръв път пропускаше нещо важно. Единствената утеха беше, че по времето, когато са звънели, тъй или иначе нямаше да може да направи кой знае какво.

Отново помисли дали да не звънне на Коул, но беше рано и не искаше да го притеснява — можеше да е със семейството си. Понеже вечерта беше оставила колата си пред участъка, отиде на работа с автобуса. След като си прочете пощата, стигна до извода, че полицаят, направил важното откритие, беше извадил късмета да попадне на правилната комбинация от имена. Веднъж открил онзи Нюкоум, който им трябваше, беше разбрал кой е другият мъж. Рано или късно все някой щеше да намери тези хора, но въпреки това тя щеше да се погрижи полицаят да получи признание.

Малко след това обаче си даде сметка, че съобщението от предната вечер е малко подвеждащо. Бари Нюкоум наистина беше мъртъв, но ако смъртта му не беше случайна, то замесеният трябва да е действал много умно. Преди осем години колата на Бари се беше сблъскала челно с друга и при катастрофата бяха загинали той, приятелката му и шофьорът на отсрещната кола. Според полицейските доклади нивото на алкохол в кръвта на Бари е било три пъти над позволеното. Предвид това и положението на колата на пътя единствената въпросителна беше защо мъжът е решил да шофира пиян.

Ако беше оцелял, щяха да го обвинят в убийство поради опасно шофиране; показанията на очевидците бяха достатъчно изобличителни. Очевидно се беше напил на някакъв купон и дори не беше скрил намерението си да се прибере с колата. Някои от приятелите му твърдяха, че са се опитали да го спрат, но не бяха извикали полицията. Защо приятелката му се беше качила с него никой не знаеше, но във всеки случай човечецът от другата кола беше оставил вдовица и четири деца сираци. Джесика беше чела и други такива истории, но тази беше от най-лошите. Заради егоизма на един беше загинало цяло семейство.

Наложи си да се концентрира върху другото име — Стивън Поуви, който беше единственият невредим от шестимата младежи на

снимката. Той беше най-младият, на двайсет и девет, което означаваше, че по онова време е бил само на осемнайсет. Бари Ньюкоум трябва да е бил на двайсет — най-възрастният. Другите вероятно са били на деветнайсет.

Джесика вече беше разговаряла с някои от популярните туроператори, но никой не пазеше сведения отпреди единайсет години. Стивън Поуви беше последният шанс да разбере причината за случващото се. Въпреки че още нямаше осем часът, тя не се стърпя и се обади на номера, оставен от полицаия. Преди няколко години Поуви се беше преместил от Манчестър на север, в село в Ланкашир. Той неохотно се съгласи да се срещне с Джесика по-късно същия ден. В началото се противеше, но тя настоя, че е спешно. Не му каза за снимката, нито за евентуалната връзка с другите мъже, а само че е важно да разговарят.

Израча Коул да дойде и му съобщи докъде са стигнали с разследването, после потърси Роуландс и Дайъмънд с намерението да вземе един от тях със себе си.

Двамата детективи изглеждаха изморени, но явно вече бяха научили новостите за мъжете от снимката. Махмурлукът на Изи изглеждаше по-лек, затова Джесика остави Дейв да се рови за допълнителна информация около катастрофата на Бари Ньюкоум, а двете тръгнаха за срещата със Стивън Поуви.

Макар че ожесточено защитаваеше колата си от критиките на колегите за възрастта и изгорелите газове, които изпускаше, Джесика разчиташе на нея колкото да я закара от къщи до участъка. Не искаше да рискува на магистралата и попита Изи дали се шофира. Колата на Изи беше само на две години, така че нямаше опасност да се повреди насред пътя. В крайна сметка тревогите на Джесика се оказаха напразни, но това не беше голяма утеха. На път номер М60, на север от града, беше станала тежка катастрофа. Една цистерна беше изляла дизелово гориво и магистралата беше частично затворена, а колите се насочваха обратно към центъра.

Пътуването, което щеше да им отнеме само четирийсет и пет минути, се превърна в двучасово влачене и разискване на проблемите на страната, на полицията, на колегите и на живота въобще. Докато излязат на северната магистрала М61 и се промъкнат по провинциалните пътища до търсения адрес, двете жени бяха стигнали

до заключението, че те са единствените здравомислещи хора на планетата.

Пътуването от изхода на магистралата до крайната точка се оказва по-дълго, отколкото очакваше Джесика. На онлайн картата разстоянието до къщата на Стивън Поуви изглеждаше кратко, но пътищата бяха с по едно платно, обградени от висок жив плет и толкова тесни на места, че колите не можеха да се разминат; Изи често отбиваше и спираше.

Когато влязоха в селото, около тях сякаш избликна пъстрота. Името на селището беше изписано чрез масив от цветя. От почти всеки балкон висяха сандъчета с растения. Между къщите имаше широки площи, заети от алеи и морави.

Специална табела уведомяваше посетителите, че селото е спечелило наградата „Разцъфналата Великобритания“, а друга, че местният летен панаир ще се състои следващата събота.

Сигурно така си представяха страната чужденците, които гледаха британски сериали. Ако не бяха стърчащите тук-там сателитни чинии и лъскавите нови коли, човек щеше да помисли, че се е върнал четирийсет-петдесет години назад във времето.

На картата разстоянието между града и селото беше сантиметри, а те сякаш се бяха озовали в друг свят. Но в крайна сметка Джесика знаеше, че хората са склонни на едни и същи грешки и жестокости, независимо къде живеят. Не знаеше кое е за предпочитане — директността на обитателите на общински блокове или привидната идилия на такова село.

През селото минаваше само един главен път, но без сателитна навигация Джесика и Изи не знаеха коя пресечка води до къщата на Поуви. Изи спря пред една кръчма, където седеше някакъв мъж с обедната си бира. Въпреки че винаги беше живяла в Северозападна Англия, Джесика не можа съвсем да определи акцента на човека и да разбере какво точно казва. В крайна сметка двете намериха пътя сами.

В Манчестър повечето сгради бяха разнородна смесица от стилове, тъй като бяха строени през различни епохи, а други бяха реновирани или проектирани от хора с различен вкус. В селото всички къщи или бяха строени по едно и също време, или създателите им бяха съблюдавали архитектурния стил в областта.

Къщата на Стивън Поуви не се различаваше от другите наоколо. Отпред имаше ниска каменна стена, която стигаше до самия път. До входната врата водеше бетонна пътека, заобиколена от двете страни от добре окосена морава. Къщата беше каменносива, с традиционни, автентично изглеждащи дървени первази на прозорците и каси на вратите. И те, и вратата бяха боядисани в яркочервено. Джесика почука с тежкото черно метално чукче. Скоро на вратата се появи мъж с черна коса, пригладена назад, и тъмна, грижливо оформена набола брада. Носеше тениска, бермуди и кафяви сандали.

Двете полицайки се представиха, а той потвърди, че е Стивън Поуви, и ги покани притеснено вътре. Попита дали не предпочитат да седнат навън и ги поведе към градината отзад, където имаше черна метална маса с четири стола. И тук моравата беше прилежно окосена и доста по-обширна, отколкото Джесика очакваше за такава къща.

Стивън, доста напрегнат, седна срещу тях. Никой не му беше обяснил защо полицията иска да говори с него; бяха споменали само, че е заради нещо, свързано с миналото.

— С какво мога да ви бъда полезен? — усмихна се насила той.

Джесика извади от един плик копие на снимката на шестимата мъже. През последните дни беше запаметила чертите на двамата неидентифицирани и беше сигурна, че мъжът срещу нея е един от тях.

— Вие ли сте този, господин Поуви? — посочи тя снимката.

Стивън взе снимката и се загледа в нея. Джесика внимателно следеше реакцията му и видя, че той позна снимката.

— Ъ-ъ, да... Много е стара, но наистина съм аз.

— Познавате ли другите петима мъже?

— Може да се каже... макар че беше много отдавна. Не съм ги виждал от години. Бари ми беше съсед, едно от момчетата беше негов познат. Този е Люис, спомням си, че ходих няколко пъти у тях, защото майка му беше малко странна. Не си спомням имената на другите. Не бяхме приятели, просто познати.

— Къде е правена снимката?

— Мисля, че във Фалираки. Това беше първото ми пътуване в чужбина без родителите.

— Спомняте ли си кой ви снима?

Мъжът поклати отрицателно глава, затова Джесика формулира въпроса иначе:

— Питам дали сте били шест или седем души? Някой приятел ли ви снима, или непознат?

— А, разбирам. Не, бяхме само ние шестимата. Не знам кой ни снима.

— Преди колко време беше това?

— Десет години може би? Или единайсет... Май тъкмо бях станал на осемнайсет.

— Защо сте заминали на почивка с останалите, щом не сте ги познавали?

— Бари ме запозна с тях. Някакъв негов познат организираше ваканцията по мъжки и търсеше още хора, защото щеше да излезе поевтино. Попита ме дали искам да отида и аз си казах защо пък не. Не си спомням подробности, беше много отдавна.

Джесика кимаше, докато го слушаше, защото казаното от него съвпадаше с онова, което знаеха или си мислеха, че знаят. Предстояха по-трудните въпроси.

— Какво се случи по време на ваканцията? — попита тя.

— Какво имате предвид? — размърда се неспокойно Стивън.

— Каквото попитах. Заминали сте на почивка с няколко почти непознати момчета — какво стана?

— Ами нищо — поклати леко глава той. — Мястото, където ни настаниха, беше ужасно, ядохме, пихме и се върнахме.

На Джесика не се стори убедителен.

— Нещо друго?

— Какво например?

Тя придърпа снимката и посочи Бари Ньюкоум.

— Това е приятелят ви Бари, нали? Знаете ли какво е станало с него?

— Загина в катастрофа преди няколко години — отвърна смутено мъжът.

— Значи сте го познавали?

— Да, но беше много отдавна. Не виждам какво общо има с настоящето.

Джесика кимна и посочи едно след друго лицата на снимката.

— Това е Едуард Маркс; преди няколко седмици намерихме ръката му отрязана и оставена в центъра на Манчестър. Дори да не си спомняте името му, може да сте чели за случая или да сте чули по

новините. Този е Люис Барнс, после Джейкъб Крисп и Матю Купър. Намерихме и техните ръце. Всичките четирима са обявени за изчезнали и нямаме представа дали са живи или мъртви. От тези шест души вие сте единственият останал жив.

Докато обясняваше какво е сполетяло мъжете, Джесика не сваляше поглед от Стивън и видя как очите му се разширяват. Явно чуваше това за първи път.

— Господин Поуви, сецате ли се защо може да са изчезнали тези четирима души?

Той примигна няколко пъти.

— Аз нямах нищо общо.

— Не съм казвала обратното.

— Знам, но... Просто... Извинете, трябва ли да си наема адвокат?

Джесика не знаеше дали той е замесен, но във всеки случай реакцията му изглеждаше искрена. Ако беше заподозрян официално, щяха да го заведат на разпит в участъка, но за момента не искаше да стига дотам.

— Това зависи изцяло от вас — каза тя, като подбираше внимателно думите си. — Можем да разговаряме и тук, и в участъка, за мен е без значение. Питам ви само дали знаете защо може да са изчезнали тези хора, с които сте били на почивка преди единайсет години.

Напрежението на Стивън беше очевидно. Времето беше топло и той беше нервен по време на целия разговор, но сега по челото му изби пот. Погледна бързо едната полицайка, после другата.

— Не знам какво очаквате да ви кажа.

— Много е просто — каза Джесика. — Смятам, че по време на почивката нещо се е случило и затова тези хора вече ги няма. Възможните изводи са два. Първият е, че по някакъв начин вие сте замесен с подхвърлянето на ръцете. Вторият е, че вие също сте мишена. Не ми се вярва да сте отвлекли четирима души, да сте им отрязали ръцете и да сте отишли до Манчестър да ги оставите, за да ги намери полицията. Ако продължавате да твърдите, че нищо не е станало по време на почивката, ще се наложи да проучим миналото ви. Ако сте откровен, може да ви осигурим някаква закрила.

Стивън я изслуша, после извърна поглед към градината.

— Беше много отдавна — каза тихо той. — Имам жена и деца.
Джесика кимна мълчаливо.

— Случвало ли ви се е да извършите някоя глупост на младини?
— продължи той.

— Не и такава, че някой да поиска да ми отреже ръката.

Когато мъжът най-после заговори, парчетата на пъзела започнаха да се напасват.

ЕДИНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Някой удари Стивън Поуви по рамото и го сепна. Досега не беше получавал слънчево изгаряне. Използването на слънцезащитен лосион не му се виждаше много мъжествено в компанията на почти непознати момчета. Раменете и ръцете му бяха изгорели още първия ден; през следващите пет дни кожата другаде беше станала кафява, но раменете още го боляха и започваха да се белят.

Обърна се да види кой го е ударил — Бари, естествено. У дома, в Англия, двамата бяха съседи, родителите им се разбираха. Като деца си играеха въпреки двете години разлика във възрастта; единият прескачаше в двора на другия и риташа топка. Израснаха заедно. За беда Стивън разбра, че след като си пийне, Бари се превръща в коренно различен човек. Вкъщи това не беше кой знае какъв проблем, но през седмицата във Фалираки шестимата пиеха много и приятелят му често проявяваше агресия и насилие.

Проблемът се усложняваше от факта, че Стивън не познаваше другите от компанията. Матю и Люис изглеждаха свестни и също като него се примиряваха и търпяха. Ед беше много тих и през последните два дни го виждаха рядко. Бари и Джейкъб обаче непрекъснато бяха пияни. Стивън не обичаше да е с тях, но не можеше да стои настрана, защото шестимата деляха две стаи.

Бари държеше две празни чаши.

— Искаш ли още едно, Стиви?

Стивън мразеше прякорите Стиви, Стиво, Стефи, Стиг и други подобни, които му бяха измислили по време на почивката. Някои от останалите го наричаха Нюуи, което беше малко по-поносимо, макар че не разбираше какво им пречи да използват истинското му име.

— Този път ще пропусна.

Отвратен, Бари погледна към другите.

— А вие, пичове?

— За мен същото — каза Джейкъб.

Другите си замълчаха и Бари погледна другите.

— Мати? Лю? Вие искате ли?

Двамата поклатиха глави.

— Никакви пиячи не сте — заяви Бари и тръгна към бара.

Стивън, Матю и Люис се спогледаха многозначително. Стивън беше благодарен, че заедно можеха да им се противопоставят и не се оставяха да ги напият. Тази почивка беше нещо като крива на учебния прогрес. Беше дошъл тук най-вече заради обещанието на Бари да му намери момиче. Не че беше девствен, но отдавна не беше имал възможност да е с жена, а момичетата у дома не проявяваха интерес към него. Обещанието на Бари за „пияни курви, които биха се чукали с всеки“ не съвпаднаше с желанията му, но той реши, че там поне ще е пълно с момичета и някое от тях може да излезе с него.

В действителност почивката им се състоеше в това да се наливат с алкохол и макар че имаше големи групи момичета, Стивън не смееше да заговори някоя. Бари и Джейкъб имаха нужната увереност, но през повечето време бяха толкова пияни, че можеха само да подвикват и да се хият похотливо. За Стивън тази почивката не беше никакво удоволствие. Правеха му се други неща — не да лежи цял ден в леглото или на плажа, а нощем да се налива с алкохол. За някои подобно бездействие беше идеалната почивка, но той го намираше за доста отегчително.

В момента седеше в един бар близо до главата улица във Фалираки. Тук доминираше английското и Стивън си мислеше каква ирония е да летиш пет часа, за да ядеш традиционна английска закуска в пет следобед; Бари и Джейкъб явно не я схващаха. Първата вечер Бари предложи да пробват един гръцки ресторант близо до хотела, но Джейкъб веднага го отрязва с думите, че няма да яде „някакви чужди боклуци“. Оттогава всеки ден бяха на разни пържени ястия, пържени картофи и хамбургери. Вече три поредни вечери идваха в този бар. Дървените рамки на заведението бяха украсени със знаменца на Свети Георги, а в дъното имаше огромен телевизор, на който непрекъснато въртяха британски спортни канали. Когато нямаше спорт, от високоговорителите в бара ехтеше блудкава попмузика. Заведението не

беше по вкуса на Стивън, но се смяташе за по-евтино от другите наоколо.

— Къде е Ед? — попита Джейкъб, без да се обръща конкретно към някой от тримата.

Матю, Люис и Стивън се спогледаха, чудейки се на кого говори.

— Мисля, че пак излезе с онова момиче.

— Уф! — отвърна презрително Джейкъб. — Дезертърче шибано. Поне момичето да имаше приятелки и за нас.

Всъщност Стивън малко ревнуваше. На втория ден шестимата бяха отишли в един бар на главната улица. След около час наред тълпата и шума Матю забеляза, че Ед го няма. Намериха го да седи на бордюра на тротоара и да си говори с едно момиче. Люис, който беше в един отбор по ръгби с него, твърдеше, че Ед е още девствен, така че за всички беше изненада, че именно той пръв си хвана момиче.

През следващите дни Ед и момичето — Сам, бяха почти непрекъснато заедно. Бари и Джейкъб трудно го преглътнаха. Според Стивън ревността им се дължеше на факта, че откакто пристигнаха на остров Родос, двамата нямаха никакъв успех с жените. За разлика от тях Стивън не го беше яд на Ед — просто му завиждаше и искаше и той да си намери приятелка.

И тази вечер се развиваше като предишните. Джейкъб и Бари не спираха да се наливат, докато Стивън, Матю и Люис бяха само леко пияни. От английския бар се преместиха в един клуб. Повечето хора бяха отишли там да танцуват, но те седяха почти безмълвни и гледаха люлеещата се тълпа. От време на време Джейкъб посягаше към някое момиче, което имаше лошият късмет да мине близо до него. Поредната безинтересна вечер.

На следващия ден си заминаваха и Стивън очакваше с търпение този момент. След около час Джейкъб прекали с атаките срещу момичетата и собствениците на клуба ги изхвърлиха. За разлика от британските заведения тукашните нямаха бодигардове, но заплахата да извикат полиция убеди Джейкъб, че е време да си ходят. След като той напсува малкото клубни охранители, петимата тръгнаха да се прибират.

За Стивън хотелът беше ужасен. Нямаше климатик и през нощта беше невъзможно да се спи; освен това, тъй като беше единствено дете, не беше свикнал да спи в една стая с други. Бари хъркаше

ужасно, но поне заспиваше веднага щом се върнеха. Матю не създаваше проблеми. Другите трима бяха в съседната стая. Стивън лягаше в неудобното си легло и се опитваше да заспи. В другата стая Джейкъб пускаше музика или телевизора и вгорчаваше живота на всички. Ако с това пречеше на Бари, сигурно щеше да престане, но той знаеше, че другите четирима се боят от него и си правеше каквото си поиска.

Прибирането в хотела беше бавно и мъчително. Джейкъб и Бари предлагаха на разни минувачи да се бият — просто защото срещаха въпросните минувачи. Стивън, Матю и Люис вървяха мълчаливо на няколко крачки зад тях, като се опитваха да не се забъркват в неприятности. През изминалата седмица не си бяха говорили много, но ги сплотяваше малтретирането от страна на другите двама, които така ги държаха в подчинение.

Накрая стигнаха до хотела и се качиха по външната стълба до стаята си на четвъртия етаж. Щом отключи вратата и влезе, Стивън усети как го блъсва горещината. Въпреки прохладната вечер в стаята беше горещо. Едва стигнал до леглото си, от съседната стая чу Джейкъб, чийто глас не можеше да се сбърка. Бари, който беше отворил вратата, свързваща двете стаи, нададе одобрителен възглас и влезе в другото помещение. Любопитството надделя над опасенията на Стивън и той последва Матю в съседната стая.

Веднага разбра за какво беше всичко. Ед лежеше върху Сам на леглото — явно ги бяха прекъснали, докато правеха секс. На лицето на жената беше изписан истински ужас. Стивън си даде сметка, че заради изгонването от клуба са се прибрали в хотела около час и половина по-рано от обикновено.

Сам притискаше до гърдите си тънкия бял чаршаф, а Ед лежеше наполовина върху нея, също под завивката.

— Юхууууу! — продължаваше да ликува Джейкъб. — Довел си я, за да я пробваме всичките ли? Добро момче.

Стивън видя отвратеното изражение на момичето. Върху лицето му падаха разбъркани кичури руса коса, по тялото се виждаха тънки бели ивици от банския. Тя погледна Джейкъб, после и останалите. Явно смяташе, че и петимата са еднакви.

— Разкарайте се — каза тя, като продължаваше да притиска чаршафа към себе си.

Ед се канеше да каже нещо, но Бари отиде до леглото. Джейкъб стоеше по-назад, заедно със Стивън, Люис и Матю.

— Я да си мериш приказките! — каза Бари и се опита да им изтръгне чаршафа.

Сам отчаяно се опита да го задържи, а Джейкъб избухна в смях при вида на кратката им борба. Стивън видя в очите на Ед страх, а в очите на Сам — ярост.

На Бари му трябваша само една-две секунди, за да изтръгне чаршафа от Ед и Сам и да ги остави голи на леглото. Двамата с Джейкъб се разкикотиха подигравателно, докато жената се опитваше да се прикрие.

Стивън огледа крехката фигура. Почувства срам, гадене, но нищо не каза. Във влажния въздух внезапно се промъкна хлад. Когато видя Джейкъб да пристъпва напред, Стивън потръпна.

— Много мило, че си довел малката си приятелка да се изредим — каза Джейкъб.

— Остави я на мира — обади се Ед и се пресегна към дрехите си на пода.

Джейкъб се втурна към него и го зашлеви силно. Стивън чу как Люис ахна, изумен колкото него.

— Да не мислиш, че по те бива от нас? — извика Джейкъб.

Ед трепереше — от шок, примесен с гняв, според Стивън.

Другият го зашлеви отново.

— Мислиш се за повече от нас само защото си хвана курва за седмицата!

Пиян, Джейкъб завалваше думите, а Ед въобще не можеше да продума. Стивън беше неспособен да помръдне, другите двама до него не казваха нищо. Загледана в Джейкъб, Сам още се опитваше да прикрие тялото си.

— Остави го на мира! — изкрещя тя.

Джейкъб сграбчи Ед и го блъсна на земята, после седна на леглото. Сам се отдръпна назад. Стивън видя, че дрехите са на земята заедно с тези на Ед от другата страна на леглото. Сам се опита да стане, но Джейкъб дръпна силно ръката, с която тя прикриваше гърдите си.

— Иначе какво ще направиш? — попита той.

Бари захвърли чаршафа и отиде да затвори вратата между двете стаи. После заключи и предната врата. Стивън продължаваше да гледа, без да смее да каже нещо. Когато и двете врати бяха затворени, той видя как предизвикателното изражение на Сам изчезна, заменено от откровен страх.

— Пуснете ме — каза яростно тя.

Ед успя да си обуе късите панталони, после се изправи и се опита да подаде дрехите на Сам, но Бари ги сграбчи и ги захвърли настрана.

— Пуснете ме — повтори Сам, но този път думите звучаха повече като молба.

— Мисля, че трябва да спрем дотук — неуверено продума най-сетне Стивън.

Джейкъб го изгледа побеснял и рече:

— Само да сте мръднали, кълна се, че няма да се приберете цели вкъщи. — После се обърна към Ед: — А ти само да се опиташ да ни спреш, ще те сполети същото.

Джекъб дръпна рязко китката на Сам и я просна на леглото. Когато тя закрепця, той затисна устата с ръка и прикова тялото към матрака. Стивън никога нямаше да забрави следващите му думи:

— Тя е твоя, База.

29.

Когато довърши разказа си, Стивън плачеше. Джесика рядко беше изпитвала такова гадене. Освен това беше бясна.

— Значи просто си стоял и си гледал? — попита тя с едва сдържан гняв.

Изи Дайъмънд беше готова да се разплаче.

— Опитвах се да не гледам — сви рамене Стивън.

— О, това оправя нещата! Оставил си двама мъже да нападнат невинно момиче, но понеже през това време си зяпал пода, всичко е наред.

Джесика рядко избухваше на разпит, но този път не можа да се овладее. Отначало не смяташе, че Стивън е замесен в рязането на ръцете, но сега пред тях стоеше човек с мотив. Рязането на ръце беше ефикасен начин да покажеш на хората да не посягат на другите. Сега беше ясно и защо крайниците са били оставени на обществени места — горката жена искаше полицията да научи какво са сторили тези мъже.

Усети, че прибързва със заключенията, но се зачуди дали извършителят е Сам или някой неин познат. Макар че желаше успех на жената, част от нея все пак разсъждаваше разумно, като полицай. Опитва се да се успокои. Стивън плачеше мълчаливо.

— Знаеш ли фамилията?

— На Сам ли?

— На кой друг?

— Съжалявам, не си спомням. Опитвах се да забравя всичко.

— Пазиш ли някакви снимки или други неща от почивката?

— Мисля, че имам само копие от същата снимка, която имате и вие, нищо друго — каза с подсмърчане Стивън. — След като се върнахме, никой не говореше за това. Все едно никога не се беше случвало. Другите повече не ги видях, само Бари.

— Можеш ли да опишеш Сам?

Джейкъб им даде неясно описание на момиче с руса коса и кафяви очи. Джесика каза, че ще му уреди среща с човек, който да създаде компютърен образ на базата на описанието, но не вярваше това да им помогне много.

— Според вас в опасност ли съм? — попита той.

Джесика си наложи да не изрича онова, което си мислеше: „Би трябвало“.

— Не знам, възможно е — отвърна професионално. — Може да уредим някой да дойде тук да те пази.

— А жена ми и децата ми?

— Какво за тях? И тях ще ги пазим.

— Тогава ще се наложи да им кажа защо ни пазят — каза уплашено Стивън с разширени насълзени очи.

— Ти си решаващ.

— Не може ли да сложите някого... не знам, цивилен, или пък да го настаните някъде наблизо?

— Не става така — каза Джесика. — Човекът ще трябва да те следва навсякъде. Ако искаш закрила, ще питам и ще видя какво може да се уреди. Ти решаващ дали ще обясниш на жена си.

Мъжът кимна унило.

— Загазил ли съм? — попита.

Джесика стана, Изи също.

— Не знам, ще се свържем пак с теб. Сега трябва да се връщаме в Манчестър, но ти оставям своя визитка. Обади ми се, ако искаш да питам дали могат да ти пратят полицаи да те пази.

* * *

Пътуването на връщане беше много по-кратко, защото магистралата беше разчистена. Двете жени почти не говориха. Въпреки онова, което беше казала на Стивън — че по-късно ще му съобщи дали е загазил, — Джесика знаеше, че вероятно няма да бъде подведен под отговорност. Щеше да провери архивите, но освен ако престъплението не е било докладвано във Фалираки, нямаше да намери нищо. Реално погледнато, без жертвата или официална жалба разполагаха единствено с неговото признание на очевидец. Джесика

обаче не искаше да му го казва веднага. Освен това се съмняваше, че той ще поиска закрила, защото не желаше жена му и децата му да разберат. Ако имаше и най-малкото съмнение, че семейството му е в опасност, щеше да направи всичко възможно да му уреди защита, все едно какво искаше той. Досега обаче никой, освен четиримата мъже не беше пострадал.

Джесика си спомни за срещата си с Джейкъб и за наглия начин, по който ги беше огледал с Изи. Тогава тя не му обърна внимание, но сега виждаше нещата в различна светлина и беше малко плашещо.

Когато се прибраха в участъка, двете отидоха направо при Коул и Джесика му предаде целия разказ на Стивън. Не беше лесно да решат какво да правят оттук нататък, защото не знаеха почти нищо за Сам. Дори да извикаха Стивън за официален разпит, тя не смяташе, че той ще им каже нещо повече. Можеше да се притесни, че го записват, и да не спомене всичко.

Детектив Дайъмънд отиде да види дали има нещо от полицията във Фалираки. Досега никой от тях не беше работил с гръцката полиция, но дори езикът да се окажеше проблем, щяха да ангажират преводач. Ако за престъплението е било докладвано, тамошната полиция щеше да разполага с пълното име на жената. През това време Джесика и Коул обсъдиха възможностите, които не бяха много. Стивън твърдеше, че жената е имала английски акцент, но полицията нямаше как да разбере от коя част на страната е тя, защото престъплението беше станало в чужбина. Не можеха въз основа на едно малко име да започнат национална медийна кампания „Да са ви изнасилили преди единайсет години във Фалираки?“.

Джесика реши да посети отново семействата на жертвите, за да види дали не са намерили други снимки от почивката. Поради естеството на случката едва ли мъжете си бяха оставили нещо за спомен. Най-големи шансове имаше с Вики Барнс, която пазеше всичко, свързано със сина. По думите на Стивън Люис също беше очевидец на станалото, но едва ли беше разказал на майка си за него. А можеше и да е донесъл снимки от пътуването, но Вики да ги беше скрила.

Джесика слезе на главния етаж, където работеха Дайъмънд и Роуландс. Обикновено се шегуваше с тях, но не и този път. Колежката

явно беше разказала всичко на Дейв и двамата работеха тихо и съсредоточено.

— Какво става? — попита Джесика.

— Само дето челна стойка не направих, за да се свържа с подходящия човек — каза раздразнено Изи, — но поне шефът на полицията на Родос говори добре английски. Той провери какви престъпления са докладвани преди единайсет години, но никое не съответства на нашия случай. Станали са няколко изнасилвания и всякакви други престъпления, свързани с насилие, но заловените са били глобени и депортирани, а повечето са останали неразкрити, защото хората са си заминали. Човекът прегледа случаите на изнасилване, но никой не е докладван от жена на име Сам, нито е станал при обстоятелствата, които описа Стивън.

Джесика седна в края на бюрото им.

— Мамка му! — изруга тя.

Роуландс вдигна очи към нея.

— Проверих всички заповеди за арест, които гръцката полиция е предала на нашата, но не намерих нищо. Явно нападението така и не е било докладвано. Няма как да разберем фамилията.

Джесика стана.

— Говорих с туроператорите, но те не пазят данни от толкова отдавна.

— Какво ще правим тогава? — попита Роуландс.

— С теб ще отидем пак при Вики Барнс — може да е намерила нещо. — Може Люис да има снимки от ваканцията или да си е водил дневник. Ако не намерим нищо там, ще търсим в къщата на Маркс. — Джесика погледна към Изи. — Мога ли да те помоля да свършиш нещо?

— Какво ти трябва?

— Няма да е приятно.

— Казвай.

— Вземи един полицаи и проверете всички нерешени случаи на изнасилване през последните тринайсет години или там някъде. Виж дали Джейкъб Крисп не отговаря на някое от описанията. Ако на местопрестъплението е имало следи от ДНК, щяхме да получим съвпадение с пробата от ръката, затова търсете случаи без намерена ДНК. Ако това, което ни каза Стивън, е вярно, Крисп може да има

криминално досие. Намерите ли нещо, ще покажем на жертвите негова снимка. Ако се окаже, че е виновен, те поне ще могат да приключат с това и да обърнат нова страница.

* * *

Джесика остави Роуландс да кара. Изглеждаше логично да посетят първо Чарли Маркс вместо Вики Барнс, но щеше да отнеме много време да преровят всички боклуци в къщата му, пък и той беше обещал сам да го направи. Вики явно се беше заела със същата задача, но Джесика не беше сигурна, че тя знае какво да търси. Джесика още беше разстроена от откритията и двамата пътуваха в мълчание. Идеята Изи да провери нерешените случаи дойде спонтанно, но ако Джейкъб наистина беше такъв злодей, какъвто го описваше Стивън, едва ли би се задоволил с едно нападение. По-нататък щяха да проверят и миналото на Бари, но пък той беше загинал преди няколко години, което означаваше, че е имал по-малко време да се забърка в нещо такова.

Джесика се беше обадила на Вики Барнс да я предупреди, че ще отидат, и жената отвърна, че няма проблем. Вики ги покани вътре и каза, че вече е сложила чайника на котлона. И Роуландс като Джесика се смути при вида на светилището, което Вики беше направила за сина си. Докато жената беше в кухнята, двамата си шепнеха в дневната.

— Много е странно — каза тихо Роуландс, докато оглеждаше снимките.

— Необичайно е, но тя е майка, която много обича сина си.

— Аз щях да се уплаша, ако моята майка държеше такива неща в моя чест.

При други обстоятелства Джесика щеше да му каже, че дори майка му нямаше как да хареса физиономия като неговата, но сега не беше в настроение.

— Въобще не бих искала да съм приятелка на сина. Нищо чудно, че е имало сблъсък между майката и Дженюари.

— Да, ама че гадост.

Вики влезе в стаята с поднос, върху който имаше чаша чай за нея и две с вода за тях.

— Прегледах снимките, както ме помолихте — обясни жената.
— Не намерих други на Люис с онези момчета, иначе щях да ви се обадя.

Жената се настани на същото кресло като предишния път. Двамата детективи, седнали на дивана, се наведоха напред.

— Освен снимките на Люис пазите ли такива на приятелите му?
— попита Джесика.

— Да, но не и на двамата, за които питахте.

— Ами на Едуард Маркс? Той е бил в отбора по ръгби на Люис. Имате ли негови?

— На отбора по ръгби?

— Каквито и да е, например други от същата ваканция.

Вики се смръщи замислено.

— Имаше няколко, но повечето са на Люис... — Жената отпи голяма глътка чай и се изправи. — Всичко е горе. Качете се с мен, ако искате.

Двамата детективи станаха и я последваха нагоре по стълбите. И тук по стените висяха снимки и удостоверения на Люис. Когато Вики ги въведе в спалнята, Роуландс ахна.

— Харесва ли ви? — попита го Вики. — Всичко си е така, както той го остави.

Стаята приличаше на тийнейджърска. По стените имаше плакати на момичета и футболисти, виждаха се няколко играчки, а завивката на леглото беше със стар анимационен герой. Джесика вдигна презрително очи, защото знаеше, че това е стаята мечта на Роуландс.

— Страхотна е — каза той.

Вики клекна и извади изпод леглото два големи кашона.

— Това е всичко, което пазя. Някои неща може да сте ги виждали по стените, защото непрекъснато ги сменям. В първата е всичко от раждането му до осемнайсетата му година, във втората — оттогава досега.

В кашоните имаше купчини албуми, както и малки портфейли, в които вероятно имаше неподредени снимки.

— Разпечатах и снимките от цифровия му апарат, и от телефона му — продължи Вики. — Може да има някои и на компютъра в апартамента му; аз знам само за тези.

Когато жената спомена апартамента, Джесика се притесни, че може да последва още една проповед срещу Дженюари, затова смени темата:

— Във Фалираки Люис е бил почти на деветнайсет. В коя кутия да търсим?

— О, всичко е подредено в хронологичен ред, лесно ще ги намерим.

Жената седна на ръба на леглото, взе няколко албума, прегледа ги и ги върна в кашона, след което взе други. След по-малко от минута подаде на Джесика малък албум, а на Роуландс — портфейл.

— Всичко е тук. Завчера, след като говорихме, потърсих снимки на другите двама, но не намерих; повечето са на Люис. Спомням си ги, защото това беше първото му пътуване в чужбина без мен. Не го пусках, но той много настоява и накрая му разреших да отиде, но да снима всичко.

Джесика се зае с албума, а Роуландс седна на леглото и взе да вади снимките една по една. Вики се оказа права. Всички снимки в албума бяха на Люис — седнал край басейна, на плажа или в някой бар. На повечето си личеше, че се усмихва насила. На някои присъстваха Ед и Матю, но не и Бари, Джейкъб или Стивън.

Джесика обърна внимание и на онова, което беше на заден план, но не намери нищо. Роуландс беше прегледал две трети от своята купчина, когато вдигна една снимка.

— Джес.

Извън участъка се обръщаше към нея на малко име само когато не бяха на служба. Джесика не се смути; по тона му личеше, че е попаднал на нещо. Отиде до леглото и взе снимката от ръката му. На нея се виждаха двама широко усмихнати младежи, вдигнали чаши, сякаш поздравяваха онзи, който ги снимаше. Единият беше Ед Маркс, а до него стоеше млада руса жена с кафяви очи.

30.

Стивън Поуви седеше в градината и гледаше визитката на детектив Джесика Даниъл. Искаше му се да се обади и да поиска да прати някого, който да го пази, но се страхуваше от последствията, ако каже на жена си. Полицейското посещение го беше изненадало — не следеше новините отблизо, а и нямаше да разпознае имената на всички жертви. Беше видял нещо за ръка, намерена в Манчестър, но не му мина през ума, че може да има нещо общо с него.

Беше направил всичко по силите си да забрави инцидента на почивката. Не беше говорил за него с никого и откакто шестимата се върнаха във Великобритания, беше поддържал връзка само с Бари — и то само защото живееха в съседство. Скоро след това обаче Стивън се премести. Когато научи, че Бари е загинал в автомобилна катастрофа, вече не изпитваше привързаност към него.

След като разбра каква е вероятната съдба на другите четирима, той се уплаши. Който и да беше взел на прицел мъжете от онази нощ, Сам или някой друг, човекът явно знаеше какво се е случило тогава. Освен инцидента не се сещаше за друго, което да го свързва с онези мъже. Според сержант Даниъл другите петима били мъртви, така че кой можеше да е, ако не Сам, неин приятел или съпруг?

Единственото му успокоение беше, че семействата на другите не са били нападнати, значи жена му и децата му бяха в безопасност.

Стивън остана загледан във визитката, като се опитваше да си изясни кое го плаши повече — че нападателят може да го вземе на мушка или че ще разочарова жена си. Къщата им беше подарък за сватбата от баща — бизнесмен, който притежаваше верига фитнес центрове в цялата страна и непряко контролираше живота им. За изненада на жена му и тъща му той прие радушно Стивън в семейството.

Навремето тъстът му не харесваше особено никой от приятелите на дъщеря си, но по някаква незнайна причина Стивън му допадна. Оттам и изключително щедрият подарък — къщата. Ако Стивън

кажеше на жена си за случката отпреди толкова години, можеше да съсипе всичко. Стига семейството му да беше в безопасност, той щеше да се постарее всячески жена му да не научи.

Прибра визитката в джоба си, стана от масата и си погледна часовника. Откакто полицаите си тръгнаха преди близо петнайсет минути, почти не беше мръднал. Като цяло им беше казал истината, но пропусна един важен факт, защото се надяваше да намери начин да се оправи сам.

Отиде в преддверието на къщата и включи компютъра. Изчака го да зареди и отвори прозорец на браузъра. В миналото беше търсил името чрез търсачки, а наскоро и в социалните мрежи.

Никога нямаше да забрави името Саманта Уестън.

Не знаеше какво би могъл да направи, ако я намери, но реши, че това е по-добре, отколкото да каже името на полицията и всичко да излезе наяве.

Още когато си създаде профил в социалната мрежа, Стивън няколко пъти се опита да я открие, но никоя не отговаряше на данните. Не знаеше от коя част на страната е, но поне разполагаше с името и приблизителната възраст. Най-големият проблем беше да отсее мъжете на име Сам Уестън от жените, но дори след това не попадна на някоя, която можеше да бъде Сам. Частичните съвпадения бяха прекалено много, пък и той си даде сметка, че жената може да се е преместила в друга страна или да се е омъжила, което също щеше да се отрази на резултатите.

Опита безброй комбинации от думите „Сам“, „Саманта“, „Уестън“, „сватба“, „омъжена“ и „брак“ и в крайна сметка намери две комбинации от имена. Потърси в социалните мрежи и след около час се спря на профила на някоя „Сам Келет“. На профилната си снимка жената позираше в булчинската си рокля. Настройките на акаунта бяха такива, че Стивън нямаше достъп до данните, но успя да види снимката на по-висока резолюция. Приликата не беше поразителна, но все пак такава имаше, пък и оттогава бяха минали единайсет години. На сватбените снимки косата беше доста по-тъмна, но с времето всеки се променяше.

Тъй като никоя друга не отговаряше на критериите му на търсене, Стивън реши, че единственият му шанс е тази Сам Келет. Потърси съобщението за брака и видя, че е било публикувано в местен

вестник в областта на Харогейт, недалеч от Йоркшир, преди година и половина. В текста пишеше, че съпругът се казва Колин. Мястото беше на около час път с кола, но те можеха вече да не живеят там, пък и Стивън не знаеше точния адрес. Пусна ново търсене за „Келет“ и „Харогейт“, но допълнителна информация не намери.

Облегна се назад и се зачуди какво да прави. Можеше да се обади на сержант Даниъл и да каже какво е открил, но ако нещата стигнеха до съд, жена му със сигурност щеше да разбере.

През следващите двацет и четири часа обмисляше различни възможности и се чудеше дали има начин да разкрие онова, което знае, без да си създава проблеми в семейството. Дали жена му щеше да разбере, че по време на изнасилването не е казал нищо, защото се е страхувал? Или щеше да реагира като полицайката? Щеше му се да рискува и да си признае, но в крайна сметка повече се боеше от нейната реакция, отколкото от евентуалния нападател.

Така продължи да издирва Сам, въпреки че не знаеше дали ставащото има нещо общо с нея, нито какво ще прави, ако я намери. Запита се дали ще може да се разбере с нея. Някакъв вътрешен глас му казваше, че си е заслужил всичко това. Освен в интернет, потърси имената Сам Келет, Саманта Келет и Колин Келет в телефонния указател, но без резултат.

Накрая, два дни след посещението на полицията, почти се беше примирил със съдбата си. Не знаеше дали някой е по следите му, но за всеки случай започна да се движи с джобно ножче. Жена му усети, че нещо не е наред, но той отрече. Когато излизаше от къщи, гледаше да не е сам. Чувстваше се виновен, че използва жена си и децата си като жив щит, но се опита да потисне угризенията си.

След уикенда жена му отиде на работа както обикновено, а децата му — на училище. За пръв път след посещението на двете полицайки остана сам у дома. Често работеше от къщи, но сега беше неспокоен. Провери дали прозорците и вратите са заключени и се зае със задачите си.

Преди обяд на вратата се позвъни. Пулсът му се ускори. Погледна през страничния прозорец и видя, че е пощальонът. Подписа се, че е получил пратката, и след като затвори вратата си даде сметка колко е изнервен.

Скоро на вратата се позвъни отново. Стивън погледна през страничния прозорец. Навън стоеше нисък и слаб човек с дънки и тениска, но от този ъгъл не виждаше кой е. Отиде до другата страна на вратата.

— Кой е? — извика той.

— От газоразпределението съм, идвам да отчета газомера.

Стивън не виждаше микробус пред къщата, но реши, че човекът може да е паркирал надолу по улицата и да обикаля къщите.

— Имате ли служебна карта?

Мъжът залепи картата си на прозореца встрани от вратата. Освен фирменото лого Стивън не знаеше за какво да гледа. Лицето на човека не се виждаше. На картата бяха изписани името на фирмата, собствено име и телефонен номер. Стивън се поколеба дали да не се обади да провери, но реши, че ще е прекалено. Свали резето, отстъпи назад и отвори вратата навътре. Потърси с ръка ножчето в джоба си.

Посетителят прекрачи прага и вдигна глава. В следващия миг Стивън осъзна кой е човекът и разбра, че е допуснал ужасна грешка.

— Ти? — попита той.

— Аз.

Стивън се опита да извади ножа в джоба си, но другият го изпревари и го убоде с нещо във врата. Последната мисъл на Стивън, преди да затвори очи и да се свлече на пода, беше, че полицаите са на грешен път.

31.

Джесика работи и през уикенда, но както обикновено проблемът беше, че повечето хора в останалите организации почиваха. В петък говори с Коул, но решиха засега да не разпространяват снимката на жената в медиите; това щеше да е крайна мярка. За съжаление Джесика не виждаше как иначе да установят самоличността на Сам. Знаеха само малкото име и че вероятно е англичанка, но нямаха представа от коя част на страната е, нито дали единайсет години по-късно още живее там. На всичкото отгоре нещо в снимката не беше наред, но тя не можеше да установи какво. Гледа я безброй пъти и усещаше, че пропуска нещо важно, но убягваше какво.

Разговаря отново с туроператорите, но служителите повториха, че не пазят данни от толкова отдавна. Поради липсата на подадена жалба или друг начин да идентифицират жената Джесика позвъни отново на Коул в неделя и той се съгласи да разпространят снимката на Сам. Проблемът беше, че не знаеха дали тя е отговорна за изчезванията и всичко останало. Въпреки че беше единственият им заподозрян, щеше да е малко жестоко спрямо нея да пуснат снимката в новините и да рискуват да напомнят за ужасната случка отпреди толкова години; накрая можеше да се окаже, че тя няма нищо общо. Джесика съжаляваше, че не се сеща за друг начин да я идентифицират.

Макар и неохотно, шефът на пресслужбата отиде в участъка в неделя, за да решат какво точно да публикуват в медиите. Най-големият проблем беше, че материалът трябва да се разпространи в цялата страна. Ако ставаше дума само за местен вестник, и двамата познаваха хора, които можеха да им услужат, но да издействат публикация в национален мащаб беше много по-трудно.

Това, което измислиха, беше красноречиво резюме на случаите с намерените ръце, а коментарите относно Сам бяха старателно формулирани, за да е ясно, че тя не е заподозряна. Дори да беше, не можеха да разпространят тази информация. В заявлението се казваше, че Сам „вероятно държи ключова информация“. Джесика знаеше, че

този често използван от полицията израз не значи нищо, но в този случай не се сещаха за друго. Надяваха се пиперливите подробности за ръцете да изкушат вестниците да публикуват нещо, а новинарските емисии да пуснат кратък материал със снимката на Сам. Освен това цялата информация беше качена на уебсайта на полицията, а от пресслужбата сложиха съобщения на профила си в социалните мрежи. Повече от това не можеха да направят. Джесика се надяваше да получат обаждания от граждани, за да разберат коя е Сам и какво точно става.

В понеделник един от двата основни новинарски канала пренебрегна материала им, но другият им отдели десет секунди, в които показаха снимката на Сам и телефонен номер за връзка в случай, че някой я познава. В новинарските рубрики на някои уебсайтове също публикуваха част от информацията. Джесика знаеше, че сега не им остава друго, освен да чакат.

С напредването на деня материалът започна да привлича внимание. Във вторник Джесика не бързаше да отиде в участъка, защото беше отработила няколко часа през уикенда, а и нямаше с какво толкова да бъде полезна. Обажданията се приемаха от Националната служба за предотвратяване на престъпленията. Имената, за които съобщаваха гражданите, се предаваха на нейния екип за проверка, но тя вече беше инструктирала Роуландс и Дайъмънд какво да правят.

Веднага щом стигна до участъка, разбра, че нещо е станало, защото на паркинга обикновено беше пълно с полицейски коли, строени в редици, а този път имаше само две.

— Какво става? — попита тя сержанта на рецепцията.

— Намерили са тяло.

— На кого?

Първата мисъл беше, че са намерили някоя от безръките жертви, и отговорът я свари неподготвена.

— Мислят, че е на Кристин Джонсън.

— Шегуваш ли се?

— Не. Цялата сутрин беше лудница. Дойде някакъв сигнал и всички се втурнаха натам, дори главният инспектор. Чух, че и шефът на полицията е на път.

— За къде?

— Някакъв гараж недалеч оттук — отвърна сержантът и написа адреса.

Джесика първо отиде да види Роуландс и Дайъмънд, които проверяваха малкото имена, които им бяха подадени от гражданите сутринта. Дотук никое не отговаряше на „тяхната“ Сам.

Джесика ги остави да работят и тръгна към мястото, където явно бяха намерили тялото на Кристин Джонсън. Добре, че не беше станало един ден по-рано, иначе медиите нямаше да пуснат нищо за Сам. Когато наближи, тя разбра, че е изтекла информация. Над тях кръжеше хеликоптер на една новинарска станция, наоколо бяха паркирани микробуси с огромни сателитни чинии. Явно някой ги беше издал на медиите. Джесика разбута хората, които се бяха насъбрали, и подмина въпросите, които крещяха чакащите журналисти.

Гаражът се оказа само на десет минути от участъка. Беше от онези места, които сякаш стоят там от години и човек лесно може да ги подмине. Знакът отпред обещаваще годишна техническа проверка на ниска цена. До работната зона водеше широка пътна ивица. Полицаяте бяха застанали в долния край и не допускаха навътре събралите се граждани и журналисти. Джесика се запъти към двора, където стояха други полицейски служители, както и няколко криминалисти.

— Какво правиш тук? — попита Коул, като я видя да върви към него.

— И аз не знам точно — сви рамене тя. — Моите хора се занимават с обажданията в участъка, затова реших да видя какво става тук. Наистина ли сте намерили тялото?

Главният инспектор кимна към широките врати пред тях, които в момента бяха затворени.

— Вероятно, но още не знаем със сигурност. Тялото е започнало да се разлага, държали са го в шахтата, където работят по колите.

Джесика си даде сметка, че гаражът е навътре от главния път и е удобно да скриеш нещо в него.

— Имате предвид шахтата, в която застават механиците, когато работят по колата над тях? Как са я държали там, тези шахти не са много дълбоки? Или просто са захвърлили тялото там?

— Още не знаем — отвърна Коул. — Вярно, че не е дълбока като минна шахта, около метър и половина е. Изцапана е с масло и дизел и

криминалистите не са на върха на щастието. Предполагаме, че тялото просто е било захвърлено тук.

— Как го намерихте?

— Благодарение на червения микробус. В събота в централната част на страната някой предал за скрап стар микробус на Кралските пощи. Онзи, който бил на смяна, дал парите, но тази сутрин собственикът на терена за скрап видял протокола от трансакцията и за наш късмет следял редовно новините. Понеже се изискват документите на колата, не е лесно да фалшифицираш адреса. Човекът ни се обадил, посочил това място и когато дойдохме, намерихме тялото.

— Арестувахте ли някого?

— Не, търсим управителя на гаража, не си е вкъщи. Може да е видял полицейските коли сутринта и да си е плюл на петите. Знаем кой е, така че едва ли ще може да се крие дълго. Ти успя ли да намериш нещо за вашата жена?

Джесика беше забравила за момент за своя случай.

— Още не. Ако това беше станало вчера, щяхме да сме прецакани. Поне тази сутрин влязохме в новините. Някой казал ли е на Джордж Джонсън, че тялото може да е на жена му?

— Трудничко е да го скрием. — Коул посочи хеликоптера над тях. — В Лондон е, но са отишли да му кажат.

— Имаме ли някакви улики срещу него?

Коул отмести очи от затворените врати на гаража и сниши глас:

— От някои негови имейли личи, че е бил доста близък с личната си асистентка, теглил е редовно пари, но нищо друго. Можем само да го питаме за тях, но не бързахме да го разпитаем, защото се надявахме да излезе и нещо друго. Оказа се, че е чист. Може да каже, че имейлите са безобиден флирт, а за теглените пари съм сигурен, че си има причина. Най-важното е да намерим собственика на гаража. Ако е действал сам, добре, ще сме го спипали, ако не, дано да проговори.

— Вие защо сте тук?

— Чакам да дойде шефът на участъка. Подозирам, че ще каже нещо на журналистите. Трябва да разпространим снимката на собственика на гаража навсякъде, където може, така че се очертава тежък ден.

— Цяла година чакаме да организираме полицейска хайка, а сега имаме две едновременно.

Джесика се надяваше Коул да се усмихне, но той остана невъзмутим. Тъкмо щеше да каже нещо, когато телефонът му звънна. Хеликоптерът бързо се отдалечи в посока към центъра. Заради шума Джесика не чу първата част от разговора, но втората беше съвсем ясна. Когато Коул подаде телефона, и последната следа от съмнение се изпари.

Бяха открили още една ръка.

* * *

Джесика се облегна на стола в кабинета си и затвори очи. Не си спомняше толкова натоварен ден като вчерашния в „Лонгсайт“. Недалеч от спирка „Пикадили“ бяха намерили ръка, която вероятно беше на Стивън Поуви. Когато пристигна на мястото, Джесика завари няколко полицаи, които се опитваха да опазят сцената на местопрестъплението незамърсена. Над тях кръжеше хеликоптер, а минувачите, мрачни и замислени, бързаха да хванат влака или автобуса, без да обръщат внимание на ставащото около тях.

Полицията прибра крайника и го изпрати за анализ, но резултатите щяха да се забавят, защото криминалистите бяха заети с тялото, за което се предполагаше, че е на Кристин Джонсън. Джесика успя да се свърже със съпругата на Стивън, която каза, че не го е виждала от предната сутрин. Жената беше съобщила в местното полицейско управление, но понеже от изчезването му беше минал само ден, полицията изчакваше. Джесика не разкри никакви подробности пред съпругата, но се чувстваше зле. Мъжът беше отказал предложението да го пазят, защото не искаше да признае истината на жена си. Зачуди се дали не е трябвало да го принуди да приеме охраната, но той едва ли щеше да се съгласи, а и ресурсите бяха ограничени.

По издирването на Сам нямаше напредък, защото новината за тялото на Кристин Джонсън беше изместило всичко останало — и в участъка, и в медиите. Получиха няколко обаждания във връзка със

снимката, но информацията не отговаряше на възрастта и външността на Сам.

При цялата суматоха в участъка компанията, която поддържаше климатичната инсталация, най-после прати хора да я поправят. Непрекъснато влизаха и излизаха техници, а на вратата стояха объркани журналисти, които се чудеха какво става.

Джесика си пое дълбоко дъх, докато се наслаждаваше на относителното спокойствие, без да се поти в кабинета си — за пръв път от доста време.

— Джес? Будна ли си?

Джесика подскочи и се зачуди дали наистина не е задрямала. Не беше чула вратата да се отваря, това беше сигурно. Отпред, между нейното бюро и това на Луиз, стоеше Изи Дайъмънд.

— Да, просто си почивах след последните изморителни дни.

Изи явно смяташе, че тя е спала доста време.

— Добре, исках само да питам дали мога да си вървя?

Джесика погледна часовника над вратата и си даде сметка, че е спала почти час. Друг път това нямаше как да стане, но понеже всички се бяха втурнали да търсят собственика на гаража, никой не я безпокоеше.

— Да, разбира се. Значи никой не се обади с описание, което да отговаря на нашата Сам?

— Не, но предполагам, че историята вече приключи.

Джесика явно не разбра какво искаше да каже.

— На снимката имаше шестима мъже — обясни Изи — и сега всичките са или мъртви, или изчезнали.

Тя имаше право, но по някаква причина Джесика не си беше дала сметка за това. Беше работила и през почивните дни и се чувстваше изморена. Освен ако не пропускаха нещо важно, шестимата мъже, замесени в изнасилването, описано от Стивън Поуви, бяха ликвидирани. Бари Ньюкоум беше загинал в автомобилна катастрофа, а Джесика се чудеше дали някога ще намерят телата на останалите мъже, в случай че са мъртви.

— Не знам какво ще правим, ако не намерим Сам — каза откровено.

Не бяха много колегите, пред които би признала това.

— Все отнякъде ще се появи.

— Имаме само една снимка отпреди единайсет години, а и в момента не можем да насочим вниманието към нея.

— Не може да се крие вечно.

Джесика въздъхна.

— Не ти ли се струва, че подходът ни е малко грубичък? — попита. — Единствената причина да я свързваме с шестимата мъже от снимката са твърденията на Стивън Поуви, а той изчезна. Ами ако случаят няма нищо общо с нея? Ако се окаже, че жената вече единайсет години се опитва да забрави онази случка, а ние я наказваме допълнително, като я преследваме?

Изи Дайъмънд се замисли.

— Мислиш ли, че Стивън лъже?

— Не, нали го видя — отвърна Джесика. — Наистина беше уплашен. Чудя се обаче дали не сме пропуснали нещо.

— Какво например?

Джесика сви рамене — и тя самата не знаеше. Макар че нямаха други заподозрени, нито други улики, беше неприятно да прави догадки относно жената, чието лице беше изложила на показ в медиите.

— Нямам представа — призна.

Сутринта беше прегледала записите от камерата. Ръката беше подхвърлена при почти същите обстоятелства като предишните. Човек в черна наметка с качулка я беше оставила близо до железопътната гара рано сутринта. Понеже хората бързаха, ръката беше останала незабелязана почти шест часа. Джесика се чудеше как е възможно това, но на записа се виждаше, че всички пристигащи или заминаващи пътници бързат. Човекът пак знаеше къде са разположени камерите, така че и в този случай нямаха негова или нейна ясна снимка. През последните седмици Джесика прекарваше толкова време втренчена в мониторите, че се запита дали това не е причината за умората.

— Ами жената в черно? — почеса се по брадичката Изи.

— Кой знае — каза Джесика след няколко секунди размисъл. — Може и да е Сам, макар че снимката получи медийно внимание само в нашата област. Жената в черно познава района толкова добре, че би трябвало да я разпознаят, а досега нищо. Честно казано, наистина не знам.

На следващия ден дойде нов пакет за Джесика, но и този път беше отнесен от криминалистите, без тя да го види. Предният я беше притеснил, но сега го очакваше. Ако подателят беше Сам, жената може би я познаваше от репортажите в медиите.

Събитието на деня не беше свързано с нейния случай. Откриха собственика на гаража в каравана наред някаква нива северно от града. Снимката му беше навсякъде, някакъв човек го видял и се обадил в полицията. Първите двайсет и четири часа заподозреният само повтаряше „Без коментар“, но адвокатът му намекваше, че клиентът му разполага с някаква информация. Джесика очакваше мъжът да е по-разговорлив, защото вероятно щяха да го обвинят в убийство, но хората вършеха странни неща, когато се страхуваха или смятаха, че се борят за живота си. Многозначителен беше фактът, че откакто намериха тялото на жена му, Джордж Джонсън не говореше с медиите — забележителен обрат за човек, който доскоро с готовност се изказваше. Според Джесика това само беше убедило Коул и Рейнолдс, че той е замесен.

В четвъртък най-накрая получи потвърждение, че последната ръка е на Стивън Поуви. Тя тъй или иначе го очакваше, но след като получи официалните резултати, се зачуди какво ще стане сега. И последният пръст беше идентифициран. Това означаваше ли, че повече няма да намират човешки крайници? Чувстваше се странно при мисълта, че цяла касапница е започнала и завършила при нейното дежурство.

В същото време сватбата на Каролин беше след два дни. През последната седмица Джесика се стараеше да държи връзка с нея, отиде на последната проба за роклята, но не можеше да е по-съпричастна, защото беше твърде заета с работа. Каролин явно го приемаше спокойно, но Джесика имаше чувството, че я пренебрегва. Денят на сватбата беше толкова близо, а тя нямаше време да отиде да я види. Според традицията в петък вечерта трябваше да спи в дома на булката, а още не си беше приготвила багажа. Макар че си беше неорганизирана, искаше да е готова един-два дена по-рано.

Докато стоеше в кабинета си и мислеше за брака, телефонът на бюрото звънна. Звукът я сепна и в първия момент не знаеше какво да направи. Обаждаше се полицай от участък близо до Нотингам. Гласът му звучеше напрегнато и след някои празни приказки най-сетне мина

към причината за обаждането си. След разговора с него Джесика се запита дали въобще ще стигне навреме за сватбата на Каролин, защото на следващия ден се налагаше да отиде да се срещне с човека. В участък близо до Нотингам се беше предала някоя Сам Келет, която твърдеше, че е жената от снимката.

32.

Колкото и да беше неудобно, Джесика се обади на Каролин да каже, че в деня преди сватбата ще бъде в Нотингам. Увери я, че ще ношува при нея, макар въобще да не беше сигурна, че ще успее да се върне. Приятелката прие новината нормално — познаваше я отдавна и знаеше, че понякога полицейската работа не търпи отлагане. Последните думи бяха: „Моля те, не пропускай сватбата ми!“

Понеже нямаше гаранция, че с влака ще се върне в Манчестър навреме, Джесика се обади на Роуландс и го попита дали ще я закара до централната част на страната на другия ден. Той все още управляваше момчешка кола в състезателен стил, но поне изглеждаше надеждна, за разлика от нейната. Джесика уведоми Коул за последните събития и се учуди на вниманието, което той обърна предвид разкритията по случая „Джонсън“. Дори предложи да я придружи до Нотингам, но тя знаеше, че е нужен в участъка, докато изчакваха собственика на гаража да проговори.

Джесика се захвана с приготвянето на багажа чак след единайсет, а на сутринта Роуландс дойде да я вземе от тях. Пътуването се стори изнервящо заради задръстванията по магистралата и факта, че почти не беше спала. Роуландс упорито се опитваше да разбере кой ще е кавалерът на сватбата, но тя не му обръщаше внимание. Всъщност колегата беше много добър шофьор, макар че Джесика никога не би му го признала. Промъкваше се с лекота между бавно движещите се коли и без много суетня стигна до отбивката, която им трябваше. След това откри полицейския участък толкова бързо, все едно знаеше пътя наизуст.

Когато спря, Джесика се измъкна бързо от колата и го заряза.

— Няма нужда да ми благодариш — подвикна той саркастично след нея.

— Ще получиш благодарности, когато ме върнеш в Манчестър навреме — отвърна тя, без да обръща глава.

Тукашният полицейски участък беше много по-малък от „Лонгсайт“. Сградата беше едноетажна и се намираше в покрайнините на Нотингам, в отделна община. На рецепцията нямаше служител и Джесика натисна звънеца на бюрото. Предната вечер бяха пуснали Сам да си ходи и бяха казали да дойде за разпит на следващия ден. Според полицаия, с когото беше говорила, жената се съгласила; притеснявала се само, че съпругът ще разбере, че е идвала в полицията.

Според Джесика това бяха действия на жена, която се е шокирала при вида на снимката си по телевизията, но едва ли се е занимавала с рязане и подхвърляне на ръце през последните седмици.

На рецепцията не се появи никой. Двамата с Роуландс се спогледаха. Джесика не беше в настроение да губят времето и удари няколко пъти звънеца с длан. Накрая се появи пълна жена със зачервено лице и застана зад стъклената преграда на рецепцията.

— Ей, какво си мислите, че... — започна гневно служителката.

Джесика извади значката от джоба си.

— Идваме от Манчестър да разпитаме Саманта Келет. Увериха ме, че когато пристигнем, ще ни чака готова стая за разпит.

Жената погледна часовника на стената зад нея.

— Да, но сте подрали.

— Да — кимна Джесика, — ние на север сме ефективни хора.

Не беше ядосана на самата служителка и знаеше, че продължителното натискане на звънеца беше малко детинско, понеже в участъка вероятно не достигаха служители. В крайна сметка тя искаше нещата тук да се уредят по един или друг начин, за да може да се върне в Манчестър.

Жената отключи близката врата и ги покани в стаята.

— Съжалявам, днес сме само трима. И на нас ни се иска да сме ефективни като вас, но все пак трябва да се придържаме към бюджета.

Джесика си замълча, защото знаеше, че си е заслужила сарказма.

Жената ги поведе по тесен коридор, отключи друга врата и ги покани в една зала за разпити, много подобна на тази в „Лонгсайт“, с която беше свикнала Джесика. През последните петнайсет години явно не беше „видяла“ ремонт — боята, някакво безлично кремаво, се белеше, вътре миришеше на плесен и пот.

Джесика и Роуландс влязоха, а служителката остана на прага, после въздъхна дълбоко и заговори:

— Записали сме, че Саманта Келет трябва да е тук в десет часа, така че имате свободен половин час. Можете да останете тук и да проверите дали всичко отговаря на вашите стандарти. Във фоайето има кафемашина. Когато жената пристигне, ще ви я доведем. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

Джесика се чувстваше малко глупаво заради избухването си, а Рейнолдс се подразни от това, че жената наблегна на думата „стандарти“.

— И вашата машина ли плюе напитки с вкус на препарат за миене на чинии като нашата? — попита Джесика.

Жената ги изгледа, после се засмя:

— Да, сигурно е национален стандарт. Не рискувайте с горещия шоколад, има още по-ужасен вкус.

— Благодаря за съвета.

Когато с Роуландс останаха сами, Джесика провери устройството за записване. Всичко изглеждаше в по-добро състояние от тяхното, което не беше изненада. Не след дълго на вратата се почука и притеснен млад полицай въведе в стаята жена, която трябваше да е Сам.

Джесика видя доста общо между себе си и нея. Двете бяха горедолу на еднаква възраст и имаха сходно телосложение. Косата на Сам беше черна, а тази на Джесика — тъмноруса, но и двете я носеха на опашка; дори облеклото им беше сходно. Джесика беше със светлосив служебен костюм, а този на Сам беше малко по-тъмен на цвят.

Жената седна на масата срещу тях. Когато вратата се затвори, Джесика представи себе си и Роуландс и я попита тя ли е Саманта Келет.

— Нали знаете, че имате право на срещата да присъства ваш адвокат? — добави Джесика.

— Няма нужда — отвърна уверено Сам.

— Сигурна ли сте? Можем да ви уредим безплатна консултация.

— Всичко е наред, не съм направила нищо.

— Щом сте сигурна.

Жената погледна смело Джесика в очите.

— Защо пуснахте снимката ми по телевизията?

— Разследваме...

— Наложих се да излъжа съпруга си, че не съм аз — прекъсна я Сам. — Той каза, че много приличам на жената от снимката, и трябваше да кажа, че нямам представа за какво става дума.

— Значи признавате, че вие сте жената на снимката с Едуард Маркс.

Жената едва забележимо трепна, сякаш се опита да не потрепери при споменаването на името.

— И какво от това? — попита.

— Бихте ли ми казали как се запознахте с господин Маркс?

— Вие знаете ли вече? — присви очи Сам.

— Казаха ни... някои неща.

— Тогава защо искате аз да ви го кажа?

— Защото не знаем дали онова, което ни разказаха, е вярно.

Жената въздъхна и извърна поглед.

— Защо се ровите в това? Минаха повече от десет години. Аз го загърбих и продължих напред. — За пръв път гласът леко затрепери.

Обикновено Джесика не беше нервна по време на разпит, но в случая знаеше, че от този нямаше да има никаква полза. Казаното от жената и поведението показваха, че няма нищо за криене.

— Знаете ли какво е станало с господин Маркс и приятелите му от онази почивка? — попита Джесика.

Жената се извърна рязко и я погледна.

— Не ме е грижа.

— Единият със сигурност е мъртъв, а за другите петима се предполага, че са убити.

— Чух за ръцете по новините. Какво значение има?

— Вие сте единствената връзка между шестимата. — Джесика замълча за момент. — Съдейки по онова, което ни казаха, вие имате мотив.

Сам изсумтя презрително и извърна очи, за да скрие напиралите сълзи.

— Шегувате се, нали? — попита тя. — Когато видях снимката, се зачудих за какво ви трябва. Помислих, че смятате, че съм била свидетел на нещо, или разследвате станалото тогава. Трябваше да се сетя, че ще ме обвините в, не знам, каквото е там. Все едно съм в онези скапани шоута за ченгета.

— Не ви обвиняваме в нищо.

— Тогава защо съм тук? — извика Сам, като стана и блъсна стола си назад.

Джесика онемя, но за нейна изненада Роуландс се намеси.

— Всичко е наред, Сам — каза той за пръв път, откакто жената влезе в стаята.

Резултатът беше странен, защото беше изрекъл само три думи, но сякаш чувайки името си, жената се успокои. Сам го погледна, овладя се, после седна и впери очи в Джесика.

— Не се опитваме да ви изпързалиме — опита се да я успокои детективката.

— Какво искате да знаете?

— Знам, че ще ви е много тежко, но може ли да ни разкажете какво се случи на ваканцията преди единайсет години?

Сам погледна към Роуландс, който кимна окуражително. Каза им, че в началото е имала роман с Едуард, а после потвърди това, което бяха чули от Стивън Поуви. Настроението се колебаеше между гняв, мъка и пак гняв. В края на разказа беше спокойна.

— Досега не съм споделяла с никого — добави тя. — Съпругът ми не знае. Заедно сме от пет години, имаме две деца.

Сам, изглежда, се беше успокоила, но Джесика все пак я попита дали може да говори. Жената кимна и каза, че иска на всичко това да се сложи край.

— Трябва да ви попитаме къде бяхте през последните няколко седмици — продължи Джесика.

— Мога ли да използвам телефона си? Там имам календар.

Джесика провери датите, на които бяха оставени ръцете, нощите преди това и други произволни дни. С едно изключение Сам имаше алиби за всички моменти. Помагаше в разни клубове, където членуваха децата, семейството неотдавна беше ходило на еднosedмична почивка с приятели. Роуландс си водеше записки, за да може после всичко да бъде проверено дискретно. Джесика обаче беше сигурна, че Сам е казала истината. Съпругът също е бил на почивката, което го изключваше като заподозрян.

Сам помоли да пазят всичко в тайна от съпруга; Джесика я увери, че ще се постараят. Той не беше заподозрян и въпреки че щяха да проверят дали наистина е бил на почивката, не се налагаше да го

информират. Сам повтори, че никой друг не знае за инцидента, дори родителите, и настоя, че след онази нощ във Фалираки не се е свързвала с никого от мъжете. Джесика вярваше, но поиска моминското име, което да впишат в докладите.

Преди да я освободят, Джесика даде визитката си в случай, че се сети за нещо друго. Джесика се обади на Коул да го информира как е минало. В крайна сметка единственото положително нещо беше, че има достатъчно време да стигне у Каролин.

— Горката жена — каза Роуландс.

— Аз съм виновна — отвърна Джесика. — Понеже не знаех какво друго да направя, изтипосах снимката в новините само защото преди единайсет години са я нападнали. Толкова време се е опитвала да превъзмогне преживяното, а аз налях масло в огъня.

— Не си виновна ти — каза Роуландс.

Джесика обаче беше убедена в обратното. Нищо, че тогава нямаше голям избор, не друг, а тя отиде при Коул и поиска да се включи и пресслужбата.

Не след дълго Роуландс зададе въпроса, на който Джесика нямаше отговор.

— Сега какво ще правим?

Освен ако неочаквано не се появи друга ръка, нямаха следи.

— Наистина не знам — отговори Джесика, без дори да се опитва да скрие униинето си.

Двамата обобщиха всичко случило се досега.

Разполагаха със записи на жената в черно, но нямаха представа коя е тя. Макар че щеше да се наложи да проверят алибито на Сам Келет, в общи линии тя не беше заподозряна. Това отново поставяше въпроса защо жената в черно търси такава публичност.

Можеха да прегледат отново списъка с випускници, но от случая с ваканционната снимка беше видно, че мъжете може да са свързани по безброй и неочаквани начини. Джесика беше обезкуражена и не знаеше какво да предприеме.

Трафикът беше спокоен и им остана време да минат през участъка. Тя отиде при Коул и повтори онова, което вече му беше съобщила по телефона. За да спази протокола, щеше да накара някой полицаи да провери алибито на Сам Келет, но не се съмняваше, че фактите ще съвпадат с версията на жената.

Коул каза, че собственикът на гаража е проговорил по случая „Джонсън“. Мъжът разполагаше с есемеси, които можеха да уличат Джордж Джонсън, но той я предупреди, че информацията е поверителна. Джесика се почувства странно, че в службата се случва нещо толкова значимо, а тя не е част от него; дори по-лошо — нейният случай беше в задънена улица. С Коул решиха да обсъдят нещата отново след почивните дни и да решат какво да правят. Този ход не беше идеален, но Джесика нямаше по-добра идея, пък и трябваше да е шаферка на сватбата на Каролин.

* * *

Джесика се опита да се забавлява с приятелката си на „последната вечер свобода“, както я беше нарекла Каролин. Двете жени пиеха и си спомняха по-младите си години. Джесика се опита да забрави чувството на провал и демотивация заради липсата на напредък в разследването. След няколко бутилки вино започна да се забавлява и да се смее. Приятелката я попита кой ще кавалерства на другия ден, но тя упорито отказа да сподели. „Не го познаваш“, повтаряше и добави, че мъжът ще я чака пред църквата.

Цяла събота сутрин в апартамента на Каролин влизаха и излизаха хора. Приятели и роднини от страна на младоженеца дойдоха да помогнат да се приготи, а Джесика и останалите шаферки трябваше да се справят сами с обличането на светлосините си рокли. Двете момичета бяха сравнително сговорчиви и за облекчение на Джесика родителите им бяха там да помагат. Момичешката атмосфера определено не допаднаше и се зарадва, когато най-накрая всички тръгнаха и ги оставиха двете с Каролин да чакат колата, която щеше да ги закара до църквата. Бъдещата булка поглеждаше неспокойно часовника, докато Джесика я успокояваше, че всичко ще е наред.

Колата дойде навреме и Джесика помогна на булката да се настани на задната седалка. Пътят до църквата беше няколко километра. Двете приятелки се обърнаха една към друга, за да се виждат, докато си говорят.

— Не е сън, истина е — изкиска се нервно Каролин.

— Да, а аз се чудех за какво са роклите и луксозната кола — усмихна се другата жена.

— Какво мислиш за Томас?

— Ами щом е избрал теб, значи има вкус.

— Чудех се дали не съм с него само за да забравя... Рандъл — каза сподавено Каролин. — Съжалявам, че след това се отчуждихме.

— Вината не е твоя — отвърна Джесика, като я гледаше в очите. — Това е минало, важно е какви сме сега.

— Мислиш ли, че се омъжвам само за да забравя?

Джесика се поколеба дали да отговори честно; не беше от мълчаливите дори моментът да е деликатен.

— Не знам, ти ми кажи.

Каролин преглътна сълзите си и се засмя.

— Искях да кажеш „не“.

— Съжалявам — рече Джесика, като видя, че приятелката не се шегува.

— Не, няма проблем. И аз самата не знам. Но той е мил и ме обича, това е най-важното.

Джесика не каза нищо, за да може Каролин да излее онова, което тежеше.

— От предсватбената треска е — добави булката. — Няма да избягам на олтара.

— И без това няма да стигнеш далеч на тези токчета.

Църквата се намираше в едно селце близо до града. Беше малка и се издигаше на това място от векове. Двете жени излязоха от колата, огрени от слънчевите лъчи. Фотографът се втурна и се зае да ги снима. Джесика мразеше да я снимат, но стисна зъби и се насили да се усмихва. Това беше само началото — истинското изпитание за търпението щеше да е позирането след церемонията.

Фотографът накрая ги остави да влязат в църквата. Докато се приготвяха да минат по пътеката, Джесика се огледа наоколо. Живописната църква, заобиколена от зеленина, и яркото синьо небе бяха достойни за пощенска картичка.

— Прекрасно е — каза.

Тя и разчувстваната Каролин извървяха краткото разстояние до главните порти на църквата. В малката стая вътре ги чакаха другите

шаферки с родителите си. После възрастните влязоха в залата и оставиха четирите сами.

Когато църковният орган засвири сватбения марш, Джесика намигна на приятелката си.

— Поеми си дълбоко въздух.

Пристъпиха в залата и бавно тръгнаха по пътеката между скамейките с гости. Освен органа Джесика чуваше единствено шумоленето на хората, които се извъръщаха да ги гледат. Представяше си как се спъва и повлича булката и другите шаферки, затова си наложи да гледа къде стъпва.

На олтара ги чакаха широко усмихнатият Томас и кумът му. Джесика погледна вляво и почти ахна от срам. На вторият ред в края седеше мъж, облечен в лилав кадифен смокинг и тъмнозелени панталони, който я гледаше и се усмихваше. Тя не виждаше обувките му, но не смееше да си помисли какви са, ако въобще носеше такива.

— Какво си облякъл? — прошепна, но той направи знак, че не разбира какво му казва. Джесика отвърна поглед от него и продължи към олтара. Органът замлъкна.

Беше странно тя да предаде булката на младоженеца, но вероятно всички знаеха какво е положението. Церемонията мина нормално, но на Джесика беше неудобно да стои пред погледите на всички гости.

След като ги обявиха за съпруг и съпруга, младоженците тръгнаха по пътеката към изхода на църквата, а Джесика се възползва от случая и се пхна на пейката при мъжа на втория ред.

— Какво си облякъл? — прошепна високо тя, докато органът ехтеше.

— Какво?

Джесика погледна надолу и видя, че мъжът носи платнени гуменки в тон със смокинга.

— Дошъл си на сватбата с лилави обувки, лилав смокинг и зелени панталони. Кой идиот ще обуе гуменки на сватба?

Мъжът поклати неразбиращо глава.

— Нали каза да се облека елегантно.

— Именно!

— Това са най-хубавите ми дрехи.

Джесика разбра, че няма да излезе наглава с него, затова стана и двамата тръгнаха под ръка към изхода.

— Ще се наложи да обиколим магазините с теб, Хуго.

33.

Гостите бяха смутени и развеселени от вида на Хуго. Всъщност той се казваше Франсис, а Хуго беше сценичното му име на фокусник. Джесика го познаваше от около две години и въпреки че беше само познат, реши да отиде на сватбата с него. Между тях нямаше привличане, но той поне щеше да забавлява гостите. Не беше хрумнало, че може я злепостави. Ако не друго, обувките му поне бяха еднакви; можеше да е и по-зле. Специално за случая се беше сресал, кестенявите му къдрици, дълги до раменете, бяха учудващо чисти. А и Каролин спадаше към лагера на развеселените, не на смутените.

Докато я влачеха, понякога буквално, за отделните снимки, Джесика се опитваше да се преструва, че се забавлява. Накрая идваше да отреже ръката на фотографа, за да престане да ги призовава да позират и да се усмихват. Когато фотосесията най-накрая приключи, тя отиде при родителите си, които не беше виждала от месеци. В църквата беше успяла само да им помахва. Баща се възползва от възможността да я подкачи за новото „гадже“.

Младоженците се бяха оттеглили за няколко часа в хотелската си стая и щяха да се върнат за официалния прием. Когато най-малката шаферка попита защо не отидат направо в ресторанта, Каролин каза, че със съпруга щели да си „починат“, без да обръща внимание на ненавременния кикот на приятелката си.

— Насладете се на „почивката“ — пожела им Джесика.

За да убият времето, Джесика, Хуго и родителите отидоха в един пъб да си поговорят. Хуго не участваше в разговора, но явно това не го притесняваше; седеше си доволно и гледаше минувачите. Джесика се зачуди дали не му е горещо с кадифеното сако, но дори да беше така, той не каза нищо. След няколко питиета облеклото му вече не се виждаше толкова неподходящо. Скоро се наложи да вземат такси за мястото на приема.

Тържеството беше в огромна конферентна зала в местен голф клуб, където бащата на Томас беше уважаван член. Едната страна на

залата беше с огромни прозорци, които гледаха към игрището; именно там беше поставена дългата маса с младоженците.

Джесика видя, че са я настанили именно на нея, между Каролин и Хуго. Почувства се малко неловко, защото по традиция това място се полагаше на бащата на булката. Родителите бяха на една от кръглите маси, пръснати из залата. По някаква причина всяка носеше името на страна. Родителите бяха на „Канада“, съседната се казваше „Нова Зеландия“.

В свободното си време се беше опитала да сглоби някаква реч, но когато след вечерята моментът настъпи, Джесика импровизира; разказа как двете с Каролин са се запознали случайно преди много години, като по време на една лекция се оказали седнали една до друга. Накрая поздрави младоженците и остави кума да си прави шеги с младоженеца. Когато хората от персонала вече напиреха да местят масите, за да се оформи дансинг, Джесика чу ново подрънкване на стъкло. Хуго стана и почука с ножа чашата си за шампанско, за да привлече вниманието.

Каролин побутна Джесика и двете се спогледаха недоумяващо.

Преди Джесика да успее да се намеси, Хуго заговори:

— Искам на свой ред да поздравя щастливата двойка; надявам се, че не са се изцапали много с яденето.

Той си седна така бързо, както се беше изправил. В дъното някой заръкопляска, но като видя, че никой не последва примера му, спря. Настъпи тишина.

Каролин погледна в скута си да види дали не се е накарала, после взе кремовата сатенена салфетка и понечи да я сложи на масата. Отвори я и изведнъж изписка. Джесика видя, че на плата има красива рисунка на булката и младоженеца. Нямаше представа как е направена. Каролин я показа на Томас, а после и на останалите гости. Беше странен предмет на изкуството, но и много завладяващ заради поразителната прилика с младоженците.

— Ти ли го нарисува? — обърна се Джесика към Хуго.

В отговор той само сви рамене. Гостите заръкопляскаха на оригиналния подарък.

Каролин погледна рисунката още веднъж, после се наведе през Джесика, за да благодари на Хуго:

— Невероятна е. Много ти благодаря. Ще я сложим в рамка, уникална е.

Той продължи да кима, както обикновено, когато смайваше хората с триковете си. Макар и не точно трик, това беше не по-малко впечатляващо. Джесика не спираше да се учудва на способностите му. Какви ли други умения, освен правенето на фокуси, пеенето и препарирането на животни притежаваше?

Персоналът разчисти масите и музикантите засвириха нежна мелодия. След вечерята останаха много бутилки вино, наредени покрай стените на залата, и Джесика с удоволствие продължи да си долива. Когато дойде време за първия танц, се чувстваше приятно замаяна. Родителите на младоженеца се просълзиха, а Джесика се почувства неловко за това, че не показва емоция. По средата на песента Каролин направи знак да се присъедини към тях на дансинга. Хуго я завлече до щастливата двойка, обгърна кръста с ръце и я поведе в такт с музиката. Други двойки последваха примера им и скоро около Джесика се събра цяла тълпа хора, които се полюшваха бавно в такт с музиката.

Ако на празненството присъстваха нейни колеги, нямаше да посмее да танцува. Сега обаче позволи на Хуго да я води. Пристъпи по-близо до него и го остави да я прегърне. Добре направи, като избра да доведе точно него. Вярно, че беше странен, но поне не се опитваше да я сваля. Песента сякаш продължи цяла вечност. Когато най-накрая свърши, всички аплодираха младоженците. Хуго се ухили и се дръпна от Джесика така бързо, както я беше завел на дансинга.

Докато другите продължаваха да танцуват, Хуго я поведе към детската маса. Джесика не разбираше защо иска да седне точно там, но го последва. Той махна на няколко момчета, които препускаха напред-назад в дъното на залата, да дойдат. После пред очите им направи така, че една чаша да изчезне. Преди Джесика да се усети, около тях се събра тълпа, за да гледа как разни неща изчезват и се появяват отново. Фокусникът им задаваше няколко въпроса, после отгатваше какво имат в джобовете си. Както Джесика очакваше, той извади тесте карти и им показа разни трикове, които предизвикаха ахкания от страна на публиката.

По едно време взе гривната на майката на Джесика и направи така, че да се появи на ръката на дъщеря.

Родителите не вярваха, че двамата с Хуго не са гаджета. „О, прекрасен е“ — не спираше да повтаря майка, а баща нямаше търпение да му предаде грижите за дъщеря си и направо попита колко ще му струва това. На Джесика не се искаше да им казва, че Хуго живее над зала за залагания, заобиколен от препарирани животни. За неин късмет родителите си тръгнаха сравнително рано, защото баща беше уморен. Тя ги целуна и обеща да им се обади след ден-два.

Фотографът още беше там и след като снима как двойката танцува, реже тортата и яде от нея, насочи вниманието си към останалите гости. Особен интерес прояви към Хуго и когато хората и особено малките деца започнаха да се разотиват, поиска да снима Джесика и Хуго заедно.

Тя не беше в настроение, но преди да успее да възрази, Хуго седна на мястото до нея и се усмихна лъчезарно към фотоапарата.

— Ще се усмихнеш ли? — попита фотографът, сякаш Джесика беше малко дете.

Тя се постара да прикрие раздразнението си.

— Добре, сега вдигнете чаши — добави той.

Хуго с готовност вдигна своята, но нейната чаша беше празна. Някой наля вино и тя вдигна тост с уморена усмивка.

— Добре, може ли да прехвърлите чашите си в другата ръка? — Ти я държиш с лявата — посочи той към Хуго, — а ти — с дясната. Иначе изглежда странно.

Младата жена хвана чашата с другата си ръка и фотографът ги снима.

Изведнъж хрумна нещо.

— Мога ли да видя снимките? — попита.

Макар и леко объркан, фотографът клекна и обърна апарата с дисплея към нея. На втората серия снимки тя държеше чашата в лявата си ръка, а Хуго — в дясната. На първата серия всеки държеше чашата си с онази ръка, която се падаше до другия. Както каза фотографът, изглеждаше странно, неестествено.

— Благодаря — каза Джесика и остави мъжа да се изправи.

Когато той си тръгна, тя се обърна към Хуго:

— Ти левичар ли си?

Той сви рамене, както правеше винаги, когато се съгласяваше с нещо.

— Левичар си? — настоя Джесика.

— Да.

— Значи винаги взимаш чашата с лявата ръка?

— Предполагам.

Джесика се замисли — самата тя обикновено държеше чашата с дясната си ръка. Случваше се и обратното, но рядко.

Стана бързо от стола.

— Хуго, имаш ли нещо против да си тръгна?

— Не, ако искаш ще дойда с теб.

— Отивам за малко до участъка.

Беше събота, късно вечерта, но той реагира така, все едно тя се кани да направи най-естественото нещо на света.

— Добре. Днес прекарах хубаво — каза Хуго.

Джесика се наведе и го целуна по челото.

— Благодаря ти, че дойде. Трябва да се видим пак някой път.

Остави го да показва на другите трикове с карти и отиде при Каролин да се извини, че тръгва толкова рано. Рече, че не се чувства добре, целуна младоженците и заръча на Томас да се грижи добре за жена си. На другия ден двамата заминаваха на двуседмичен меден месец. Джесика каза на Каролин, че очаква подарък, прегърна я още веднъж и бързо напусна сградата.

Отсреща чакаха две таксита. Тя влезе в първото.

— Ти ли си „Кинг“, скъпа? — попита през рамо шофьорът.

— Моля?

— Трябва да взема някого на име Кинг. Само че мислех, че става дума за двойка.

Джесика си даде сметка, че понеже клубът е извън града, всички чакащи таксита са по поръчка.

— Не, сама съм.

— Накъде отиваме?

— Може да прозвучи странно, но искам да ме закарате до полицейски участък „Лонгсайт“.

— Сигурна ли си, че се казваш Кинг? Казаха ми, че двойката отива в Стокпорт.

— Добре, хвана ме — въздъхна Джесика. — Фамилията ми не е Кинг, но съм полицай. Главата ми е замаяна и имам нужда някой да ме закара до участъка.

Шофьорът се извърна и огледа роклята.

— Както кажеш, скъпа. Не срещам всеки ден „полицаи“ в такива рокли.

Джесика нямаше да остави на шофьора да му се размине, че я зяпа така, но той явно не вярваше, че е полицайка. В случая тя не каза нищо — не само заради изпития алкохол, но и защото той потегли в желаната от нея посока.

Мъжът на няколко пъти се опита да я заговори, но Джесика отговаряше едносрично и той престана да я разпитва. Накрая стигнаха участъка.

— Сигурна ли си, че това място търсиш? — попита саркастично той.

Тя не обърна внимание на тона му, пусна парите на седалката до него и се запъти към входа на участъка.

Повечето полицаи, дежурни в събота вечер, сигурно бяха в центъра и се занимаваха с какви ли не нарушения. Джесика знаеше, че участъкът ще започне да се пълни едва след няколко часа, когато дойде първият микробус с арестуваните за пиянство и насилие.

Когато влезе в управлението, сержантът на рецепцията я огледа и зяпна, когато разбра, че жената със синята рокля, официални обувки и пусната коса е същата, която обикновено е със служебен костюм и вързана на опашка коса. Джесика не обърна внимание на реакцията му и застана пред бюрото му, както обикновено.

— Добре ли си? — попита сержантът.

— Да, всичко е наред. Налага се да проверя нещо в кабинета си, а после ще трябва някой да ме закара вкъщи. Можеш ли да го уредиш?

— Ще опитам.

Джесика стигна до кабинета си и отвори вратата. Включи лампите и отиде до затрупаното си с какво ли не бюро. Разрови се и намери снимката с Едуард Маркс и Саманта Уестън, понастоящем Келет.

И преди се струваше, че нещо на снимката не е наред, но сега разбра какво. Ед и Сам държаха чашите си по същия странен начин, за който беше споменал фотографът. Джесика нетърпеливо взе да записва в бележник имената на хората, с които трябваше да говори до края на уикенда.

34.

Джесика прекара част от неделята в участъка, друга — вкъщи, в опити да се свърже с хората, които трябваха. В понеделник сутринта работи у дома. Пътуването до участъка щеше да отнеме време.

Позвъни на Коул, но се включи гласовата поща. Не отговаряше и на стационарния си телефон в кабинета. Джесика се обади на рецепцията и се представи.

— Там ли е главният инспектор? — попита тя.

— Още ли не знаеш?

— Какво да знам?

— Рано днес арестуваха Джордж Джонсън. Коул е с него цяла сутрин. Тук е пълен хаос.

— А детектив Рейнолдс?

— Не съм го виждал днес. Сигурно и той е тук.

— Мамка му.

— Искаш ли да им предам нещо?

— Не, аз ще дойда малко по-късно.

Още преди няколко години тя беше научила по трудния начин да не се втурва да действа сама, но сега беше раздразнена, че не може да се свърже с шефовете си. Можеше да се обади на единия от тях миналия ден, но понеже не разполагаше с всички парчета от пъзела, реши, че не е зле да събере доказателства, преди да говори с началството.

Отиде с колата до мястото, свърши последната си задача и застана пред голямата входна врата под дъжда. През последните седмици, докато се мъчеше да разплете случая, беше слънчево, а сега, когато смяташе, че е получила повечето отговори, времето се развали. По ирония на съдбата това стана, след като оправиха климатичната инсталация.

Джесика почука на вратата и зачака под дъжда. Скоро Чарли Маркс отвори и махна да влиза. Ядеше препечена филийка и със

свободната си ръка направи знак, че се извинява. Преглътна и се усмихна.

— Извинявайте. Не съм забравил за уговорката ни от вчера, но не знаех по кое време точно ще дойдете.

Джесика затвори вратата.

— С какво мога да ви помогна? — попита Чарли, щом довърши филията си. — Нещо конкретно ли ви трябва?

— Не, просто се опитваме да доизясним някои неща.

Той изглеждаше невъзмутим.

— Искате ли пак да прегледате нещата горе?

— Ако може, искам да взема няколко снимки.

— Няма проблем — сви рамене Чарли. — Стига да знаете какво търсите, можете да ги прегледате сама.

— Да, става въпрос за снимките, които видях предния път. Ако нямате нищо против, направо ще се кача горе.

— Заповядайте. Ако ви потрябвам, в кухнята съм.

Джесика се качи по стълбите и отиде направо в стаята, където Чарли беше дал снимката на отбора по ръгби, а тя беше намерила другата, с шестимата мъже на ваканция. Когато прекрачи прага и се запъти към прозореца, сърцето се разтуптя. Навън продължаваше да се сипе дъжд. Джесика погледна към задния двор. Оставаха няколко въпроса без отговори. Идиличната гледка имаше почти хипнотично влияние.

Накрая се обърна и отиде до кашоните, в които беше намерила снимките. За щастие онези, които беше видяла предния път, още си бяха там. Не че очакваше да са преместени, а и дори да бяха, това нямаше да промени теорията за станалото, но друго си беше да има доказателства.

Изправи се и се запита какво да прави сега. Дали да се върне в участъка със снимките? Коул сигурно щеше да е зает целия ден. Джесика мислеше, че е разплела случая, но все пак не беше абсолютно сигурна.

След кратко колебание слезе долу със снимките в ръка и отиде в кухнята. Чарли седеше на висок стол до плота и пишеше нещо на лаптопа си. При влизането вдигна глава.

— Намерихте ли каквото ви трябваше?

— Да, ето. — Джесика му подаде една от снимките.

Чарли видя фотографията, после вдигна объркан поглед към нея.

— Какво ще кажете за тези? — попита тя, подавайки му още две.

Той ги погледна и ги сложи на плота.

— Не съм сигурен какво точно искате да ми покажете.

Джесика се усмихна хладно.

— Имате ли нещо да ми кажете, Чарли?

— Какво например?

Настъпи мълчание, което Джесика нарочно не наруши.

— Понеже вчера беше неделя — каза накрая тя, — трябваше доста да се потрудя, но в крайна сметка успях да се свържа с двама ваши колеги от „Бенет Пейпър“. И преди бях говорила с тях, но сега знаех какво да ги попитам.

Чарли се размърда неспокойно, но не стана от стола си.

— Попитах ги как точно сте напуснали работа; сигурна съм, че знаете какво са ми отговорили.

— Изпратих им имейл. Какво от това?

— Точно така; на шефа си сте изпратили имейл, а на колегите си — есемеси. Ако бях разбрала това преди няколко седмици, вероятно щях да се замисля.

— За какво? — попита той, като затвори капака на компютъра си.

— За факта, че никой не ви е виждал, откакто сте обявили, че се местите на север при брат си.

Чарли мълчеше, сякаш се чудеше какво да отговори.

— Не знам какво се опитвате да кажете.

Джесика кимна и взе снимките от плота.

— Какъв сте били като дете, Чарли?

Той сви рамене, сякаш не знаеше накъде бие тя. Джесика вдигна снимките и му ги показа една по една — същите, които беше видяла преди няколко седмици, преди да намери онази от ваканцията.

— Обичали сте футбола, нали? — попита и му показа снимката на момче, което риташе топка.

— Да, и какво? Това важи за много хора.

— Добър рибар ли бяхте? Не би ми минало през ума, че сте запален по риболова.

Чарли погледна снимката и само сви рамене.

— А помните ли как сте правили пясъчни замъци с брат си?

— Нямам представа накъде биете.

Джесика взе снимката, на която двете момчета си пишеха домашните, седнали едно срещу друго.

— Очаквах, че ще го кажете, затова се радвам, че снимките не са изчезнали. От момента, в който влязох, езикът на тялото ви ми издаде онова, което исках да разбера. Докато ядяхте, държахте филията в лявата си ръка. Компютърът също затворихте с лявата ръка.

Чарли понечи да стане, но повишеният тон на Джесика го накара едва ли не да се свие на стола.

— Какво ще кажете за тази снимка, на която правите пясъчен замък? По-голямото русо момче — Чарли — използва дясната си ръка, а малкият тъмнокос Ед — лявата. На снимката, на която си пишете домашните, по-голямото русо момче — Чарли, — използва дясната си ръка, а малкият тъмнокос Ед — лявата.

Мъжът се размърда нервно, но продължи да я слуша.

— Ами тук, където Чарли рита топката с десния крак? Или където държи въдицата с дясната си ръка? Ето, в това е проблемът, защото на снимката от ваканцията, където Ед и Сам са вдигнали тост, Ед държи чашата с лявата си ръка.

Мъжът се сепна при споменаването на женското име.

— Познавате това име, нали, Едуард? — попита Джесика. — Мъжът не каза нищо и тя продължи: — Първото тяло, което намерихме, не е на Едуард, а на Чарли. Вие сте убили брат си, заели сте мястото му и сте се престорили, че току-що пристигате от Лондон. Проверих датите и колегите на Чарли казват, че той е напуснал работа две седмици преди да намерим тялото му. Когато ви се обадох по телефона, вие казахте, че ще дойдете в Манчестър с влака. Но вие сте Едуард и сте си били тук, никога не сте заминавали.

— Не знам защо ми казвате всичко това — поклати глава мъжът. — Понякога използвам лявата, друг път дясната си ръка.

— Но дали сте левичар, или десничар няма значение, нали? Това с ръката само ме накара да се замисля. Ръката, която смятахме, че е на Едуард, не беше идентифицирана, защото нямаше с какво да я сравним — докато не се появихте вие и не ни дадохте проба от слюнката си. Но това доказва само, че ръката е на брат ви. Обявихте Едуард за изчезнал, но всъщност Едуард сте вие. Когато сравнихме ДНК пробите и вие се представихте за Чарли, ние логично заключихме, че сме намерили

ръката на Едуард. Но ДНК пробите при всички случаи щяха да съвпаднат, защото сте братя. Просто ние не разбрахме кой е жив и кой — мъртъв.

Джесика спря да си поеме дъх. Чарли не направи никакъв опит да каже нещо.

— Съдейки по снимките, двамата доста си приличате — продължи тя. — Чарли си е тръгнал оттук преди много време, така че е било достатъчно да си боядисате косата, за да минете за него. Трябвало е само колегите на Чарли от Лондон да не ви виждат.

— Загубили сте си ума — каза той с равен глас, в който тя долови нотка на заплаха. — Дори всичко това да беше вярно, как ще го докажете?

Джесика беше малко неспокойна и се запита дали не е трябвало да уведоми някои от по-висшестоящите полицаи в участъка. Игнорира въпроса му и продължи:

— Все още не знам всичко. Не знам кой брат се е свързал с другия и е предложил помирението. Предполагам, че сте били вие, защото само така сте могли да осъществите плана си. Вие сте фигурата в черно на записите, нали? Изглеждате приблизително еднакви като ръст и телосложение, но обувките и походката все ни объркваха. Още не съм си изяснила всичко, но в дъното на гардероба в една от горните спални видях женски обувки. Единствените хора, които са живели тук, сте вие, брат ви и баща ви, така че какво ще правят тук женски вещи? Отначало не обърнах внимание, защото къщата е пълна с всевъзможни предмети, но си спомням, че имаше женски обувки на ток, както и женски дрехи в кашоните. При първото ми посещение съседът ви ми каза, че не обича да си пъха носа в чужди работи. Тази сутрин обаче се отбих у тях и го попитах какво е имал предвид. Той каза, че често виждал мъж в женски дрехи да влиза и излиза от къщата посред нощ. Беше сигурен, че става дума за младия собственик на къщата, но не искаше да говори за това. Не е забранено да се обличаш като травестит. Затова ли толкова лесно ходите на токчета?

Мъжът не каза нищо, само присви очи. Веднъж започнала обаче, Джесика не можеше да спре:

— Що се отнася до публичното излагане на ръцете, не знам защо точно сте го направили. Именно вие ме насочихте по следата, като ми

дадохте снимките. Може би сте искали всички да разберат какво са причинили другите на Саманта. Вероятно тя е била първата ви приятелка и вие така и не сте превъзмогнали станалото?

— Вие нищо не знаете — каза мъжът с тон, който трудно можеше да се определи — твърд, но не и заплашителен.

— И аз това казвам. Наистина не знам. Нямам представа защо сте убили брат си; единственото, което ми хрумва, е, че само така сте могли да осъществите плана си. Двамата сте се скарали заради къщата и с убийството му не само сте решили проблема, но и объркахте полицията. Трябвало е единствено да припишете къщата на брат си, когото сте възнамерявали да убиете, а после да задействате плана си. Не знам защо ми изпратихте пръстите — това част от играта ли беше? Не знам и как сте успели да се справите с другите мъже, които са били доста по-едри от вас.

— Ужасно грешите.

— Така ли?

— Да, и мога да го докажа.

Мъжът се изправи бързо на крака. Изненадана, Джесика неволно отстъпи назад. Той обаче не тръгна към нея, а отиде до вратата на кухнята и я задържа отворена.

— Елате да ви покажа нещо.

Джесика беше леко объркана. Даваше си сметка, че не знае всичко, но беше сигурна, че единият брат е заел мястото на другия. Без да се замисли, тя отиде до вратата и се наведе да мине под ръката му. В момента, когато осъзна каква ужасна грешка е допуснала, усети остро убождане във врата, после мъжът я свали на земята.

Джесика зарита диво с крака, но мъжът я възседна през кръста и прикова ръцете към пода. Нещо падна долу и изтропа. Мъжът се оказа много по-силен, отколкото очакваше, и колкото и да се бореше, тя не успя да се измъкне. Той впи очи в нейните, яростни и пронизващи въпреки самообладанието, което излъчваше.

— Отпуснете се — каза.

Докато продължаваше да се съпротивлява, Джесика усети как ръцете и краката отмаляват. Съзнанието беше будно, но тялото не се подчиняваше. Не знаеше от колко време седи върху нея, но скоро той се изправи. Джесика успя да раздвижи врата си колкото да види как

мъжът кляка и вдига от пода празна спринцовка. Опитва се да помръдне, но крайниците не реагираха.

— Наистина не вярвах, че номерът ще мине — каза той с очи, в които се четеше смесица от объркване и задоволство.

35.

Джесика искаше да заговори, но не можа да раздвижи устните си; усети, че от ъгъла на устата се стича слюнка. Мъжът отиде в кухнята и се върна без спринцовката. Вдигна Джесика и я облегна на стената, така че да е в седнало положение.

— Съжалявам — каза. — Не искам да си глътнеш езика или нещо такова.

Умът на Джесика крещеше „МАХНИ СЕ ОТ МЕН!“, но от устата не излезе и звук.

Мъжът се отдръпна и я изгледа от горе до долу.

— Ако това ще ти послужи за утеха, позна, аз наистина съм Едуард. Умна си, щом успя да се досетиш по снимките. Ако бях обмислил нещата по-добре, щях да скрия някои, но въобще не ми мина през ума за това, кой е левичар, кой не. Що се отнася за снимката на отбора по ръгби, нея исках да я намериш. Както ти каза, исках хората да разберат какво сториха онези животни на Саманта. Надявах се историята да получи по-широк отзвук, така че те да бъдат изобличени, но не стана така. Проблемът е, че при тази злополучна ситуация сега истината може изобщо да не излезе наяве.

Джесика се опитваше да запази спокойствие и да се концентрира върху дишането си. Не беше трудно, а по-скоро неестествено, защото се улови, че го прави съзнателно. Колко беше глупава — да се хване на такъв изтъркан номер. Да кажат „Ела да видиш нещо“ и да се възползват от късмета си.

Едуард седна на пода с кръстосани крака на около метър от нея и наклони леко глава.

— Панкуроний е, в случай че се чудиш. Лекарство, което отпуска мускулите. Към края на болестта баща ми имаше силни болки и лекарят му изписа това. В малка доза му помагаше да спи. През последните месеци заделих сериозно количество. В голяма доза изпадаш в състояние като твоето сега. Сигурно се сещаш, че повечето мъже бяха по-едри и по-силни от мен, така че ми трябваше някакво

предимство. С Джейкъб беше малко по-различно, на него му го сипах в питието. Много практично лекарство. Трябва му около минута, за да подейства, а ефектът му трае до три часа, в зависимост от телесната маса. С Джейкъб не ми се рискуваше, защото е доста едър. Джесика остана съсредоточена върху дишането си. Не беше чувала за това лекарство, но не се съмняваше в думите на Едуард. Ръцете бяха отпуснати до тялото, безполезни. Помъчи се да раздвижи едната. Не беше напълно парализирана, но освен да мръдне дясната си ръка, друго не можеше.

Едуард се почеса замислено по брадичката.

— Както се досещаш, това не влизаше в плана. Не знам какво да правя с теб. В града държа склад с два големи фризера. Купих ги преди около година от един фалирал супермаркет. След като убиех мъжете, държах телата им там, докато ми потрябват ръцете. Не съм държал жива жертва в къщата и сега се чудя какво да правя, защото инструментите ми са в склада.

Мъжът стана и започна да се разхожда напред-назад. Отиде в кухнята и се върна. Седна отново срещу Джесика и започна да върти в ръце голям кухненски нож, като разглеждаше дръжката и острието.

— Много хубав нож. — Погледна той към нея. — Обичам да готвя и често режа с него. Не ми се иска да го изхвърлям, но не мога да го използвам върху теб, а утре да режа моркови с него, нали?

Той се изсмя и продължи:

— Все едно сме във филм и в един момент подлият негодник разкрива всичко на храбрия таен агент, който уж няма как да се измъкне, но накрая успява въпреки всичко. — Наведе се и бутна рамото на Джесика. — Само че ти няма да ходиш никъде, нали?

Едуард стана и нарочно сложи ножа на пода близо до Джесика, после я взе и я метна на рамо. Главата увисна безпомощно и се догади. Докато той вървеше към недостроения басейн, тялото се полюшваше. Едуард отметна найлоновата завеса, положи Джесика внимателно на пода и я нагласи така, че тя да вижда стаята. После излезе.

Джесика можеше само да помръдне леко ръцете си. Изведнъж разбра какво е направил Едуард с телата на жертвите. Първия път, когато видя помещението, всичко беше покрито с найлони и тя не си беше дала труда да се огледа. Сега покривалата ги нямаше и в средата на стаята се виждаше огромна дупка, където щеше да е басейнът.

Повърхността не беше равна — на някои места дупката беше по-дълбока, а други бяха залети с бетон.

Едуард се върна с ножа и го остави на пода до Джесика. Инстинктивно тя се помъчи да го достигне, но крайниците отказваха да помръднат. Мъжът взе да снове наоколо. Към тавана бяха закрепени найлонови платнища, които закриваха дупките в стените, където щяха да са прозорците. Шумът от дъжда изглеждаше по-силен, защото от него ги делиха само платнищата. Докато говореше високо, Едуард се разхождаше около бъдещия басейн, после спря пред Джесика.

— Не си глупава, така че сигурно вече си се досетила къде са телата. Брат ми Чарли, Люис Барнс, Джейкъб Крисп, Матю Купър и Стивън Поуви — всичките лежат в основите на басейна. В четвъртък ще дойдат работници да излеят бетон и да оправят дъното. По очевидни причини се наложи сам да направя голяма част от основите. Нямаше как да наема някого да ми помага със заравянето на телата, нали? И аз не знам какво точно правя. Предишните работници изкопаха рова, а аз заравях телата и изливах бетон отгоре. Оказа се полесно, отколкото си мислех.

Мъжът спря и се закашля, подритна платнището и продължи:

— Когато дойде миналата седмица, се притеснявах, че ще приемеш поканата ми да огледаш тук. Само че дупката беше покрита и ти не обърна внимание. Не че се показваха тела, но беше бъркотия. Притеснявах се при всяко твое посещение, защото втория път звънна телефонът на Чарли. Пазех го за всеки случай, но бях забравил да го изключа. Учудих се, че батерията не се е изтощила.

Едуард спря да обикаля и приклекна близо до дупката.

— В този край има малко останало място, остана ми и много цимент. Ще ми отнеме цял ден и ще трябва да се отърва някак от колата ти, но засега няма кой да я види, защото алеята за паркиране е доста дълга. Яд ме е, че си говорила със съседите, но ще им кажа, че си дошла и си си тръгнала. Ще измисля нещо. Може да пратя съобщение от телефона ти, а после да го изхвърля.

Джесика, която още се опитваше да се съсредоточи върху дишането си, усети как я обзема паника. Ножът беше само на сантиметри от нея, но тялото отказваше да помръдне.

Едуард се изправи на крака и застана точно пред нея.

— Така, да се захващаме за работа — плесна с ръце. — Знам, че е малко клиширано, но по-добре да си заминеш от този свят, след като разбереш какво точно е станало. Какво пък. Трябва обаче да съм кратък, защото имам тяло за заравяне и кола за разкарване, но това ти вече го знаеш.

Той продължи да говори със същия ужасно смущаващ весел тон:

— Така, ето какво стана. Аз съм твоята жена в черно. Стана ми много забавно, като видях заглавията в пресата. В началото използвах дрехата само за дегизиране, но после разбрах, че пелерината много ви е объркала. Беше ме яд на онези крадци, които я изплагиатстваха, но вредата не беше трайна. Какво като от време на време се обличам в женски дрехи? Може да се наложи да си „поприказвам“ с оня мой нахален съсед. Много добре познавам града и стига човек да знае къде са камерите, лесно може да се измъкне незабелязано... Е, имаш ли въпроси?

Дори да искаше, Джесика не можеше да каже нищо.

— Не. Е, добре, аз поисках да се сдобрим с Чарли. Беше пълен нещастник; обзалагам се, че това не го знаеше. Аз бях този, който се грижеше за татко, затова той ми остави къщата. Чарли взе да хленчи как и на него му се полагал дял, после отпраши за Лондон. Преди няколко месеца се свързах с него и му пробутах сърцераздирателната история как искам да му припиша половината от къщата, да се сдобрим и така нататък. Направих го само за да го използвам. Неговата роля беше ключова, защото исках да се разбере какво направиха онези на Саманта, но не можех да действам като „Едуард“, защото вие, от полицията, щяхте да се досетите, че съм го направил аз. После ми хрумна да „убия“ себе си и да стана Чарли. Така нямаше как да знаете, че съм замесен. Е, поне на теория.

Джесика не знаеше какво да мисли за тона и настроението му. Говореше за убийствата делово, без емоция. Цялата работа, изглежда, го дразнеше и въпреки че се канеше да я нарани, явно съжаляваше, че се е стигнало дотук.

Едуард стана нетърпелив и заговори по-бързо:

— Сигурно искаш да разбереш защо ти изпратих пръстите. Трябва да ти се извиня — едва ли е приятно да получиш такова нещо по пощата, особено в голям пакет. Всеки път, щом видя микробуса на пощата, се вълнувам и се чудя какво ли носи. Видя ли името си на

нещо, което не съм поръчал, отново се чувствам като дете. Както и да е, съжалявам за това. Просто не исках да забравиш. Затова и помахах на камерата — исках ти да откриеш причината за всичко и хората да научат. Реших, че сигурно ти е трудно да откриеш самоличността на всички, и не исках да загубиш интерес. Не можех да действам открито, затова използвах пръстите и ти показах първата снимка. Почти се получи.

Едуард тупна с ръка по пода, сякаш се чудеше какво друго да каже.

— Хмммм. Добре, ъ, остава само да ти кажа защо го направих.

Той стана, повървя напред-назад, после седна точно срещу нея. Отмести ножа встрани и я загледа в очите. Тя нямаше друг избор, освен да го погледне.

Когато Едуард заговори, гласът му беше нисък и пресеклив:

— Знаеш ли, тогава бях девствен. На ваканцията се запознах със Саманта и си прекарахме добре. Мислехме да се видим пак, като се върнем в Англия. Тя беше първото момиче, което прояви интерес към мен. Знам, че вече знаеш как постъпиха с нея. Казах им да спрат, но Джейкъб беше много по-едър от мен. Не знаех какво да направя; бях само едно кльощаво момче.

Едуард отвърна очи, после отново я погледна. Подсмръкна и заговори отново — не весело и нехайно както преди, а тихо, сериозно:

— Някога не бях такъв. Сещаш ли се как в „Сиянието“ Джак Никълсън откача сам в онази голяма къща? Така се чувствам, откакто татко почина. Не знам какво да правя с това място. Рисувам и готвя, но съм сам. След Сам не съм имал друга приятелка — продължи той. — Женските дрехи са само за шоу. За другите мъже Манчестър е идеалното място за ексцентрици, но аз не знам какъв съм. Идеята ми хрумна преди около година. Мислех, че ако накарам другите да си платят за стореното на Сам, и аз ще успея да го превъзмогна. Отне ми много време да открия къде са, но интернет е страхотно нещо. Само че аз щях да съм очевидният заподозрян и трябваше някак да реша този проблем. Тогава ми хрумна да използвам Чарли. Може да не ти се вярва, но след като планирах всичко, останалото не беше кой знае колко трудно. — Едуард отново се изправи и заговори по-весело: — Това май е всичко. Сега поне трябва да си доволна.

След като си поигра с ножа, той го остави на пода и измърмори „Ще падне цапане“, после „Хммм“.

— Съжалявам за това, досега не съм го правил така. С мъжете беше лесно, с тях се оправих в склада, който се чисти лесно.

Джесика все така се опитваше да помръдне, но тялото не се подчиняваше. Ръцете и краката тежаха като желязо, не можеше да ги раздвижи. Не знаеше кой медицински термин отговаря на състоянието на Едуард, но той очевидно се беше побъркал. Донякъде разбираше мотива му, но мъжът може би нямаше да стигне дотук, ако не се беше оказал изолиран. Джесика се замисли как му се е отразило това, че е видял да изнасилват приятелката му, как се е променил впоследствие. От нормален тийнейджър се беше превърнал в убиец с променливи настроения.

Очевидно беше умен и изобретателен, защото всичко е трябвало да бъде планирано подробно. Някъде по пътя той беше изгубил съвестта си. Говореше небрежно как ще се отърве от нея, а в същото време не беше сигурен как да го направи. Това противоречие беше почти толкова смущаващо, колкото факта, че на драго сърце би убил невинен човек. Джесика се опита да запази самообладание и да се съсредоточи върху усилието да раздвижи дясната си ръка. Успя да я помръдне леко, но това беше всичко. Трудно беше да запази спокойствие, но нямаше да си помогне, ако рухнеше.

Както си мърмореше, Едуард спря да крачи и погледна Джесика. Тя имаше чувството, че станалото през последните минути се случва с друг. Когато видя стоманения блясък в очите му, за пръв път изпита истински страх. Явно му беше хрумнало нещо ново.

— Изглеждаш много хубава така безпомощна — каза той.

Джесика почувства как я побиват студени тръпки при равния, лишен от емоция глас. Това беше най-силното усещане, откакто я беше дрогирал.

— Другите бяха мъже и не ставаше; но теб ще бъде жалко просто да те оставя там.

Едуард взе да разкопчава колана на ленения си панталон.

— Преди да се сбогуваме, можем да се позабавляваме — подхвърли. — Много уместно, като се има предвид как започна всичко, не мислиш ли?

36.

Когато проумя ужасното намерение на Едуард, Джесика впрегна всички сили да раздвижи крайниците си. Краката не реагираха, но успя да помръдне дясната си ръка, колкото да я повдигне. Мъжът си събу панталона и тя стисна силно очи, за да не го гледа.

Докато се взираше в мрака на затворените си очи, времето сякаш спря. Внезапният звук на звънеца прекъсна ужаса, който я беше обзел. Джесика отвори очи и вдигна поглед към Едуард. Той беше на колене пред нея и си вдигаше панталона.

— Мамка му! Дано да не са работниците за басейна. Казах им четвъртък — подхвърли весело.

Говореше така, сякаш двамата бяха стари приятели и ставащото беше най-нормалното нещо на света; ако не беше толкова ужасно, щеше да е смешно. Изправи се и докато си закопчаваше колана, отново се позвъни.

— Между другото, забравих да ти кажа колко се зарадвах, че хареса картините ми — каза той. — Искях да ти кажа, че са мои, но така щях да се издам. Както и да е, ей сега се връщам.

Когато той излезе, Джесика зърна някакво движение вляво, откъм полупрозрачните найлони, висящи от стената. Сякаш зърна нещо червено. Иззад найлоните бавно се показва детектив Дайъмънд.

— Добре ли си? — прошепна високо тя.

Джесика искаше да каже, че не е, но не можа да помръдне.

Изи Дайъмънд се огледа и влезе в помещението. Сигурно се беше промъкнала през мястото, оставено за прозорците.

— Чакахме в дъното на алеята, както ни каза, но понеже никой не се появи, решихме да видим какво става. Добре ли си?

Детектив Дайъмънд погледна отново към вратата, после бързо тръгна към Джесика. Видя ножа и го взе, после се наведе към Джесика.

— Джес?

В един момент си даде сметка, че нещо не е наред, и залитна уплашено назад.

— О, Боже, Джес! Можеш ли да говориш?

Джесика се опита да изрече нещо и се насили да помръдне с ръка, но не се получи. Откъм преддверието чу гласове. Изи Дайъмънд разшири очи.

— Дейв е там — каза.

Изправи се бързо и излезе с ножа в ръка. Джесика затвори очи и се съсредоточи върху дишането си.

* * *

Джесика си пое дълбоко дъх, облегна се назад и допи бирата си. Пиеше този вид лека бира само при особени обстоятелства, но в този момент беше доволна на всякакво питие.

— Върви за още, Дейв — обърна се тя към детектива, седнал до нея.

— Не е ли твой ред? — попита Роуландс.

— Да, ама аз съм още болна.

— Да бе — изсмя се той. — От същото ли, Изи? — обърна се към другата жена.

— Да, но двойно.

Роуландс се измъкна от сепарето и тръгна към бара. Седяха в най-близката кръчма до участъка. Атмосферата беше доста весела и Джесика се старееше да се настрои на една вълна с приятелите си. Подробностите за случилото се в къщата на Едуард Маркс пазеше за себе си.

Изминала беше една седмица, откакто го арестуваха. Роуландс и Изи Дайъмънд бяха решили да не говорят за него пред Джесика. Тя не знаеше всичко, защото първо лежаше в болница, а после си почива вкъщи. Тази вечер за пръв път идваше близо до участъка. Лекарят беше дал болнични за две седмици и тя отхвърляше всички обаждания от участъка, освен ако не бяха от Дейв или Изи. Това беше, защото не искаше да я съжаляват, а и защото се притесняваше, че се е втурнала да действа почти сама. Поне беше взела със себе си двама колеги, което показваше, че е научила нещо, след като преди две години

Рандъл Андерсън почти я беше удушил. Въпреки това Джесика знаеше, че се е разминало на косъм.

Именно осъзнаването на това я спираше да отиде в участъка. Колкото и да се опитваше да изтрие спомена за погледа на Едуард, той не излизаше от ума. Джесика не беше споделила с никого и въпреки че се разбра, че е била упоена, никой не знаеше какво точно се е случило. А тя нямаше никакво намерение да казва.

— Добре ли си? — попита Изи.

— Да, просто първите дни бях малко извън релси — отговори уж уверено тя. — Лекарят каза, че дозата, която ми е инжектирал Едуард, може да предизвика шок или постоянни увреждания. Чувствам се добре, но утре имам още прегледи. — Погледна празните чаши на масата. — Сигурно не трябваше да пия.

— Тогава ще се върнеш ли на работа по-следващата седмица?

— Не знам.

Нещо в тона събуди съмнение у Изи.

— Ще се върнеш ли изобщо? — попита тихо.

Джесика вдигна поглед към колежката си — в очите се четеше уязвимост. После ги извърна.

— Не знам.

Изи неволно въздъхна:

— О, Боже, Джес, толкова съжалявам! Знам, че трябваше да дойдем по-бързо. Какво стана?

— Нищо — отвърна твърдо Джесика.

Другата жена явно не повярва. Беше навела глава леко встрани, дългата червена коса се спускаше до раменете.

Роуландс се върна с питиетата и сложи край на разговора им. Бавно постави на масата трите чаши, които стискаше с двете си ръце.

— Добре ли сте? — попита, явно усетил лекото напрежение.

— Да, всичко е наред — каза Джесика, преди Изи да успее да отговори.

— Наред е — кимна Изи. — Излиза, че сме доста добър екип.

Джесика я прегърна през рамо.

— Е, ние двете с теб да. Не знам ти как се вписваш в картинката — обърна се тя към Дейв.

— Ей, нали аз арестувах Едуард Маркс — възропта той.

— Само защото аз го изненадах — каза Изи.

— Именно. Точно това се има предвид под работа в екип.

Джесика искаше да смени темата:

— Добре, тримата сме добър екип. А сега ми кажете какво става с нашия депутат?

Колегите се спогледаха.

— Хайде де — добави Джесика. — Знам, че се предполага да не знаете, но обещавам да не казвам на никого.

— Коул и Рейнолдс гледат да не се разчува, но всички казват, че не разполагат с нищо срещу него, освен слухове. Собственикът на гаража твърди, че са му дали пари в брой да отвлече Кристин Джонсън, но не могат да докажат, че парите идват от депутата. Разпечатките от обажданията и съобщенията, с които разполага механикът, са от нерегистрирана предплатена карта; и за нея няма как да докажат, че е на Джонсън. Има всевъзможни косвени улики, но хората твърдят, че ще го отнесе собственикът на гаража. Той май наистина го е направил, но всички мислят, че поръчителят е Джонсън.

— Разполагат ли с мотив? — попита Джесика.

— Не знам — каза Роуландс. — Джордж Джонсън е достатъчно богат, жена му няма застраховка „Живот“, така че не е това. Явно си има любовница, макар че отрича. И той, и адвокатът му знаят, че нямаме доказателства. Джейсън е бесен, но нищо не може да се направи. До медиите е изтекла информация, че сме прибрали Джонсън за разпит. Говорят, че информаторът е самият Коул. Мисля, че чакат да се появи някой с нова информация, но не разчитат много на това. — Роуландс отпи от бирата си. — Собственикът на гаража трябва да бъде осъден, той на практика си призна, че го е извършил. Но те търсят поръчителя.

Джесика кимна — звучеше логично. После отпи голяма глътка бира.

— Да разбирам ли, че знаеш какво става с Едуард, макар че не си на работа? — продължи Роуландс.

Тя не отговори веднага. Беше проверила съобщенията на гласовата и електронната си поща. Освен това беше дала показания за всичко, което беше казал Едуард.

— Чух това-онова — отговори.

— Знаеш ли, че в основите на басейна са намерили останките от петима мъже?

— Да.

Изи Дайъмънд се размърда неловко, но Роуландс не забелязаше нито това, нито смущението на Джесика и продължи:

— Намерили са и склада. На името на баща му е, затова не са го открили по-рано. Криминалистите са били там, но още не знаем дали са намерили нещо. Изи ходи до Лондон да покаже снимки на Чарли на бившите му колеги. Те твърдят, че нашият „Чарли“ не е техният „Чарли“. В момента работим върху официалното установяване на самоличността. Докато стигне до съда, изрусеното ще израсте и той отново ще си е тъмнокосият Едуард.

Джесика знаеше почти всичко това, но беше доволна, че срещу Едуард продължават да се трупат доказателства. В едно от съобщенията Коул я питаше дали ще даде по-официални показания, но тя още не се чувстваше готова.

— Най-големи проблеми създава кралската прокуратура, макар че не ги виня — намеси се Изи. — Цяла седмица не могат да решат кое име да използват при гледането на делото в съда. „Едуард Маркс“ официално се води за изчезнал, така че в момента е голяма каша. Има и нещо друго.

— Какво? — попита тя.

— Нали поиска да прегледам нерешените случаи на изнасилване, в които не е намерена ДНК? Една от жертвите разпозна Джейкъб Крисп и каза, че той е изнасилвачът. Очевидно няма как да го осъдим, но поне жената може да затвори тази страница.

— Хубаво.

— Как се сети? — попита Изи.

Джесика въздъхна и отпи от бирата си. Не се говореше за това, но все пак дължеше обяснение на колегите си.

— Няколко неща ме наведоха на мисълта — започна. — Когато бях в училището за Деня на професионалната ориентация, едно от децата ме попита как човек може да се измъкне безнаказано за престъпление. Беше глупаво, но се замислих и осъзнах, че най-лесният начин не е да не оставяш улики, а да насочиш подозренията към някой друг. Ако не оставиш никакви следи, ние, полицаите, започваме да ровим в миналото ти. Едуард очевидно е искал да го избегне.

Джесика обясни как на сватбата е установила, че Едуард е левичар, и после всичко си е дошло на мястото.

— Беше просто хипотеза — заключи тя.

— Ще се свържеш ли със Сам Келет? — попита Роуландс. — Ние още не сме, но е добре да кажем, преди случаят да стигне до съда.

Джесика си спомни за ексклузивното интервю, което обеща на Гари Ашфорд, и си помисли колко доволен ще е той, когато научи всички пикантни подробности след края на делото.

Тя отпи от бирата си.

— Мисля да отида на почивка — каза и сложи чашата си на масата.

За двамата колеги това беше като гръм от ясно небе. Те се спогледаха, после се обърнаха към нея.

— Моля? — попита Роуландс.

— Ще отида на почивка. Имам натрупани много извънредни работни часове, а и от години не съм пътувала.

Джесика видя как двамата отново се споглеждат, този път притеснени.

— Джес, добре ли си? — попита Изи.

— Мисля, че просто имам нужда от почивка.

Роуландс сложи ръка на рамото.

— Знам, че понякога се държим като задници, но сериозно, добре ли си?

Тя рядко го беше виждала така искрено загрижен за нея, макар да знаеше, че повечето им заяждания са просто за шега.

— Добре съм — кимна.

Роуландс свали ръка от рамото, очевидно успокоен.

— Сама ли ще ходиш? — попита дяволито.

— Да, защо?

— Дочувам, че напоследък доста си се, хм, сближила с един човек.

Джесика знаеше какво намеква той. Понеже Каролин беше на меден месец, през последната седмица беше държала постоянна връзка единствено с Хуго. Разменяха си съобщения по телефона, той дойде при нея и направи чай — друг негов скрит талант. Докато се опитваше да забрави чувството на безпомощност, когато я упоиха, чудатостите на Хуго я караха да се усмихва.

Джесика не каза нищо, но Роуландс продължи да я закача:

— Не забравяй, че аз те запознах с него.

— О-хоо. Я разкажи — каза Изи, като се наведе нетърпеливо напред.

Роуландс не позволи на Джесика да се намеси.

— Джес доста се е сближила с нашия общ приятел Хуго — побърза да каже. — Чух, че много сте се забавлявали на сватбата на приятелката ти, а?

Джесика разбра, че Дейв не знае, че се е виждала с Хуго и след това.

— Е, и какво? Той ми беше просто кавалер — отвърна, като се стараеше гласът да не звучи твърде отбранително.

— Да, добре, вярвам ти — каза Роуландс, макар от тона му да личеше, че е точно обратното. — Двамата ще сте страхотна двойка. Той е умен и всестранно надарен, а теб те бива да командваш.

— Гледай си работата.

— Детектив Джесика Пач — добре звучи — подметна весело Роуландс.

— Фамилията му Пач ли е? — попита Джесика, като се опита да прикрие изненадата си.

— Да, не знаеше ли? — вдигна вежди Роуландс.

— Май не.

— Ама че гадже си и ти.

Джесика не си направи труда да спори. Допи бирата си и остави чашата на масата.

— Твой ред е — обърна се тя към Роуландс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.